

Comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat
iulie – august – septembrie 2023

Epistola lui Pavel cătrefeseni

**Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic**

**Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea**

© 2023 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Angela Sava

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN G.

Epistola lui Pavel către efeseni : citate din Spiritul Profetic, aranjate pentru studiul zilnic : Școala de Sabat și Lucrarea Personală - Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea : iulie - august - septembrie 2023 /comentarii de Ellen G. White ale studiilor Școlii de Sabat. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-363-1

Cuprins

1. Pavel și efesenii.....	5
2. Marele plan divin centrat pe Isus Hristos	13
3. Puterea lui Isus cel înălțat	21
4. Cum ne salvează Dumnezeu	29
5. Ispășirea pe orizontală – crucea și biserica.....	37
6. Taina Evangheliei	44
7. Trupul unitar al lui Hristos	51
8. Viața modelată de Hristos și vorbirea inspirată de Duhul	59
9. Viața trăită înțelept.....	66
10. Soți și soții, împreună la cruce	73
11. Loialitate supremă față de Hristos	81
12. Chemați să ne ridicăm	89
13. În căutarea păcii	97
14. Efesenii în inimă	105

Pavel și efesenii

Sabat după-amiază, 24 iunie

Pavel a fost un exemplu viu pentru ce ar trebui să fie fiecare creștin adevărat. El trăia pentru slava lui Dumnezeu. Cuvintele lui răsună până în zilele noastre: „Pentru mine, a trăi este Hristos”. „... Departe de mine gândul (în engl: Să mă ferească Dumnezeu) să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine, și eu, față de lume!” Acela care fusese cândva un prigonitor al lui Hristos în persoana sfinților Lui, acum înălța înaintea lumii crucea lui Hristos. Inima lui Pavel ardea de iubire pentru suflete și el își folosea toate puterile pentru a-i converti pe oameni. Nu a existat niciodată un lucrător mai gata de sacrificiu de sine, mai zelos și mai perseverent. Viața lui era Hristos; el făcea lucrarea lui Hristos. Toate binecuvântările pe care le-a primit erau considerate tot atâtea avantaje de folosit pentru a le aduce binecuvântare altora. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1112

În sfatul Cerului au fost luate măsuri ample pentru ca oamenii, deși păcătoși, să nu piară în neascultarea lor, ci, prin credința în Hristos ca înlocuitor și garant al lor să poată deveni aleși ai lui Dumnezeu, hotărâți mai dinainte să fie adoptați în familia lui Dumnezeu, devenind copiii Săi prin Isus Hristos, potrivit cu buna plăcere a voii Sale. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie salvați, pentru că El a asigurat tot ce era necesar, dându-L pe singurul Său Fiu ca să plătească răscumpărarea oamenilor. Cei care vor pieri, vor pieri pentru că nu au vrut să fie adoptați și să devină copii ai lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Înainte de întemeierea pământului a fost făcut un legământ ca toți cei care vor fi ascultători, care, prin harul îmbelșugat care a fost asigurat, vor deveni sfinți în caracter și fără pată înaintea lui Dumnezeu, prin acest har al Său, să fie copii ai lui Dumnezeu. Acest legământ, făcut din veșnicii,

i-a fost încredințat lui Avraam cu nouăsprezece veacuri înainte de venirea lui Hristos. Cu ce interes și cât de intens a căutat Hristos să vadă în oameni dacă ei își vor însuși oferta aceasta atât de bogată care le-a fost făcută. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1114

Toată aprecierea arătată față de Fiul Său, atunci când I-a primit marea jertfă de ispășire, este acum manifestată față de poporul Său. Aceia care și-au unit interesele în iubire cu Hristos sunt primiți de Tatăl prin Cel Preaiubit. Ei au suferit cu El în umilința Sa cea mai adâncă și proslăvirea Sa este foarte importantă pentru ei, deoarece ei sunt primiți prin El. Dumnezeu îi iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Hristos Emanuel stă între Dumnezeu și omul credincios, descoperindu-le celor aleși ai Săi slava lui Dumnezeu și acoperind defectele și nelegiuirile lor cu mantia nepătată a neprihănirii Sale. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1115

Duminică, 25 iunie

Pavel, evanghelist în Efes

Când a venit în contact în mod direct cu locuitorii idolatri ai Efesului, puterea lui Dumnezeu s-a manifestat într-un mod frapant prin el. Apostolii nu puteau să facă minuni cum și când voiau. Domnul le-a asigurat însă slujitorilor Săi această putere specială atunci când era necesară pentru progresul cauzei Sale sau pentru onoarea Numelui Său. La fel ca Moise și Aaron la curtea lui Faraon, apostolii trebuiau să apere acum adevărul împotriva minunilor false făcute de vrăjitori; de aceea, minunile pe care le-a făcut acum aveau un alt caracter decât cele făcute mai înainte. ... Astfel, Scriptura spune că Domnul a făcut minuni prin mâinile lui Pavel și că a fost preamărit Numele lui Isus, nu cel al lui Pavel. – *Sketches from the Life of Paul*, p. 135

Arzându-și cărțile de vrăjitorie, convertiții efeseni au arătat că acum priveau cu scârbă lucrurile în care găsiseră cândva plăcere. În și prin vrăjitorie, ei Îl jigniseră în mod deosebit pe Dumnezeu și își primejduseră sufletele și acum își arătau indignarea contra vrăjitoriei. În felul acesta, ei au dovedit că se convertiseră cu adevărat.

Aceste tratate despre farmece și ghicire cuprindeau reguli și forme de comunicare cu spiritele rele. Ele cuprindeau rânduiri ale cultului lui Satana – îndrumări pentru a-i cere ajutorul și a obține informații din partea lui. Păstrând aceste cărți, noii convertiți s-ar fi expus ispitei;

vânzându-le, ar fi așezat ispita în calea altora. Ei renunțaseră la împărăția întunericului și, pentru a-i nimici puterea, nu s-au dat înapoi de la niciun sacrificiu. În felul acesta, adevărul a triumfat asupra prejudecăților oamenilor, dar și asupra iubirii lor de bani.

Prin această manifestare a puterii lui Hristos s-a câștigat o puternică biruință pentru creștinism în chiar cetățuia superstiției. Influența faptelor care avuseseră loc a fost mult mai întinsă decât și-a dat seama chiar Pavel. Din Efes, veștile s-au răspândit pretutindeni și un puternic avânt a fost dat lucrării lui Hristos. Multă vreme, după ce apostolul însuși își terminase alergarea, scenele acestea au rămas vii în amintirea oamenilor și au fost mijloace de câștigare de convertiți pentru Evanghelie. – *Faptele apostolilor*, p. 288–289

Noi putem avea o influență în lume, o influență puternică. ... Trebuie să avem un ochi ațintit numai la slava lui Dumnezeu. Trebuie să lucrăm cu inteligența pe care ne-a dat-o Dumnezeu, așezându-ne în culoarul de lumină, ca harul lui Dumnezeu să poată veni asupra noastră pentru a ne modela și desăvârși după chipul divin. Cerul așteaptă să reverse cele mai bogate binecuvântări asupra acelor care se vor dedica lucrării lui Dumnezeu în aceste ultime zile ale istoriei lumii. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 272 (21 sept.)

Luni, 26 iunie

Revoltă în amfiteatru

În vorbirea sa, Dimitrie spusese: „Meseria noastră cade în dispreț”. Aceste cuvinte dezvăluie adevărata cauză a zarvei din Efes și, de asemenea, cauza multora dintre prigonirile care i-au urmărit pe apostoli în lucrarea lor. Dimitrie și meșterii lui au văzut că, prin propovăduirea și răspândirea Evangheliei, negoțul cu chipurile idolatre era primejduit. Era în joc venitul preoților și meșteșugarilor păgâni și, din pricina aceasta, ei au ridicat împotriva lui Pavel cea mai nemiloasă împotrivire.

Hotărârea logofătului și a altor slujbași cu vază din cetate l-a prezentat pe Pavel înaintea oamenilor ca pe unul care nu era vinovat de nicio faptă ilegală. Aceasta era o altă biruință a creștinismului asupra rătăcirii și superstiției. Dumnezeu îl ridicase pe un mare magistrat ca să-l apere pe apostolul Său și să țină în frâu acea gloată gălăgioasă. Inima lui Pavel era plină de mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru că viața lui fusese ocrotită și creștinismul nu fusese făcut de rușine prin zarva din Efes. – *Faptele apostolilor*, p. 295

Pavel, pe lângă faptul că prezenta solia în mod public, mergea din casă în casă, predicând pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos. El se întâlnea cu oamenii în casele lor și insista cu lacrimi, prezentându-le toată învățătura lui Dumnezeu. Isus intra în contact personal cu oamenii. El nu stătea izolat și departe de cei care aveau nevoie de ajutorul Lui. Noi trebuie să ne apropiem de inima celor care au nevoie de lucrarea noastră. Trebuie să le explicăm Scripturile, să le prezentăm cerințele Legii lui Dumnezeu; celor șovăitori, să le citim făgăduințele, să îi îndemnăm pe cei rămași în urmă pe cale, să îi trezim pe cei nepăsători și să îi întărim pe cei slabi. – *Asemenea lui Hristos*, p. 245 (19 aug.)

Există o mie de ispite deghizate, pregătite pentru aceia care au lumina adevărului și unica siguranță a oricărui dintre noi este să nu primim nicio lumină nouă, nicio interpretare nouă a Scripturilor fără să o supunem mai întâi fraților cu experiență. Aduceți-o înaintea lor cu un spirit smerit, dispus să învețe, și cu rugăciune fierbinte. Dacă ei nu văd nicio lumină în ea, supuneți-vă judecății lor.

Satana este mereu la lucru, dar puțini au idee de activitatea și subtilitatea lui. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit să se împotrivescă vicleanului dușman. Această rezistență îl înspăimântă. El își cunoaște mai bine decât noi limitele puterii și știe cât de ușor poate să fie biruit dacă rezistăm și îl înfruntăm. Prin puterea divină, chiar cel mai slab dintre sfinți este mai mult decât un rival pentru el și toți îngerii lui, iar dacă este pus la probă va putea să-și demonstreze puterea. De aceea, Satana pășește fără zgomot, mișcărilor îi sunt prudente și armele camuflate. El nu se aventurează să se arate pe față ca nu cumva să trezească energiile adormite ale creștinului și să-l facă să caute ajutor la Dumnezeu în rugăciune. – *Maranatha*, p. 60 (21 febr.)

Marti, 27 iunie

Ascultarea Epistolei către efeseni

Apostolul [Pavel] continuă: „... așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, pentru ca ... să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.” Deși această deplinătate divină a fost pusă la dispoziția noastră, cât de ușor ne mulțumim noi cu puțin! Ne-am obișnuit să credem că este suficient să avem o cunoaștere a adevărului fără puterea lui sfințitoare. Doar o înghițitură de apă din izvorul vieții ne potolește setea. Noi nu ne întoarcem să bem iar și iar. Dar nu acesta este planul lui

Dumnezeu. Sufletele noastre ar trebui să fie continuu însetate după apa vieții. Inimile noastre ar trebui să Îl caute continuu pe Hristos, să tânjească după comuniunea cu El. Doar foamea și setea după neprihănire ne vor aduce măsura deplină a harului Său.

Cum a ajuns [Enoh] să aibă această legătură atât de strânsă cu Domnul? Având continuu gândul Domnului înaintea lui. La plecare și la venire, el se gândea la bunătatea, la desăvârșirea și la frumusețea caracterului lui Dumnezeu. Și, fiindcă era atât de preocupat de acestea, el a fost transformat după chipul glorios al Domnului, pentru că, privind, noi suntem schimbați. – *The Signs of the Times*, August 18, 1887

Nu este numai privilegiul, ci și datoria fiecărui creștin să păstreze o unire strânsă cu Hristos și să aibă o experiență bogată în lucrurile lui Dumnezeu. Atunci viața lui va fi rodnică în fapte bune. Hristos zice: „Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:8). Când citim despre viața bărbaților care s-au distins prin evlavia lor, socotim adesea experiențele și înfăptuirile lor ca fiind prea departe ca să poată fi atinse și de noi. Dar lucrurile nu stau așa. Hristos a murit pentru toți și noi suntem asigurați în Cuvântul Său că El este mai bucuros să le dea Duhul Sfânt aceluia care Îl cer decât sunt părinții pământești să le dea daruri bune copiilor lor. Profeții și apostolii nu și-au câștigat printr-o minune un caracter de creștin desăvârșit. Ei au folosit mijloacele pe care Dumnezeu li le-a pus la îndemână și toți cei care vor depune aceleași eforturi vor avea aceleași rezultate.

În epistola sa către biserica din Efes, Pavel le pune credincioșilor în față „taina Evangheliei” (Efeseni 6:19), „bogățiile nepătrunse ale lui Hristos” (Efeseni 3:8). Și apoi îi asigură de rugăciunile sale pentru înaintarea lor spirituală. – *Sfințirea vieții*, p. 83–84

Miercuri, 28 iunie

Contextul istoric

„Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție” (Efeseni 6:24).

Mulți consideră că sunt creștini pentru că subscriu la anumite declarații teologice. Dar ei nu au adus adevărul în viața practică. Ei nu l-au crezut și nu l-au iubit, de aceea nu au primit puterea și harul aduse de sfințirea prin adevăr. Oamenii pot susține că ei cred adevărul, dar dacă aceasta nu îi face sinceri, amabili, răbdători, îngăduitori și cu un caracter

ceresc, atunci este un blestem pentru ei și, prin influența lor, este un blestem și pentru lume.

Lumea are nevoie de dovezile unui creștinism veritabil. Creștinism cu numele poate fi văzut pretutindeni, însă, când puterea harului lui Dumnezeu este văzută în bisericile noastre, membrii vor face și ei lucrările lui Hristos. Trăsăturile de caracter naturale și ereditare vor fi transformate. Faptul că Duhul Sfânt locuiește în ei îi va face în stare să descopere asemănarea cu Hristos, iar succesul lucrării va fi proporțional cu puritatea evlaviei lor. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 263 (12 sept.)

Uneori, dificultățile pe care le vom întâmpina vor fi foarte descurajatoare. Însăși măreția misiunii ne va umple de teamă. Cu toate acestea, cu ajutorul lui Dumnezeu, în cele din urmă, slujitorii Săi vor triumfa. Prin urmare, frații mei, nu doresc să cădeți în descurajare din cauza încercărilor prin care veți trece. Isus va fi cu voi. El va merge înaintea voastră, prin Duhul Său Sfânt, pregătind calea și va fi ajutorul vostru în fiecare situație de criză.

„Iată de ce, zic, îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință, pentru ca, având rădăcina și temelie în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. ...” – *Schițe din viața mea*, p. 439

Pentru credincioșii din Efes apostolul Pavel se ruga: „Și mă rog ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 1:17-19). Lucrarea Duhului divin, pentru iluminarea înțelegerii și pentru deschiderea minții față de lucrurile adânci ale Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, era binecuvântarea pe care Pavel o cerea în favoarea bisericii din Efes. – *Tragedia veacurilor*, p. 9

Joi, 29 iunie

O epistolă care abundă de Hristos

Mântuitorul dorea foarte mult să le dezvăluie ucenicilor Săi adevărul cu privire la surprerea „zidului de la mijloc care-i despărțea” pe israeliți de celelalte națiuni, adevărul că „neamurile sunt împreună-moștenitoare cu noi”, cu iudeii, și „se împărtășesc de aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelie” (Efeseni 2:14; 3:6). ...

... Hristos căuta să-i învețe pe ucenici adevărul că, în Împărăția lui Dumnezeu, nu există granițe, nici caste și nici aristocrație; că ei trebuie să meargă la toate neamurile, ducându-le solia iubirii unui Mântuitor. Dar de abia mai târziu au înțeles pe deplin că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi” (Faptele 17:26,27). – *Faptele apostolilor*, p. 19–20

„Și viața veșnică este aceasta”, spunea Domnul Hristos, „să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17:3). Oare de ce nu înțelegem noi valoarea acestei cunoașteri? De ce aceste adevăruri pline de slavă nu umplu de strălucire inima noastră, pătrunzând întreaga noastră ființă și constituind subiectul vorbirii noastre?

Dându-ne Cuvântul Său, Dumnezeu ne-a pus în posesia tuturor adevărilor esențiale pentru mântuirea noastră. Deși mii de oameni au scos apa vieții din această fântână, totuși conținutul ei nu s-a diminuat cu nimic. Mii de oameni L-au așezat pe Domnul în centrul atenției lor și, privind la El, au fost schimbați după chipul Lui. Inima lor arde când vorbesc despre caracterul Său, mărturisind ce înseamnă Domnul Hristos pentru ei și ce înseamnă ei pentru Domnul Hristos. Totuși acești cercetători nu au epuizat subiectele sfinte și mărețe ale Cuvântului lui Dumnezeu. Încă mai există loc pentru mii de alți cercetători care să se angajeze în lucrarea de descoperire a tainelor mântuirii. Pe măsură ce vor stărui în studiul vieții Domnului Hristos și al caracterului misiunii Sale, razele de lumină vor străluci tot mai clar cu fiecare încercare de a găsi adevărul. Fiecare nouă căutare va arăta că există aspecte mai profunde și mai interesante, care nu au fost descoperite încă. – *Lift Him Up*, p. 378

„Căci de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire”, spune apostolul Pavel, „în sfințirea Duhului și credința adevărului” (2 Tesaloniceni 2:13).

În acest text, sunt menționați cei doi agenți ai lucrării de mântuire – puterea divină și credința puternică și vie a celor care-L urmează pe Hristos. Prin sfințirea prin Duhul și credința în adevăr devenim împreună-lucrători cu Dumnezeu. Hristos așteaptă colaborarea bisericii Sale. El nu intenționează să aducă îmbunătățiri Cuvântului Său. El și-a făcut lucrarea inspirând acest Cuvânt. Sângele lui Isus Hristos, Duhul Sfânt, Cuvântul Sfânt sunt ale noastre. Obiectivul acestei oferte a Cerului se află înaintea noastră – mântuirea sufletelor pentru care a murit Hristos. Depinde însă de noi dacă ne vom bizui pe făgăduințele lui Dumnezeu și vom deveni împreună-lucrători cu El. Agenții divini și umani trebuie să coopereze în lucrare. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 22

Vineri, 30 iunie: Studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, „Sursa unei influențe pozitive”, p. 272 (21 sept.);

Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, „Rugăciunea pentru ploaia târzie”, p. 508.

Marele plan divin centrat pe Isus Hristos

Sabat după-amiază, 1 iulie

În binecuvântările pe care Tatăl nostru ceresc le-a revărsat cu îndurare asupra noastră, putem discerne nenumărate dovezi ale unei iubiri infinite și ale unei compasiuni pline de afecțiune, care întrec înțelegerea și afecțiunea stăruitoare a unei mame pentru copilul ei capricios. Când studiem caracterul divin în lumina crucii, vedem mila, delicatețea și iertarea împletite cu echitatea și cu dreptatea. La fel ca Ioan, exclamăm: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” Vedem pe tron pe Cineva care poartă în mâinile, în picioarele și în coasta Lui semnele suferinței îndurate pentru a-l împăca pe om cu Dumnezeu și pe Dumnezeu cu omul. Harul fără egal ne descoperă un Tată infinit, care locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia, dar care totuși ne primește la Sine prin meritele Fiului Său. În lumina reflectată de la cruce, norul răzbunării, care amenința doar cu nenorocire și cu disperare, descoperă cuvintele scrise de Dumnezeu: Trăiește, păcătoșule, trăiește! Voi, suflete pocăite și credincioase, trăiți! Eu am plătit răscumpărarea. – *Mărturii*, vol. 4, p. 461

Domnul Isus ... te iubește. Dacă te îndoiești de iubirea Lui, privește la Golgota! Lumina care se reflectă de la cruce îți arată măreția acestei iubiri, pe care nicio limbă n-o poate exprima. ...

Îndurarea lui Dumnezeu te înconjoară în fiecare clipă; va fi folosit pentru tine să te gândești cum și de unde vin zilnic binecuvântările asupra ta. Lasă binecuvântările prețioase ale lui Dumnezeu să trezească în tine recunoștință. Nici nu poți socoti binecuvântările lui Dumnezeu, bunătatea Lui manifestată continuu față de tine, căci ele sunt la fel de

numeroase ca picăturile înviorătoare de ploaie. Nori de îndurare stau deasupra ta, gata să plouă peste tine. Dacă vei aprecia valoarea darului mântuirii, atunci vei putea sesiza reîmprospătarea lui zilnică, ocrotirea și iubirea lui Isus; atunci vei fi călăuzit pe calea păcii. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 340 (29 nov.)

Religia care vine de la Dumnezeu este singura religie care duce la Dumnezeu. Pentru a-L sluji corect, trebuie să fim născuți din Duhul Sfânt. Acesta va curăți inima și va înnoi mintea, dându-ne o nouă putere de a-L cunoaște și a-L iubi pe Dumnezeu. Acesta ne va face să ascultăm de bunăvoie de toate cerințele Lui. Aceasta este adevărata închinare. Ea este rodul lucrării Duhului Sfânt. Toate rugăciunile sincere sunt inspirate de Duhul și asemenea rugăciuni Îi sunt plăcute lui Dumnezeu. Oriunde un suflet Îl caută pe Dumnezeu, se vede lucrarea Duhului și Dumnezeu i Se descoperă acelui suflet, deoarece astfel de închinători caută. El așteaptă să-i primească și să facă din ei fiii și fiicele Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 189

Duminică, 2 iulie

Ales și acceptat în Hristos

Când a fost creat, Adam a fost pus stăpân peste pământ. Dar, prin faptul că a cedat ispitei, a ajuns sub stăpânirea lui Satana. „Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit” (2 Petru 2:19). Când omul a devenit robul lui Satana, stăpânirea pe care o avea a trecut la învingătorul său. În acest fel, Satana a devenit „dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4). El a uzurpat stăpânirea asupra pământului care, la început, i-a fost dată lui Adam. Dar Hristos, prin sacrificiul Său, a plătit pedeapsa păcatului și nu numai că îl va răscumpăra pe om, ci va recâștiga și stăpânirea pierdută. Tot ce a fost pierdut de primul Adam va fi recâștigat de al doilea Adam. ... Apostolul Pavel arată spre „răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu” (Efeseni 1:14). Dumnezeu a creat pământul ca să fie căminul unor ființe sfinte și fericite. ... Scopul acesta va fi împlinit, atunci când, reînnoit prin puterea lui Dumnezeu și eliberat de păcat și durere, el va deveni căminul celor răscumparați. – *Patriarhi și profeți*, p. 67

Noi trebuie să învățăm de la Hristos. Noi trebuie să știm ce este El pentru cei pe care i-a răscumpărat. Noi trebuie să înțelegem că, prin credința în El, este privilegiul nostru să devenim părtași de natură divină și astfel să scăpăm de stricăciunea care este în lume prin pofte. Atunci suntem

curățați de toate păcatele și defectele de caracter. Nu trebuie să păstrăm nicio înclinație sau slăbiciune păcătoasă. [Se citează Efeseni 2:1-6.]

Când devenim părtași naturii divine, tendințele spre rău moștenite sau cultivate sunt cu totul îndepărtate din caracter și noi primim o putere vie pentru bine. Prin fiecare învățătură de la Învățătorul divin și prin faptul de a fi zilnic făcuți părtași naturii Sale, noi conlucram cu Dumnezeu pentru a birui ispitele lui Satana. Dumnezeu lucrează și lucrează și omul pentru ca omul să poată fi una cu Hristos, așa cum Hristos este una cu Tatăl. Atunci noi stăm împreună cu Hristos în locurile cerești. Minte se odihnește în pace și siguranță în Hristos. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 943

Prin viața și moartea Sa, Hristos a făcut chiar mai mult decât să îndrepte stricăciunile aduse de păcat. Scopul lui Satana era de a produce o despărțire veșnică între Dumnezeu și om; însă în Hristos ajungem mult mai strâns uniți cu Dumnezeu decât dacă n-am fi căzut niciodată în păcat. ...

Măreția celor răscumparați va fi o mărturie veșnică a îndurării lui Dumnezeu. El va arăta „în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi, în Hristos Isus”, „pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască ... înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efeseni 2:7; 3:10,11). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 25-26

Luni, 3 iulie

Răscumpărare scumpă, iertare din belșug

Tatăl nostru ceresc ... urăște păcatul, dar îl iubește pe păcătos și S-a dat pe Sine în persoana Domnului Hristos pentru ca toți cei care vor dori să poată fi mântuiți și să aibă parte de binecuvântarea veșnică în împărăția slavei. Ce limbaj mai puternic sau mai delicat ar fi putut fi folosit decât acela pe care l-a ales și prin care Își exprimă iubirea față de noi? El declară: „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecului ei? Dar, chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu niciun chip” (Isaia 49:15). ...

Când citești făgăduințele Lui, adu-ți aminte că ele sunt expresia iubirii și a milei Sale nemărginite. Inima mare a Iubirii infinite se îndreaptă spre păcătos cu toată compasiunea. „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Efeseni 1:7). Da! Doar crede că Dumnezeu este

sprijinul tău! El dorește să restabilească în om chipul Său moral. Cu cât te vei apropia mai mult de El, mărturisindu-ți păcatele și pocăindu-te, El Se va apropia de tine cu milă și iertare. – *Calea către Hristos*, p. 54

Condițiile pentru a obține mila lui Dumnezeu sunt simple, drepte și rezonabile. Domnul nu ne cere să facem lucruri grele pentru a ne fi iertat păcatul. Nu trebuie să facem pelerinaje lungi și obositoare sau să îndeplinim penitențe dureroase pentru ca sufletul să primească recomandare înaintea Dumnezeului cerurilor sau ca să ne ispășim nelegiuirea. Ci acela care își mărturisește și își părăsește păcatul va avea parte de milă. Aceasta este o făgăduință prețioasă, dată omului căzut pentru a-l încuraja să se încreadă în Dumnezeul iubirii și să caute viața veșnică în Împărăția Sa. – *Mărturii*, vol. 5, p. 635

Mi-aș dori să pot prezenta lucrul acesta înaintea poporului nostru exact așa cum l-am văzut – este vorba de marele sacrificiu adus în favoarea omului. Dreptatea pretindea ca omul să sufere. Domnul Hristos, Cel egal cu Tatăl, Și-a asumat și a purtat această suferință înaintea lui Dumnezeu. El nu avea nevoie de ispășire pentru Sine. A făcut însă lucrul acesta pentru om, totul numai pentru om. Profunzimea agoniei Sale a fost proporțională cu demnitatea și măreția caracterului Său. Nu vom putea înțelege nicidecum intensitatea neliniștii suferințelor Mielului fără pată al lui Dumnezeu până când nu vom simți cât de adâncă este prăpastia din care am fost scoși, cât de cumplit este păcatul de care este vinovată omenirea și, prin credință, să prindem cu putere și pe deplin întreaga iertare oferită.

Acesta este punctul în care mii de oameni dau greș. Ei nu cred că Domnul Isus îi iartă pe fiecare în parte, individual. Ei nu sunt în stare să Îl creadă pe Dumnezeu pe cuvânt. El ne-a asigurat că este credincios în promisiunea pe care ne-a făcut-o de a ne ierta și este drept înaintea Legii Sale. Harul Său este complet, nu lipsește absolut nimic. Dacă ar lipsi o singură za din lanț, am fi morți în păcatele noastre, fără nicio speranță. Dar în harul Lui nu există niciun punct slab, niciun element lipsă. Oh, ce răscumpărare prețioasă! De ce nu aducem noi acest mare adevăr mai deplin în viața noastră? Cât de cuprinzător este acest adevăr: de dragul lui Hristos, Dumnezeu ne iartă – da, mă iartă chiar și pe mine – în momentul în care Îi cerem acest lucru cu credință vie, având încredințarea că El poate să ne ierte în mod desăvârșit. – *The Upward Look*, p. 219

Marți, 4 iulie**Marele plan divin centrat pe Hristos**

Noi nu vom putea înțelege niciodată cât a costat răscumpărarea noastră, până nu vom sta în fața tronului lui Dumnezeu, împreună cu Răscumpărătorul nostru. Când slava locuințelor veșnice va străluci înaintea ochilor noștri extaziați, ne vom aminti că Isus a părăsit toate acestea pentru noi și nu numai că S-a exilat din curțile cerești, dar a riscat să fie înfrânt și să fie pierdut pentru veșnicie. Atunci ne vom depune coroanele la picioarele Sale și vom cânta: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda” (Apocalipsa 5:12). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 131

Studiați acest capitol [Ioan 15]. Veți vedea în el că omul care este cu adevărat una cu Hristos nu va acționa niciodată ca și cum ar fi o ființă completă, desăvârșită prin sine însuși.

Desăvârșirea bisericii nu depinde de uniformitatea dintre membrii ei, aceștia nu trebuie să fie toți exact la fel. Dumnezeu îl cheamă pe fiecare în parte să-și ocupe locul său, să stea în poziția desemnată și să-și facă lucrarea potrivit cu abilitatea care i-a fost dată. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1090.

Învățătura naturii nu poate fi descifrată corect decât în lumina care strălucește de la Golgota. Prin istoria Betleemului și a crucii, arătați cum binele va birui răul și cum fiecare binecuvântare pe care o primim este un dar al răscumpărării.

În tufele de mărar și de spini, în scaieti și în neghină se vede răul care întinează și murdărește. În cântecul păsării și în mugurele care se desface, în ploaie și în razele de soare, în adierea de vară și în roua delicată, în zeci de mii de lucruri din natură, de la stejarul din pădure până la viorea care înflorește la rădăcina lui, se vede dragostea care reface. Și natura încă ne vorbește despre bunătatea lui Dumnezeu.

„Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace, și nu de nenorocire” (Ieremia 29:11). Acesta este mesajul care, în lumina crucii, poate fi citit în toată natura. Cerurile spun slava Lui, iar pământul este plin de bogățiile Lui. – *Educație*, p. 101

Miercuri, 5 iulie**Viața trăită în laudă pentru slava Sa**

Hristos nu trebuie să fie pierdut din vedere niciodată. Referitor la El, îngerii au spus: „Îi vei pune Numele Isus, pentru că El va mântui pe

poporul Lui de păcatele sale.” Isus, Mântuitor prețios! Asigurarea, ajutorul, protecția și pacea – toate se află în El. El ne risipește toate îndoielile, El este cea mai înflăcărată speranță a noastră. Cât de prețios este gândul că putem deveni în mod real părtași naturii divine, prin care putem să biruim la fel cum a biruit Hristos! Isus este împlinirea așteptărilor noastre. Este melodia cântecelor noastre, umbra unei stânci mari într-un pământ uscat. El este apa vie pentru sufletul însetat. El este adăpostul nostru în furtună. El este neprihănirea noastră, sfințirea noastră, răscumpărarea noastră. Când Domnul Isus devine Mântuitorul nostru personal, Îi vom aduce laudă Aceluia care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. – *Asemenea lui Hristos*, p. 21 (7 ian.)

În curând, porțile cerului vor fi deschise pentru a-i primi pe copiii lui Dumnezeu, iar de pe buzele Regelui măririi va răsună în urechile lor, asemenea unei melodii armonioase, binecuvântarea: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34).

Atunci cei răscumpărați vor fi primiți în căminul pe care Domnul Hristos îl pregătește pentru ei. Acolo ... ei vor fi laolaltă cu cei care l-au biruit pe Satana și care, prin harul divin, și-au format caractere desăvârșite. Orice tendință spre păcat, orice nedesăvârșire care le-au dat de lucru aici, pe pământ, au fost spălate prin sângele Domnului Hristos și acum au ajuns să aibă parte de strălucirea slavei Sale, care întrece cu mult strălucirea soarelui. ...

Având în vedere această moștenire glorioasă care îl așteaptă pe cel credincios, „ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Matei 16:26). ... Sufletul răscumpărat și eliberat de păcat, cu toate puterile sale nobile consacrate slujirii lui Dumnezeu, este de o valoare neîntrecută, iar în ceruri este bucurie înaintea lui Dumnezeu și a sfinților îngeri chiar și pentru un singur suflet mântuit, bucurie exprimată prin cântări de sfântă biruință. – *Calea către Hristos*, p. 125-126

Uneori, creștinii cred că o duc greu ... li se pare că drumul este anevoios și au de făcut sacrificii, când, de fapt, nu fac nici un sacrificiu. Dacă, în realitate, sunt adoptați în familia lui Dumnezeu, ce sacrificiu au de făcut? Faptul că Îl urmează pe Hristos s-ar putea să rupă niște relații de prietenie cu rudele lor iubitoare de lume, dar uitați-vă la ce primesc în schimb – numele lor scrise în cartea vieții Mielului, sunt înălțați, mult înălțați

pentru a avea parte de mântuire, sunt făcuți moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Isus Hristos la o moștenire nepieritoare. ...

Dacă există vreun om care ar trebui să fie continuu mulțumit, acesta este urmașul lui Hristos. ... Dacă am aprecia sau am înțelege cât de puțin cu ce preț enorm a fost plătită salvarea noastră, orice lucru pe care l-am putea numi sacrificiu ar deveni cu totul nesemnificativ. – *Our High Calling*, p. 201

Joi, 6 iulie

Duhul Sfânt, sigiliu și arvună

Noi trebuie să ne deosebim de lume pentru că Dumnezeu Și-a pus sigiliul asupra noastră, pentru că El Își manifestă în noi caracterul Său. Răscumpărătorul nostru ne acoperă cu neprihănirea Sa.

Când Își alege slujitorii, Dumnezeu nu o face pe criterii de bogăție, educație sau elocvență. El întreabă: „Umbă ei într-o asemenea smerenie încât să-i pot învăța calea Mea? Pot să pun pe buzele lor cuvintele Mele? Mă vor reprezenta ei cu adevărat pe Mine?”

Dumnezeu Se poate folosi de fiecare om exact în măsura în care poate pune Duhul Său în templul sufletului aceluia om. Lucrarea pe care o va privi cu plăcere este lucrarea care reflectă chipul Său. Urmașii Săi trebuie să poarte, ca dovezi de acreditare înaintea lumii, caracteristicile de neșters ale principiilor Sale nemuritoare. – *Divina vindecare*, p. 37

Duhul Sfânt este dat ca un mijloc de regenerare, pentru a face ca mântuirea realizată prin moartea Răscumpărătorului nostru să fie reală și eficientă. Duhul caută mereu să le atragă atenția oamenilor la marea jertfă care a fost adusă pe crucea de pe Golgota, să îi descopere lumii iubirea lui Dumnezeu și să îi înfățișeze sufletului convins de vinovăția lui lucrurile prețioase ale Scripturilor.

Aducând convingere de păcat și prezentând înaintea minții standardul neprihănirii, Duhul Sfânt îl face pe cel în cauză să renunțe la interesul și plăcerea față de lucrurile acestei lumi și umple sufletul cu o dorință după sfințenie. „Duhul adevărului are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13), a spus Mântuitorul. Dacă oamenii sunt dispuși să fie modelați, El va lucra o sfințire a întregii ființe. Duhul va lua lucrurile lui Dumnezeu și le va întipări în suflet. Prin puterea Sa, calea vieții va fi făcută atât de clară, încât nimeni nu va avea cum să rătăcească mergând pe ea. – *Faptele apostolilor*, p. 52

Dumnezeu dorește să-Și reînvioreze poporul prin darul Duhului Sfânt, botezându-l din nou în dragostea Sa. Nu trebuie ca Duhul Sfânt să lipsească din biserică. După înălțarea lui Hristos, Duhul Sfânt a venit asupra ucenicilor credincioși, care așteptau și se rugau, cu o plinătate și cu o putere care au atins fiecare inimă. În viitor, pământul urmează să fie luminat de slava lui Dumnezeu. O influență sfântă se va răspândi în lume de la aceia care sunt sfințiți prin adevăr. Pământul va fi învăluit într-o atmosferă de har. Duhul Sfânt va lucra asupra inimilor omenești, luând lucrurile lui Dumnezeu și descoperindu-li-le oamenilor. – *Mărturii*, vol. 9, p. 40

Vineri, 7 iulie: Studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Prin credință, toate lucrurile sunt ale noastre”, p. 124 (20 aprilie)

Puterea lui Isus cel înălțat

Sabat după-amiază, 8 iulie

Mântuitorul dorește nespus să ne dea binecuvântări mai mari decât acelea pe care le cerem și întârzie cu răspunsul, ca să ne poată arăta răutatea din inimă și cât de mult avem nevoie de harul Lui. El nu vrea să-L căutăm din motive egoiste. Când ne mărturisim starea noastră rea și lipsa noastră de putere, trebuie să ne încredem cu totul în iubirea Lui. ...

Nu trebuie să credem pentru că vedem sau simțim că Dumnezeu ne ascultă. Trebuie să ne încredem în făgăduințele Lui. Când venim la El în credință, fiecare cerere ajunge la inima lui Dumnezeu. Când am cerut binecuvântările Lui, trebuie să credem că le primim și să-I mulțumim că le-am primit. Apoi să ne vedem de îndatoririle noastre, siguri fiind că binecuvântarea ne va fi dată atunci când vom avea mai mare nevoie de ea. Când am învățat să facem lucrul acesta, vom ști că rugăciunile noastre au fost ascultate. Dumnezeu va face pentru noi „nespus mai mult”, „potrivit cu bogăția slavei Sale” și „după lucrarea puterii tăriei Lui” (Efeseni 3:20,16; 1:19). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 200

Toate ființele create trăiesc prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt beneficiare ale vieții Fiului lui Dumnezeu. Oricât de capabili și talentați ar fi, oricât de mare ar fi capacitatea lor, ei sunt alimentați cu viață din Sursa oricărei vieți. El este izvorul, fântâna vieții. Numai Acela care are nemurirea, în care locuiesc viața și lumina putea să spună: „Am putere să-Mi dau viața și am putere să o iau înapoi!” ...

Toți aceia care sunt una cu Hristos câștigă, prin credința în El, o experiență care este viață, care înseamnă viață veșnică. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.”

Hristos S-a făcut una cu oamenii, pentru ca oamenii să poată deveni una în Spirit și viață cu El. În virtutea acestei uniri, în ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, viața Sa devine viața lor. – *My Life Today*, p. 295

Puterea evlaviei aproape a încetat să existe în bisericile noastre. De ce? Domnul încă așteaptă să fie milostiv; El nu a închis ferestrele cerului. Noi ne-am despărțit de El. Trebuie să ne ațintim ochiul credinței asupra crucii și să credem că Isus este tăria noastră, mântuirea noastră. ...

Ne lipsește credința. Dumnezeu a pus la dispoziția noastră har și putere din belșug, dar motivul pentru care nu simțim cât de mare nevoie avem de ele este acela că privim la noi înșine, în loc să privim la Isus. Nu Îl înălțăm pe Isus și nu ne bizuim pe meritele Sale. – *Mărturii*, vol. 5, p. 166- 167

Duminică, 9 iulie

Rugăciune și mulțumire

Nu avem noi motive să vorbim despre bunătatea lui Dumnezeu și să povestim despre puterea Lui? Când prietenii sunt buni cu noi, considerăm că este un privilegiu să le mulțumim pentru bunătatea lor. Cu cât mai mult ar trebui să simțim că este o bucurie să-I aducem mulțumiri Prietenului care ne-a dat orice lucru bun și orice dar desăvârșit! Haideti să cultivăm în fiecare biserică obiceiul de a-I mulțumi lui Dumnezeu. Să ne educăm buzele să Îl laude pe Dumnezeu în cercul familiei. Darurile și zecimile noastre să exprime recunoștința noastră pentru darurile Sale pe care le primim zilnic. În orice facem ar trebui să se vadă bucuria Domnului și să facem astfel cunoscută solia harului mântuitor al lui Dumnezeu.

Inimile acelora care descoperă atributele lui Hristos ard de iubire divină. Ei sunt plini de un spirit de mulțumire. Să-L înălțăm pe Isus! Să-L înălțăm pe Omul de pe Calvar, prin rugăciuni și cântări. – *My Life Today*, p. 170

În lucrarea de câștigare de suflete trebuie să fim stăruitori în rugăciune, neobosiți în a înălța cereri la tronul harului pentru ajutor. Cei care iau numele de creștin ar trebui să vină la Dumnezeu în umilință și cu seriozitate, cerând ajutor. Mântuitorul ne-a spus să ne rugăm neîncetat. Creștinul nu poate să fie în orice moment în poziție de rugăciune, dar gândurile și dorințele sale se pot înălța oricând spre cer. Încrederea în noi înșine ar dispărea dacă am vorbi mai puțin și ne-am ruga mai mult.

Afecțiunea noastră ar trebui să se concentreze asupra lui Dumnezeu. Contemplați măreția, harul și desăvârșirea Lui. Bunătatea, iubirea și perfecțiunea caracterului Său să vă captiveze inima. Vorbiți unul cu altul despre farmecul Său ceresc, despre locașurile pe care El S-a dus să le pregătească pentru cei credincioși. Acela care vorbește despre cer este cel

mai de folos creștin pentru cei din jurul său. Cuvintele sale sunt folositoare și înviorătoare. Ele au o putere transformatoare asupra celor care le aud și vor înmuia inima și o vor supune. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1157

A-L lăuda pe Dumnezeu cu sinceritate și din toată inima este o datorie la fel de importantă ca rugăciunea. Noi trebuie să arătăm lumii și tuturor ființelor cerești că prețuim iubirea minunată a lui Dumnezeu față de omenirea căzută și că ne așteptăm să primim binecuvântări din ce în ce mai mari din bogăția Sa infinită. Trebuie să vorbim despre capitolele valoroase ale experienței noastre cu mult mai mult decât o facem în prezent. După ce am beneficiat de o revărsare deosebită a Duhului Sfânt, dacă vom comemora bunătatea și lucrările Sale minunate pentru copiii Săi, bucuria noastră în Domnul și eficiența noastră în slujire vor fi mult sporite. Aceste practici spirituale alungă puterea lui Satana. Ele înlătură spiritul de murmurare și lamentare, iar ispititorul pierde teren. Ele dezvoltă acele trăsături de caracter care îi pregătesc pe locuitorii pământului pentru locașurile cerești.

O asemenea mărturie va avea o influență puternică asupra altora. Nu există niciun alt mijloc mai eficient care să poată fi folosit în câștigarea de suflete pentru Domnul Hristos. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 299-300

Luni, 10 iulie

Înțelegerea venită de la Duhul Sfânt

Aici sunt descoperite înălțimile realizărilor pe care le putem avea prin credința în făgăduințele Tatălui nostru ceresc, atunci când împlinim cerințele Sale. Prin meritele Domnului Hristos, noi avem acces la tronul puterii infinite. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” Romani 8:32 ...

Aceasta este taina întrupării – Dumnezeu într-un corp ca al nostru, Dumnezeu în Hristos, divinitatea îmbrăcată în trup omenesc. Hristos S-a coborât până la o umilință fără seamăn, pentru ca, prin înălțarea Sa la tronul lui Dumnezeu să îl poată ridica pe acela care crede în El ca să stea împreună cu El pe tronul Său. Ne va fi dat „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi”, „un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui” (Efeseni 1:17), ca să putem „pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea” și să cunoaștem „dragostea

lui Hristos care întrece orice cunoștință”, ca să putem ajunge să fim „plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”. – *Our High Calling*, p. 366

Avem nevoie să-L cunoaștem prin experiență personală pe Dumnezeu și puterea dragostei Lui, așa cum sunt descoperite în Hristos. Trebuie să cercetăm Scripturile cu stăruință, cu rugăciune. Capacitatea noastră de înțelegere trebuie să fie trezită de Duhul Sfânt și inima noastră trebuie să se înalțe la Dumnezeu prin credință, cu speranță și cu o laudă continuă.

Prin meritele lui Hristos, prin neprihănirea Sa, care ne este atribuită prin credință, noi trebuie să ajungem la desăvârșirea caracterului creștin. Lucrarea noastră de fiecare zi și de fiecare oră este prezentată de apostol: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus”. Când facem astfel, mintea noastră devine mai clară și credința noastră, mai puternică, iar speranța noastră este întărită. Noi suntem atât de captivați de priverile curăției și a frumuseții și de sacrificiul pe care El l-a făcut pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu, încât nu mai avem nicio dorință să vorbim despre îndoială și descurajare.

Manifestarea iubirii, a milei și a bunătății lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii, pentru a o ilumina și a o înnoi, ne așază, prin credință, într-o legătură atât de strânsă cu Hristos, încât, având o concepție clară cu privire la caracterul Său, suntem capabili să deosebim înșelăciunile bine ticluite ale lui Satana. Privind la Isus și încrezându-ne în meritele Sale, noi ne însușim binecuvântările luminii, păcii și bucuriei în Duhul Sfânt. Și, având în vedere lucrurile mari pe care Hristos le-a făcut pentru noi, suntem gata să exclamăm: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” – *Mărturie*, vol. 5, p. 743-744

Mărtie, 11 iulie

Parte din puterea învierii

Mântuitorul a ieșit din mormânt prin viața care era în Sine Însuși. Acum s-a adevărit ceea ce El spusese mai înainte: „Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. ... Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși”. Acum s-a împlinit profeția pe care El o rostise în fața preoților și conducătorilor: „Stricați templul acesta și, în trei zile, îl voi ridica” (Ioan 10:17,18; 2:19).

Deasupra mormântului împrumutat de Iosif, Hristos proclama-se biruitor: „Eu sunt învierea și viața”. Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeirea putea rosti. Toate faptele create trăiesc numai prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt dependente de viața lui Dumnezeu. De la serafimul cel mai de sus și până la cea mai neînsemnată ființă

însuflețită, toate își primesc viața de la Izvorul vieții. Numai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: „Am puterea să-Mi dau viața, și am putere să o iau din nou”. În dumnezeirea Sa, Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 785

Mergi la Hristos pentru alinare! Prinde-te de El! Rămâi suficient timp pentru a-ți preda voința voinței lui Dumnezeu! Mulți sunt prea grăbiți pentru a se ruga. Ei trec cu pași grăbiți prin umbra prezenței iubitoare a lui Hristos, rămânând numai câteva clipe în preajma sfințeniei Sale, dar nu așteaptă sfatul Lui. Ei nu au timp să se așeze, nu au timp să rămână cu Învățătorul divin. Se întorc la lucru cu poverile lor.

Fixează-ți gândurile asupra Mântuitorului! Îndepărtează-te de frea-mățul lumii și așază-te la umbra lui Hristos! Aceasta trebuie să faci dacă primești bogatele binecuvântări pe care El dorește să le reverse asupra ta. Concentrează-ți gândurile asupra lucrurilor înalte și sfinte. Apoi, chiar dacă ești înconjurat de larva trudei zilnice și a conflictelor, puterea ta spirituală va fi înnoită. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 154 (25 mai)

Niciun om nu are capacități sau aptitudini pe care să nu le fi primit de la Dumnezeu, iar sursa de unde au venit ele se află la dispoziția tuturor, chiar și a celui mai slab dintre oameni. Dacă se va apropia de Dumnezeu, Izvorul inepuizabil al puterii, el va vedea că Dumnezeu Își împlinește făgăduința. ... „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi.” ...

Duhul Sfânt așteaptă să vină în ajutorul fiecărui suflet credincios, iar Domnul Isus declară: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului”. Toți cei ce se încred în Isus trebuie să fie puternici, să se roage și să fie plini de încredere în puterea lui Hristos de a-i mântui. „Cheamă-Mă în ziua necazului și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!” – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 379-380

Miercuri, 12 iulie

Hristos mai presus de toate puterile

„Hristos este Capul oricărui bărbat.” Dumnezeu, care a pus totul sub picioarele Mântuitorului, „L-a dat căpetenie peste toate lucrurile bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește totul în toți” (1 Corinteni 11:3; Efeseni 1:22,23). Biserica este clădită pe Hristos, ca temelie a ei; ea trebuie să asculte de Hristos, Capul ei. Nu trebuie să fie stăpânită de om și nici să depindă de om. Mulți pretind că un anumit loc în biserică le dă autoritatea de a dicta ce trebuie să creadă și ce trebuie să

facă ceilalți oameni. Dumnezeu nu aprobă această pretenție. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 414

Primii creștini erau deseori chemați să se confrunte cu puterile în-tunericului față către față. Prin amăgiri meșteșugite și prin prigoană, vrăjmașul s-a străduit să-i abată de la dreapta credință. În vremea de acum, când sfârșitul tuturor lucrurilor pământești se apropie cu pași iuți, Satana depune eforturi disperate să prindă lumea în cursă. El nascocoște multe planuri pentru a ocupa mințile și a abate atenția de la adevărurile absolut necesare mântuirii. În fiecare loc, uneltele lui se grupează cu sânguință alături de aceia care sunt potrivnici Legii lui Dumnezeu. Arhiamăgitorul este la lucru spre a introduce elemente de confuzie și răscoală și oamenii sunt plini de un zel care nu este în armonie cu toată cunoștința pe care o au.

Păcătoșenia atinge o culme nemaiatinsă vreodată mai înainte și totuși mulți slujitori ai Evangheliei strigă: „Pace și liniște”. Dar solii cei credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte cu lucrarea lor. Îmbrăcați cu întreaga armură a cerului, ei trebuie să înainteze fără teamă și biruitori, neîncetând niciodată lupta până când solia adevărului pentru timpul acesta n-a ajuns până la ultimul suflet la care se putea ajunge. – *Faptele apostolilor*, p. 219-220

În ceasul acesta de mare strâmtorare, David, în loc să stăruie în gândurile sale asupra acestor situații dureroase, a privit cu ardoare spre Dumnezeu, căutând ajutor. El „s-a îmbărbătat, sprijinindu-se pe Domnul”. El și-a reamintit viața sa din trecut. Când îl părăsise Domnul? Sufletul lui a fost înviorat, amintindu-și multele dovezi ale milei lui Dumnezeu. ... „Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine”, glăsuia inima lui (Psalmii 56:3). Cu toate că nici el nu putea să vadă nicio cale de a ieși din necaz, Dumnezeu putea să vadă o astfel de cale și avea să-i spună ce are de făcut. ...

... Toate puterile de pe pământ sunt sub controlul Celui Veșnic. Cărmuitorului celui mai puternic, ca și persecutorului celui mai sălbatic, El le spune: „Până aici să vii, să nu treci mai departe” (Iov 38:11). Puterea lui Dumnezeu este continuu folosită pentru a acționa împotriva slujitorilor răului. El lucrează fără încetare în mijlocul oamenilor, nu pentru nimicirea lor, ci pentru îndreptarea și susținerea lor. – *Patriarhi și profeți*, p. 692-694

Joi, 13 iulie

Isus, toate lucrurile și biserica Sa

Noi așteptăm prea puțin și primim potrivit cu credința noastră. Nu trebuie să ne ținem strâns de ideile noastre, de planurile noastre, de căile noastre; noi trebuie să fim transformați prin înnoirea minții noastre, ca să putem deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită. Păcatele obsedante trebuie biruite și obiceiurile rele, înfrânte. Înclinațiile și simțămintele rele trebuie să fie smulse din rădăcină, iar spiritul și emoțiile noastre să fie generate de Duhul lui Dumnezeu. ...

De aceea, să ne prindem strâns de puterea Lui cea mare printr-o credință vie, rugându-ne și crezând, încrezându-ne în El și lucrând. Atunci Dumnezeu va face ceea ce numai El poate să facă. ...

Lasă-te cu totul în mâna lui Isus, ca să fii modelat și șlefuit de El, ca să poți deveni un vas de cinste. Ispitele, ideile, simțămintele tale – toate trebuie să fie puse la piciorul crucii. Atunci sufletul va fi gata să asculte cuvintele învățăturii divine. Domnul Isus îți va da să bei din apa care vine din râul lui Dumnezeu. Sub influența Duhului Sfânt, care liniștește și supune, răceala și neliniștea ta vor dispărea. Hristos va fi în tine ca un izvor de apă care va țâșni în viața veșnică. – *The Upward Look*, p. 218

Rugăciunea credinței reprezintă marea putere a creștinului, care îl va învinge cu siguranță pe Satana. Acesta este motivul pentru care el încearcă să ne sugereze că nu avem nevoie de rugăciune. El urăște Numele lui Isus, Apărătorul nostru; iar atunci când noi venim cu stăruință înaintea Domnului ca să cerem ajutor, oștirea lui Satana este alarmată. Atunci când neglijăm rugăciunea, noi împlinim scopul lui, deoarece atunci falsele lui minuni sunt primite cu mai multă ușurință. Ceea ce nu a reușit să realizeze prin ispitirea Domnului Hristos, el realizează așezându-și ispitele înșelătoare înaintea omului. – *Mărturii*, vol. 1, p. 296

Rugăciunea este respirația sufletului. Ea este secretul puterii spirituale. Niciun alt mijloc al harului nu o poate înlocui și nu poate păstra sănătatea sufletului. Rugăciunea aduce inima într-o legătură directă cu Izvorul vieții și întărește mușchii și încheieturile experienței religioase. Dacă neglijați rugăciunea sau vă rugați din când în când, după cum vi se pare convenabil, veți pierde legătura cu Dumnezeu. Înșușirile spirituale își vor pierde vitalitatea, iar experiența religioasă va fi lipsită de sănătate și de vigoare.

Numai venind la altarul lui Dumnezeu ne putem aprinde sfeșnicele cu focul divin. Numai lumina divină va descoperi micimea și incompetența abilității omenești și ne va ajuta să avem concepții clare despre desăvârșirea și curăția lui Hristos. Numai când privim la Isus dorim să fim ca El, numai când vedem neprihănirea Sa flămânzim și însetăm după ea și numai când ne rugăm fierbinte, numai atunci Dumnezeu ne va împlini dorința sufletului. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 254-255

Cum ne salvează Dumnezeu

Sabat după-amiază, 15 iulie

Când Îl primește pe Hristos ca Mântuitor personal, omul este adus într-o relație strânsă cu Dumnezeu și se bucură de favoarea Sa specială la fel ca Fiul Său preaiubit. El este onorat, glorificat și adus într-o strânsă legătură cu Dumnezeu, pentru că viața lui este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. O ce iubire, ce uimitoare iubire! ...

Puritatea lui Hristos i-a descoperit propria întinare în culorile ei dezgustătoare. El se întoarce de la păcatul care pângărește, el privește la Isus și trăiește.

În Isus Hristos, Cel care a murit pentru a-l elibera de slughenia păcatului, descoperă un caracter cu totul cuceritor, impresionant și atrăgător și, cu buze tremurânde și ochii scăldați în lacrimi, el declară: „Isus nu a murit pentru mine în zadar!” „Bunătatea Ta mă face mare.” – *Lift Him Up*, p. 297

Oh, scump Isus, atât de iubitor, îndelung răbdător, care ai suferit atât de mult, cât de mult Te adoră sufletul meu! Un biet suflet, nevrednic și mânjit de păcat poate să stea înaintea unui Dumnezeu care este sfânt, poate sta desăvârșit în neprihănirea Aceluia care este Înlocuitorul și Garantul nostru! Minunați-vă, ceruri, și uimește-te, pământule! Omul căzut este obiectul iubirii Sale infinite și al bucuriei Sale! El Se bucură pentru ei cu cântări cerești și omul întinat de păcat, ajuns să fie curățit prin neprihănirea lui Hristos, este prezentat înaintea Tatălui eliberat de orice pată și mânjitură a păcatului, „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” (Efeseni 5:27). „Cine va ridica pără împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!” (Romani 8:33). – *The Upward Look*, p. 377

Oh, oare când vom pricepe valoarea deplină a lucrării și a mijlocirii Mântuitorului nostru? Când ne vom baza pe El cu încredere deplină și când vom trăi o viață nobilă, curată și devotată? Gândiți-vă la ce înălțimi poate ajunge imaginația când este sfințită și inspirată prin meritele lui Hristos! Noi putem să primim slava lumii eterne viitoare. Putem să trăim ca în prezența Celui Nevăzut. Umblați prin credință, nu prin vedere!

Prin cercetarea Scripturilor putem ajunge să înțelegem cine suntem noi pentru Hristos și cine este El pentru noi. Privind la El trebuie să ne schimbăm după chipul Său, devenind colaboratori cu El, reprezentanții Lui în viață și în caracter. Trebuie să ne deprindem să înțelegem că ni se cere să trăim ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, iubindu-L pe Domnul mai mult decât orice și pe semenii noștri, ca pe noi înșine. Trebuie să trăim o viață curată, desăvârșită, de dragul lui Hristos. Să iubim desăvârșirea, pentru că Isus este întruchiparea desăvârșirii, marele centru de atracție. Trebuie să trăim această viață prin credința în Fiul lui Dumnezeu. – *Asemenea lui Hristos*, p. 318 (31 oct.)

Duminică, 16 iulie

Odinioară, morți și înșelați de Satana

Același spirit care s-a arătat în rebeliunea din cer inspiră și rebeliunea de pe pământ. Satana a continuat cu oamenii același fel de a proceda pe care l-a avut și față de îngeri. Duhul lui domnește astăzi în fiii neascultării. Asemenea lui, ei caută să îndepărteze restricțiile Legii lui Dumnezeu și le făgăduiesc oamenilor libertatea prin călcarea preceptelor ei. Muștrarea păcatului trezește încă spiritul urii și al împotrivirii. Când soliile de avertizare ale lui Dumnezeu sunt prezentate conștiinței, Satana îi conduce pe oameni să se îndreptățească și să caute aprobarea altora pentru calea lor păcătoasă. În loc să-și îndrepte greșelile, ei își manifestă indignarea față de cel care muștră, de parcă aceasta ar fi singura cauză a greutăților. Din zilele dreptului Abel până în vremea noastră, acesta este spiritul care s-a manifestat față de cei care au îndrăznit să muștreze păcatul. – *Tragedia veacurilor*, p. 500

Satana va acuza și va căuta permisiunea de a distruge, dar Dumnezeu deschide ușa unui adăpost. Pe cel care intră prin această ușă, Dumnezeu îl îndreptățește, îl socotește neprihănit. Și, dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine poate fi împotriva noastră? Oh, ce adevăr glorios și plin de strălucire! De ce nu îl văd oamenii? De ce nu mergem în lumina

strălucitoare a razelor lui? De ce nu vorbesc despre iubirea fără seamăn a lui Hristos toți cei care cred? – *The Upward Look*, p. 377

Viața creștinului trebuie să fie o viață de credință, de biruință și de bucurie în Domnul. „Pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este credința noastră” (1 Ioan 5:4). Adevărat vorbea și Neemia, slujitorul Domnului: „Bucuria în Domnul este tăria voastră” (Neemia 8:10). Iar Pavel spune: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Și iarăși zic: Bucurați-vă!” „Bucurați-vă întotdeauna. Rugați-vă neîncetat. Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi” (Filipeni 4:4; 1 Tesaloniceni 5:16-18). – *Tragedia veacurilor*, p. 477

Prin jertfa lui Hristos, s-a făcut posibil pentru credincios să primească toate lucrurile care aparțin vieții și evlaviei. ... În natura Sa umană, desăvârșită printr-o viață de continuă împotrivire față de rău, Mântuitorul a arătat că, prin conlucrarea cu Divinitatea, ființele omenești pot să ajungă la desăvârșirea caracterului chiar în această viață. Aceasta este asigurarea lui Dumnezeu dată nouă, ca noi să putem dobândi biruința deplină.

Înainte credinciosului este pusă posibilitatea minunată de a fi asemenea lui Hristos, ascultător de toate principiile Legii. Dar, prin sine însuși, omul este incapabil să atingă această stare. Cuvântul lui Dumnezeu declară că sfințenia pe care ar trebui să o aibă credinciosul mai înainte de a putea fi mântuit este rezultatul lucrării harului divin atunci când el se supune îndrumării și influențelor înfrânătoare ale Duhului adevărului. Ascultarea omului poate fi făcută desăvârșită numai prin tămâia neprihănirii lui Hristos, care umple cu mireasmă fiecare act al ascultării. – *Faptele apostolilor*, p. 531-532

Luni, 17 iulie

Cândva, amăgiți de dorințele noastre

Chiar și o singură trăsătură de caracter rea sau o singură dorință păcătoasă nutrită va neutraliza în cele din urmă puterea Evangheliei. Prevalența unei dorințe păcătoase arată amăgirea sufletului. Fiecare satisfacere a acestei dorințe accentuează aversiunea sufletului față de Dumnezeu. Greutățile datoriei și plăcerile păcatului sunt funiile cu care Satana îi leagă pe oameni în cursele lui. Aceia care preferă să moară decât să facă ceva rău sunt singurii care vor fi găsiți credincioși. ...

Mărturia pe care ți-o dă Duhul lui Dumnezeu este: Nu negocia cu dușmanul! Distruge ghimpii sau te vor distruge ei pe tine. Deșteleneste-ți ogorul inimii! Fă această lucrare profund și deplin! Lasă ca plugul adevărului să smulgă buruienile și mărăcinii! – *Mărturii*, vol. 5, p. 53

Sărmanul vameș din parabola Domnului, care se ruga: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” (Luca 18:13), ... era conștient de nevoia lui spirituală și a venit înaintea lui Dumnezeu cu povara vinovăției și a rușinii lui, cerând îndurare. Inima lui era deschisă pentru ca Duhul lui Dumnezeu să Își poată îndeplini lucrarea Sa minunată, eliberându-l de sub puterea păcatului. Rugăciunea fariseului, plină de mândrie și de încredere în propria neprihănire, a dovedit că inima lui era închisă față de influența Duhului Sfânt. Datorită îndepărtării sale de Dumnezeu, el nu avea simțământul propriei nelegiuiri, care era în contrast cu desăvârșirea sfințeniei divine. El nu simțea că ar avea nevoie de ceva și, de aceea, nu a primit nimic.

Dacă ajungi să fii conștient de păcătoșenia ta, nu aștepta să te faci singur mai bun. Există mulți care cred că nu sunt suficient de buni pentru a veni la Domnul Hristos. Te aștepți să devii mai bun prin propriile eforturi? „Poate un etiopian să-și schimbe pielea sau un pardos să-și schimbe petele? Tot așa, ați putea voi să faceți binele, voi, care sunteți deprinși să faceți răul?” (Ieremia 13:23). Ajutorul nostru este numai în Dumnezeu. Noi nu trebuie să așteptăm convingeri mai temeinice, ocazii mai bune sau un caracter mai sfânt. Prin noi înșine, nu putem face nimic. Trebuie să venim la Hristos așa cum suntem. – *Calea către Hristos*, p. 30-31

Domnul Isus ... face transformări atât de uimitoare, încât Satana stă și le vede ca pe niște fortărețe de necucerit pentru minciunile și înșelătoriile lui. Pentru el, sunt o taină de neînțeles. Îngerii lui Dumnezeu privesc plini de uimire și bucurie cum oameni căzuți, care au fost odinioară copii ai mâniei, prin Hristos își dezvoltă caractere după asemănarea cu cel divin, ca să devină fii și fiice ale lui Dumnezeu. ...

Darul Duhului Sfânt, bogat, deplin, îndestulător, trebuie să fie pentru biserica Sa ca un zid de foc de jur împrejur, peste care puterile iadului nu pot trece. – *In Heavenly Places*, p. 282

Marți, 18 iulie

**Înviați, înălțați își înnobilați
împreună cu Hristos**

Hristos S-a dat pe Sine pentru răscumpărarea rasei umane, pentru ca toți cei care cred în El să poată avea viața veșnică. Cei care apreciază acest mare sacrificiu primesc de la Mântuitorul un dar mai prețios decât toate darurile – o inimă curată. Ei câștigă o experiență mai de preț decât aurul, argintul sau pietrele prețioase. Ei stau împreună în locurile cerești în Hristos, bucurându-se în comuniune cu El de pacea și de bucuria pe care numai El le poate da. Ei Îl iubesc din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea, înțelegând că ei sunt moștenirea Sa, câștigată cu sângele Său. Înțelegerea lor spirituală nu este diminuată de metodele sau planurile lumești. Ei sunt una cu Hristos, așa cum El este una cu Tatăl. – *In Heavenly Places*, p. 7

De ce a permis Dumnezeu ca marea luptă să continue secole de-a rândul? ... Pentru ca universul să poată fi convins că Dumnezeu a tratat răul în mod drept și pentru ca păcatul să primească o condamnare veșnică. În planul de răscumpărare există profunzimi pe care nici măcar eternitatea nu le poate epuiza, minuni pe care chiar îngerii doresc să le contemple. Dintre toate ființele create, numai cei răscumpești au cunoscut din experiență proprie conflictul efectiv cu păcatul; ei au colaborat cu Hristos și, lucru imposibil chiar și îngerilor, au fost părtași la suferințele Sale; să nu aibă ei oare nicio mărturie de dat în legătură cu știința răscumpeștii, nimic care să le fie de folos ființelor necăzute?

Chiar în acest moment „domniile și stăpânirile din locurile cerești” cunosc, „prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu” (Efeseni 3:10). „El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești ... ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efeseni 2:6,7). – *Educație*, p. 308

Satana nu-i poate ține în gheara lui pe cei morți când Fiul lui Dumnezeu îi cheamă la viață, ... Totul ni se dă prin Cuvântul Său. Dacă primim Cuvântul, avem eliberarea.

„Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.” „Căci Însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.

Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul” (Romani 8:11; 1 Tesaloniceni 4:16,17). Acesta este cuvântul de mângâiere cu care El ne îndeamnă să ne mângâiem unii pe alții. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 320

Miercuri, 19 iulie

Binecuvântați prin har pentru totdeauna

Hristos ne-a iubit nu pentru că noi L-am fi iubit mai înainte, ci, „pe când eram noi încă păcătoși”, El a murit pentru noi. El nu ne tratează după cum am merita. Deși după păcatele noastre merităm condamnarea, El nu ne osândește. An după an, El ne-a suportat slăbiciunea și neștiința, nerecunoștința și încăpățânarea. În ciuda rățăcirilor noastre, a împietririi inimii și a neglijarii Cuvântului Său Sfânt, mâna Sa este încă întinsă.

Harul este un atribut al lui Dumnezeu, exercitat față de ființele omenești nedemne. Noi nu l-am căutat – acesta a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu are plăcere să-Și reverse harul asupra noastră nu pentru că suntem vrednici, ci pentru că suntem deznădăjduit de nevrednici. Singurul argument pe care îl putem aduce pentru a primi îndurarea Sa este însăși marea noastră nevoie de a o avea. ...

Fiecare ființă omenească este obiectul interesului iubitor al Celui care Și-a dat viața pentru a-i putea aduce pe oameni înapoi la Dumnezeu. Sufletele vinovate și lipsite de ajutor, gata să fie distruse de șireteniile și capcanele lui Satana, sunt îngrijite așa cum îngrijește un păstor de oile turmei sale. – *Divina vindecare*, p. 161-162

Mărturia noastră despre credințioșia Sa este mijlocul ales de Cer pentru descoperirea lui Hristos înaintea lumii. Nu este lipsit de importanță faptul că harul Său ne este descoperit prin oamenii sfinți din vechime; însă mărturia cea mai eficientă este aceea venită din propria experiență. Suntem martori ai lui Dumnezeu în măsura în care descoperim în noi înșine lucrarea unei puteri de origine divină. Viața fiecărui individ este diferită de a tuturor celorlalți și, implicit, experiența proprie diferă total de a celorlalți. Dumnezeu dorește ca lauda noastră să se înalțe către El, purtând amprenta specifică a personalității noastre. Aceste valoroase mărturii spre lauda Lui, când sunt sprijinite de o viață asemănătoare cu a lui Hristos, au o putere irezistibilă, care lucrează pentru salvarea de suflete.

Este spre câștigul nostru să păstrăm în memorie amintirea exactă a fiecărui dar al lui Dumnezeu. În acest fel, credința este întărită să ceară și să primească mai mult și mai mult. În cea mai mică dintre binecuvântările pe care le primim găsim mai multă încurajare decât în toate scrierile despre credința și experiența altora. Sufletul care răspunde harului lui Dumnezeu va fi ca o grădină udată. Sănătatea îi va spori cu rezeziune; lumina lui va răsări în întuneric, iar slava Domnului se va vedea asupra lui. – *Divina vindecare*, p. 100

În darul fără egal al Fiului Său, Dumnezeu a învăluit lumea întregă cu o atmosferă de har tot atât de reală ca aerul care învăluie globul pământesc. Toți cei care aleg să respire această atmosferă dătătoare de viață vor trăi și vor crește până la statura de bărbați și femei în Hristos Isus. – *Calea către Hristos*, p. 68

Joi, 20 iulie

Acum salvați de Dumnezeu

Așa este harul lui Dumnezeu, așa este iubirea cu care ne-a iubit chiar când eram morți în greșelile și păcatele noastre, vrăjmași în mintea noastră, prin lucrările rele, slujind poftelor și plăcerilor, robi ai poftelor pervertite ale pântecelui și ai pasiunilor, slujitori ai păcatului și ai lui Satana. Ce dragoste adâncă este arătată în Hristos, care a devenit jertfa de ispășire pentru păcatele noastre! Prin lucrarea Duhului Sfânt, sufletele sunt conduse să găsească iertarea de păcate.

Puritatea și sfințenia vieții lui Isus, așa cum sunt prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu, au mai multă putere de a îndrepta și transforma caracterul decât o fac toate eforturile depuse pentru a zugrăvi păcatele și ticăloșiile oamenilor și urmările lor sigure.

Privirea ațintită la Mântuitorul înălțat pe cruce va face mult mai mult pentru a purifica mintea și inima de orice întinăciune, decât ar putea să o facă toate explicațiile științifice date de limba cea mai iscusită. – *Lift Him Up*, p. 297

În Cuvântul Său, Dumnezeu descoperă ce poate face El pentru ființele umane. El modelează și șlefuieste după asemănarea divină caracterele acelor care vor să ia jugul Său. Prin harul Său ei sunt făcuți părtași naturii dumnezeiești și astfel, făcuți în stare să biruie stricăciunea care este în lume prin pofte. Dumnezeu este Acela care ne dă putere să biruim. Aceia care aud glasul Lui și ascultă de poruncile Sale sunt făcuți în stare să-și

formeze caractere fără pată. Cei care nesocotesc poruncile sale precise își vor forma caractere potrivit cu slăbiciunile pe care și le îngăduie.

Cunoașterea perfecțiunii caracterului divin, manifestat pentru noi în Isus Hristos, ne deschide inima pentru comuniune cu Dumnezeu. Însușindu-ne făgăduințele Sale mari și prețioase, noi devenim părtași naturii dumnezeiești după ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 943

Acceptarea noastră de către Dumnezeu este sigură numai prin Fiul Său iubit, iar faptele bune sunt doar urmarea lucrării dragostei Sale care iartă păcatul. Ele nu ne conferă niciun merit și nimic din ce primim nu ne este dat pentru faptele noastre bune, în virtutea cărora am putea să pretindem că avem vreo contribuție la mântuirea noastră. Mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu, dat celui credincios numai datorită lui Hristos. Sufletul tulburat poate să găsească pace prin credința în Hristos, iar pacea va fi proporțională cu credința lui. El nu poate să-și prezinte propriile fapte bune ca pe un merit pe baza căruia să primească mântuirea.

Și atunci faptele bune nu au nicio valoare reală? Oare păcătosul care săvârșește păcatul în fiecare zi fără teama de consecințe este privit cu aceeași bunăvoință cu care este privit acela care se străduiește, prin credința în Hristos, să lucreze pentru propria integritate? Scriptura răspunde: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”. – *Solii alese*, cartea 3, p. 199

Vineri, 21 iulie: Studiu suplimentar

Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei, „Viața biruitoare”, p. 515–520.

Ispășirea pe orizontală – crucea și biserica

Sabat după-amiază, 22 iulie

Dumnezeu l-a ales pe Israel ca să le descopere oamenilor caracterul Său. El dorea ca ei să fie în lume ca niște fântâni ale mântuirii. Lor le-au fost încredințate soliile cerului, descoperirile voinței lui Dumnezeu. ...

Însă copiii lui Israel au pierdut din vedere marile lor privilegii, ca reprezentanți ai lui Dumnezeu. Ei L-au uitat pe Dumnezeu și astfel au dat greș în împlinirea misiunii lor sfinte. Bindecuvântările primite de ei nu au adus nicio fericire lumii. Toate avantajele le-au folosit pentru înălțarea lor. Ei s-au închis față de lume pentru a scăpa de ispită. Din restricțiile pe care Dumnezeu li le-a pus cu privire la legăturile cu cei idolatri și pentru a-i feri să se conformeze obiceiurilor păgânești, ei au ridicat un zid de despărțire între ei și toate celelalte națiuni. Ei L-au jefuit pe Dumnezeu de serviciul pe îl ceruse de la ei și i-au jefuit pe semenii lor de călăuzirea religioasă, cum și de un exemplu sfânt. – *Faptele apostolilor*, p. 14

Înaintând în credință, Pavel a lucrat fără răgaz în vederea clădirii Împărăției lui Dumnezeu printre aceia care fuseseră neglijați de învățătorii din Israel. El Îl preamărea continuu pe Hristos Isus ca „Împăratul împăraților și Domnul domnilor” (1 Timotei 6:15) și îi îndemna pe credincioși să fie „înradăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință” (Coloseni 2:7).

Pentru cei care cred, Hristos este o temelie sigură. Pe această Stâncă Vie pot clădi atât iudeii, cât și neamurile. Este destul de cuprinzătoare pentru toți și destul de tare pentru a susține greutatea și povara lumii întregi. Acesta este un fapt recunoscut în mod clar de însuși Pavel. În ultimele zile ale lucrării sale, adresându-se unui grup de credincioși dintre

neamuri, care rămăseseră statornici în iubirea lor față de adevărul Evangheliei, apostolul a scris: Voi sunteți „zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:19,20). – *Faptele apostolilor*, p. 175

Approape că mă temeam să vin în această țară, pentru că i-am auzit pe atât de mulți spunând că diferitele naționalități ale Europei sunt ciudate și că trebuie să le abordezi într-un anumit fel. Dar înțelepciunea lui Dumnezeu le este făgăduită tuturor aceluia care simt că au nevoie de ea și o cer. Dumnezeu îi poate aduce pe oameni acolo unde ei să primească adevărul. Lăsați-L pe Domnul să vă ia în stăpânire mintea și să o modeleze așa cum este modelat lutul de mâinile olarului și aceste dificultăți nu vor mai exista. ... Vă avertizez, frați și surori, să nu ridicați un zid de despărțire între diferitele naționalități! Dimpotrivă, căutați să îl dărâmați oriunde există. Noi ar trebui să ne străduim să aducem totul la armonia care este în Isus, lucrând pentru același obiectiv: mântuirea semenilor noștri. – *Mărturii*, vol. 9, p. 181(135)

Duminică, 23 iulie

Apropiati în Hristos

Îndreptându-se către neamurile din Antiohia Pisidiei, Pavel și Barnaba nu au încetat să lucreze pentru iudeii de pretutindeni, oriunde găseau o ocazie potrivită ca să câștige un ascultător. Mai târziu, în Tesalonic, în Corint, în Efes, cum și în alte centre importante, Pavel și colaboratorii lui le-au predicat Evanghelia atât iudeilor, cât și neamurilor. Însă, de aici înainte, străduințele lor cele mai mari au fost îndreptate spre zidirea Împărăției lui Dumnezeu în ținuturile păgâne, printre oamenii care aveau puțină cunoștință sau deloc despre adevăratul Dumnezeu și despre Fiul Său.

Inimile lui Pavel și ale colaboratorilor săi erau atrase către aceia care erau „fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume”. Prin neobosita lucrare a apostolilor față de neamuri, „străinii și oaspeții”, care odinioară „fuseseră depărtați”, au aflat că au „fost apropiați prin sângele lui Hristos” și că, prin credința în jertfa Lui ispășitoare, ei puteau deveni „împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:12,13,19). – *Faptele apostolilor*, p. 174-175

Ni s-a dat porunca să ne iubim unii pe alții așa cum ne-a iubit Hristos. El Și-a dovedit iubirea, jertfindu-și viața ca să ne răscumpere pe noi. Ucenicul iubit spune că noi trebuie să fim bucuroși să ne dăm viața pentru frați. Căci „oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El” (1 Ioan 5:1). Dacă Îl iubim pe Hristos, trebuie să îi iubim și pe cei care se aseamănă Lui în viață și în caracter. Și nu numai atât, ci trebuie să îi iubim și pe aceia care sunt „fără nădejde și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2:12). Hristos a părăsit patria Sa cerească pentru ca să-i mântuiască pe păcătoși și a venit pe pământ să sufere și să moară pentru ei. Urmărind aceasta, El S-a trudit, a suferit și S-a rugat până când – cu inima zdrobită și părăsit de cei pentru a căror mântuire venise – Și-a dat viața pe crucea de pe Golgota. – *Sfințirea vieții*, p. 82

Noi trebuie să ne strângem în jurul crucii. Hristos și El crucificat trebuie să fie tema contemplării, a conversațiilor și a celor mai fericite trăiri ale noastre. Ar trebui să avem servicii divine special organizate pentru a-L lăuda ca să păstrăm viu în gândurile noastre fiecare dar pe care l-am primit de la Dumnezeu, ca să ne exprimăm recunoștința pentru iubirea Sa cea mare și dorința noastră de a încredința toate lucrurile în mâna care a fost pironită pe cruce pentru noi. Noi trebuie să învățăm să vorbim limba Canaanului și să cântăm cântările Sionului. – *Lift Him Up*, p. 249

Luni, 24 iulie

Împăcarea, darul lui Dumnezeu la cruce

Oamenii aceștia [grecii] veneau din apus să-L caute pe Mântuitorul la sfârșitul vieții Lui, așa cum, la început, magii veniseră din Răsărit. Pe vremea nașterii lui Hristos, iudeii erau atât de adânciți în planurile lor ambițioase, încât nu au știut nimic despre venirea Lui. Magii, dintr-o țară păgână, au venit la staul cu darurile lor, pentru a I se închina Mântuitorului. Tot astfel, acești greci, reprezentând națiunile, semințiile și popoarele lumii, au venit să-L vadă pe Isus. La fel, oamenii din toate țările și din toate timpurile urmau să fie atrași de crucea Mântuitorului. Și tot astfel „vor veni mulți de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția cerurilor” (Matei 8:11). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 621

Crucea este investită cu o putere pe care limba n-o poate exprima.

Lucrarea fiilor și fiicelor lui Dumnezeu trebuie să aibă alt caracter decât cel manifestat până acum de un număr mare dintre ei. Dacă Îl

iubesc pe Hristos, atunci vor avea vederi mai largi despre iubirea arătată față de omul căzut, care a impus oferirea unei jertfe atât de scumpe pentru salvarea neamului omenesc. Mântuitorul nostru cere conlucrarea fiecărui fiu și fiecărei fiice a lui Adam care au devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu. Mântuitorul nostru declară că a adus din ceruri, ca o donație, viața veșnică. El trebuia să fie înălțat pe crucea Golgotei, pentru a-i putea atrage la El pe toți oamenii. Deci cum vom trata noi această moștenire cumpărată de Hristos? Ei ar trebui tratați cu blândețe, prețuire, bunătațe, simpatie și dragoste. Atunci vom putea lucra ca să ne ajutăm unii pe alții și să fim o binecuvântare unii pentru alții. În această lucrare, nu-i avem de partea noastră doar pe semenii noștri. Avem înalta companie a îngerilor cerului. Ei cooperează cu noi în lucrarea de iluminare a celor mari și a celor mici. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 229 (10 aug.)

... Apostolul Ioan declară: „Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem – dacă păzim poruncile Lui. Cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui este un mincinos și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El” (1 Ioan 2:3-5). Una dintre ultimele porunci pe care li le-a dat Domnul Hristos ucenicilor Săi a fost: „Să vă iubiți unii pe alții cum v-am iubit Eu” (Ioan 13:34). Respectăm noi această poruncă sau îngăduim ca în caracterul nostru să existe trăsături aspre și necreștinești? Dacă i-am întristat sau i-am rănit pe alții în vreun fel, datoria noastră este să ne mărturisim greșeala și să căutăm împăcarea. Aceasta constituie o pregătire esențială ca să putem veni înaintea lui Dumnezeu cu credință pentru a cere binecuvântarea Sa. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 144

Marti, 25 iulie

Dărâmarea zidului

În zilele lui Hristos, egoismul, mândria și prejudecata ridicaseră un zid înalt și puternic ce îi despărțea pe aceia cărora li se încredințase custodia scrierilor sfinte de toate celelalte popoare de pe pământ. Dar Mântuitorul a venit pentru a schimba această situație. Cuvintele pe care le auzeau oamenii de pe buzele Lui erau diferite de tot ce auziseră vreodată de la preoți sau de la rabini. Hristos a dărâmat orice zid de despărțire, a îndepărtat iubirea de sine și prejudecățile naționaliste care dezbină și a predicat iubirea față de toți membrii familiei omenesti. El i-a înălțat pe oameni mai presus de cercul îngust al prejudecăților lor egoiste; a anulat toate granițele și deosebirile artificiale din interiorul societății. El nu a făcut

nicio deosebire între cunoscuți și străini, prieteni și dușmani. Domnul ne-a învățat să considerăm orice suflet care are nevoie de ajutor ca fiind aproapele nostru și să privim lumea ca fiind domeniul nostru de activitate. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 42

Prima biserică era alcătuită din mai multe clase de oameni, de diferite naționalități. ... Inimile celor care fuseseră convertiți în urma activității apostolilor erau blânde și unite datorită iubirii creștine. În ciuda prejudecăților de mai înainte, toți erau în armonie unii cu alții. Satana știa că, atâta vreme cât continua să existe această unire, îi va fi cu neputință să împiedice înaintarea adevărului Evangheliei și el căuta să se folosească de felul de gândire de mai înainte sperând ca, în felul acesta, să poată introduce elemente de discordie.

Așa s-a întâmplat că, înmulțindu-se ucenicii, vrăjmașul a izbutit să facă să se nască bănuiala din partea unora care mai înainte avuseseră obiceiul de a privi cu gelozie la frații lor în credință și de a găsi vină conducătorilor lor spirituali și astfel, „evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva evreilor”. – *Faptele apostolilor*, p. 87-88

Oricât de mare ar fi pretenția unui om în ceea ce privește cunoștințele și înțelepciunea pe care le are, dacă nu primește învățătura de la Duhul Sfânt, el este peste măsură de ignorant în cele spirituale. El trebuie să-și dea seama de pericolul în care se află și de lipsa lui de eficiență și să se lege cu totul de Singurul care poate să păstreze sufletele care au fost încredințate grijii Sale și să le umple cu Duhul Său și cu o dragoste neegoistă unul pentru celălalt, făcându-le în stare să dea mărturie că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să-i salveze pe păcătoși. Cei care sunt cu adevărat convertiți se vor strânge laolaltă în unitate creștină. Nu trebuie să fie nicio dezbinare în biserica lui Dumnezeu, nicio autoritate neînțeleaptă exercitată asupra acelor care acceptă adevărul. Blândețea lui Hristos trebuie să se vadă în tot ce este spus sau făcut. – *Mărturii*, vol. 9, p. 146

Miercuri, 26 iulie

Isus, predicatorul păcii

Pacea despre care a vorbit marele Învățător este mai cuprinzătoare și mai bogată decât ne-am putea imagina noi vreodată. Hristos este gata să facă lucruri mari pentru noi, să restaureze natura noastră, făcându-ne părtași naturii dumnezeiești. El așteaptă să lege inimile noastre de inima Sa plină de o iubire infinită, ca să putem fi împăcați cu Dumnezeu pe deplin; dar

este privilegiul nostru să înțelegem că Dumnezeu ne iubește așa cum Îl iubește pe Fiul Său. Când credem în Hristos, pacea lui Hristos este a noastră. Împăcarea care ne-a fost asigurată prin ispășirea făcută de Hristos este fundamentul păcii, dar sentimentele de tristețe nu sunt un semn că făgăduințele lui Dumnezeu nu au efect. Voi vă uitați la simțămintele voastre și, pentru că nu este totul strălucitor, strângeți în jurul sufletului tot mai strâns haina greutăților. Voi priviți înăuntrul vostru și vă gândiți că Dumnezeu v-a uitat. Trebuie să priviți la Isus. Hristos a spus: „În Mine veți avea pace”. Când intrăm în comuniune cu Mântuitorul, intrăm într-o zonă de pace. – *Lift Him Up*, p. 332

Hristos este „Domnul păcii” (Isaia 9:6), iar misiunea Lui este aceea de a instaura iarăși, pe pământ și în cer, pacea pe care a tulburat-o păcatul. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos” (Romani 5:1). Oricine consimte să renunțe la păcat și își deschide inima în fața iubirii lui Hristos devine părtaș la pacea cerească.

Acesta este singurul fundament al păcii. Harul Domnului Hristos primum în inimă risipește spiritul vrăjmășiei; el cucerește întotdeauna sufletul și îl umple cu iubire. Cel care s-a împăcat cu Dumnezeu și cu semenii nu poate fi nefericit. În inima lui nu va exista niciodată invidie, iar bănuielile rele nu își vor găsi locul. În inimile împovărate și istovite de lupta pentru existență, duhul păcii se va așterne ca roua.

Urmașii Domnului Hristos sunt trimiși în lume cu o solie a păcii. Orice credincios care le împărtășește altora iubirea lui Hristos, prin influența liniștită și naturală a vieții sale sfinte, este un împăciuitor. De asemenea, împăciuitor este oricine conduce pe altcineva, prin cuvinte sau fapte, să renunțe la păcat și să-și consacre inima lui Dumnezeu. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 27-28

Joi, 27 iulie

Biserica, un templu sfânt

Templul iudaic a fost construit din pietre tăiate și cioplite în carierele din munți; și fiecare piatră a fost pregătită special pentru a-și ocupa locul ei în templu, cioplită, lustruită și verificată înainte de a fi adusă la Ierusalim. Și, când toate au fost aduse pe teren, construcția s-a ridicat fără sunet de daltă sau de ciocan. Această clădire reprezintă templul spiritual al lui Dumnezeu, care este alcătuit din materiale adunate din fiecare neam, limbă și popor, din toate clasele sociale, de sus și de jos, bogăți

și săraci, învățați și neînvățați. Acestea nu sunt niște materiale moarte, care să fie ajustate cu ciocanul și cu dalta. Ele sunt pietre vii, scoase din cariera lumii cu ajutorul adevărului, și marele Maestru Constructor, Domnul templului, le cioplește acum și le șlefuește potrivitându-le pentru a-și ocupa locul lor în templul spiritual. Atunci când va fi încheiat, acest templu va fi desăvârșit în toate părțile lui, atrăgând admirația îngerilor și a oamenilor, deoarece Constructorul și Făcătorul lui este Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 9, p. 180

Pe temelia pusă chiar de Hristos, apostolii au clădit biserica lui Dumnezeu. În Scripturi, expresia „ridicarea unui templu” este în mod frecvent folosită pentru a ilustra zidirea bisericii. Zaharia se referă la Hristos, ca fiind Odrasla care avea să clădească Templul Domnului. El vorbește despre neamuri, ca ajutând la această lucrare: „Cei ce sunt de parte vor veni și vor lucra la Templul Domnului”; și Isaia declară: „Străinii îți vor zidi zidurile” (Zaharia 6:12,15; Isaia 60:10).

Scriind despre clădirea acestui templu, Petru spune: „Apropiați-vă de El, Piatra Vie lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos” (1 Petru 2:4,5). – *Faptele apostolilor*, p. 595

Apostolii au lucrat în cariera lumii iudeilor și neamurilor, scoțând pietre pentru a le pune la temelie. În epistola sa către credincioșii din Efes, Pavel spunea: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El, toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. Și, prin El, și voi sunteți zidiți împreună ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul” (Efeseni 2:19-22).

Și corintenilor el le scria: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca un meșter-zidar înțelept, am pus temelia, și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față – ziua Domnului o va face cunoscută, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia” (1 Corinteni 3:10-13). – *Faptele apostolilor*, p. 596.

29 iulie – 4 august

Taina Evangheliei

Sabat după-amiază, 29 iulie

Isus voia foarte mult să dezvăluie tainele adânci ale adevărului, care fuseseră ascunse timp de veacuri, și anume ca neamurile să fie împreună-moștenitoare cu iudeii și să ia parte „la aceeași făgăduință în Hristos, prin Evanghelie” (Efeseni 3:6). Ucenicii înțelegeau greu acest adevăr și Învățătorul divin le-a dat învățătură peste învățătură. Răsplătind credința sutașului din Capernaum și predicându-le locuitorilor din Sihar Evanghelia, El dăduse și mai înainte dovadă că nu împărtășește intoleranța iudeilor. Dar samaritenii aveau oarecare cunoștință despre Dumnezeu, iar sutașul îi făcuse bine lui Israel. Acum Isus i-a pus pe ucenici în legătură cu o păgână, pe care o socoteau ca neavând vreun motiv în plus față de alții din neamul ei să aștepte un bine de la El. Domnul voia să dea o pildă de felul cum trebuie să fie tratate asemenea persoane. Ucenicii se gândeau că El împărțise prea ușor darurile harului Său. El voia să le arate că iubirea Sa nu trebuie să fie mărginită la o anumită rasă sau națiune. ...

Faptul acesta [vindecarea fiicei femeii siro-cananeence] a deschis mai bine mintea ucenicilor pentru lucrarea pe care urmau s-o facă între neamuri. Ei au văzut un foarte mare câmp de lucru în afara Iudeei. Au văzut ființe apăsate de întristări necunoscute celor care erau mai favorizați. Între aceia pe care fuseseră învățați să îi disprețuiască, erau suflete care doreau ajutor de la puternicul Vindecător, flămânzind după lumina adevărului, care le fusese dată iudeilor cu atâta îmbelșugare. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 402

Slujitorii lui Dumnezeu nu primesc nici onoare, nici recunoaștere din partea lumii. Ștefan a fost ucis cu pietre pentru că L-a predicat pe Hristos cel răstignit. Pavel a fost închis, bătut, lovit cu pietre și, în cele din urmă, condamnat la moarte deoarece a fost un sol credincios al lui Dumnezeu pentru neamuri. Apostolul Ioan a fost exilat pe insula

Patmos „din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus Hristos” (Apocalipsa 1:9). Pentru lume, aceste exemple ale statorniciei manifestate prin puterea divină sunt o mărturie a credincioșiei făgăduințelor lui Dumnezeu, a prezenței Sale continue și a harului Său susținător. ...

... Dar eroii credinței sunt beneficiarii unei moșteniri de o valoare mai mare decât orice bogăție pământească, o moștenire care va împlini dorințele arzătoare ale sufletului lor. Poate că lumea nu-i cunoaște și nici nu vrea să-i recunoască, dar ei sunt înscrși în raportul cărților cerești ca fiind cetățeni ai cerului și vor avea parte de măreția și de slava veșnică.

Cea mai mare lucrare, cel mai nobil efort în care se pot angaja oamenii este acela de a-i îndruma pe cei păcătoși spre Mielul lui Dumnezeu. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 18

Duminică, 30 iulie

Pavel, apostolul întemnițat

„Dragostea lui Hristos”, spunea Pavel, „ne constrânge” (trad. KJV). Ea a fost principiul determinant al conduitei sale, ea a fost puterea care l-a motivat. Dacă vreodată zelul său pe calea datoriei șovăia pentru o clipă, o singură privire către cruce și către uimitoarea dragoste a lui Hristos, revelată în sacrificiul Său fără egal, era suficientă pentru a-l face să-și încingă din nou coapsele minții și să meargă mai departe pe calea tăgăduirii de sine. În eforturile făcute pentru frații lui, el s-a bazat mult pe prezentarea iubirii infinite, manifestate prin minunata îndurare a lui Hristos, cu toată puterea ei constrângătoare, care subjugă. – *Mărturii*, vol. 4, p. 457

Nu este voia lui Dumnezeu ca poporul Său să fie doborât de grijile vieții. Domnul nu ne amăgește. El nu ne spune: „Nu vă temeți, căci pe calea vieții voastre nu sunt primejdii”. El știe că sunt încercări și pericole și Se poartă cu noi într-o manieră sinceră și deschisă. El nu plănuiește să-i scoată acum pe copiii Săi din lumea păcatului și a răului, ci îi îndrumă spre un loc sigur de scăpare. Rugăciunea Domnului pentru ucenicii Săi era: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”. „În lume”, spunea Mântuitorul, „veți avea neazuri, dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 17:15; 16:33).

În Predica de pe Munte, Domnul Hristos i-a învățat pe ucenicii Săi lecții prețioase cu privire la încrederea în Dumnezeu. Aceste lecții au fost destinate să-i încurajeze pe copiii lui Dumnezeu de-a lungul tuturor veacurilor și au ajuns până la noi, astăzi, pline de învățătură și de mângâiere. ...

Dumnezeu dorește ca toți fiii și fiicele Sale să fie fericiți, plini de pace și ascultători. Domnul spune: „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se însălmănte”, și „V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 14:27; 15:11). – *Calea către Hristos*, p. 122-123

Dumnezeu nu-i conduce niciodată pe copiii Săi altfel de cum ar alege chiar ei să fie conduși, dacă ar vedea de la început sfârșitul și dacă ar înțelege slava lucrării pe care o îndeplinesc ca împreună-lucrători cu El. Nici Enoh, care a fost înălțat la cer, nici Ilie, care a fost ridicat într-un car de foc, n-au fost mai mari sau mai onorați decât Ioan Botezătorul, care a murit singur în închisoare. „Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El” (Filipeni 1:29). Și, dintre toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, împărtășirea cu suferințele lui Hristos înseamnă încrederea cea mai mare și este onoarea cea mai înaltă. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 224

Luni, 31 iulie

Taina demult ascunsă a Evangheliei

Dumnezeu nu intenționa să aibă un singur popor, în mod exclusiv pe Israel. Solii trimiși de Domnul Hristos trebuiau să vestească Evanghelia harului Său tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor. Noi trebuie să le facem cunoscut tuturor oamenilor că marele Apărător îi primește pe toți. Biserica iudaică a fost chemată să fie reprezentanta lui Dumnezeu într-o lume apostată și, pentru a-și împlini misiunea, poporul iudeu ar fi trebuit să-și mențină existența ca o națiune deosebită de toate națiunile idolatre de pe pământ. Ar fi trebuit să se mențină în lume, păstrându-și caracterul deosebit și sfânt ... să reprezinte mila, bunătatea, compasiunea și iubirea lui Dumnezeu. Astfel, în desăvârșirea caracterului lor, puteau să stea mai presus de orice națiune, căci Dumnezeu dorea să-Și manifeste bogatele Lui binecuvântări printr-un popor curat și ascultător.

În acest fel, principiile Legii care guvernează Împărăția Sa ar fi fost înălțate în toată lumea. În măsura în care ar fi răspuns milei, luminii și harului dat, ei ar fi devenit în mod sigur lumina lumii. Ei ar fi trebuit să îndrepte mereu atenția la Dumnezeu, ca la un Conducător suprem, înțelept și desăvârșit și, pe întregul pământ, I s-ar fi adus slavă lui Dumnezeu. Domnul este Dumnezeul nostru și are același plan cu privire la poporul Său loial și credincios de astăzi. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 44 (7 feb.)

În viața Domnului Hristos nu găsim niciun exemplu pentru acest bigotism al neprihănirii personale. Caracterul Său a fost plăcut și generos. ... În fiecare denominațiune religioasă și aproape în fiecare biserică se pot găsi oameni capricioși, care L-ar fi acuzat pentru bunătatea Sa care nu era stăvilită de barierele sociale. Ei L-ar fi considerat vinovat pentru că a mâncat cu vameși și cu păcătoși...

Cei cărora Dumnezeu le-a încredințat adevărul Său trebuie să aibă același spirit binevoitor pe care l-a manifestat Domnul Hristos. Ei trebuie să adopte aceleași planuri vaste de acțiune. Să aibă o atitudine plină de bunătate și de generozitate față de cei săraci și să fie conștienți într-o măsură deosebită de faptul că ei sunt ispravnici ai lui Dumnezeu. Ei trebuie să considere că nimic din ce au – bunuri materiale, capacități intelectuale și putere spirituală – nu le aparține, ci doar le-a fost încredințat în vederea progresului lucrării lui Hristos pe pământ. Asemenea Domnului Hristos, să nu evite societatea semenilor lor, ci să o caute cu scopul de a le oferi și altora binecuvântările cerești pe care ei le-au primit de la Dumnezeu. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 334-335

Marți, 1 august

Biserica transmite înțelepciunea divină

Pavel era extrem de preocupat ca umilința lui Hristos să se vadă și să fie înțeleasă. El era convins că, dacă oamenii ar putea fi conduși să mediteze la uimitoarea jertfă adusă de Maiestatea cerului, egoismul ar fi izgonit din inimile lor. Apostolul zăbovește asupra fiecărui punct, pentru ca noi să putem înțelege într-o oarecare măsură minunata bunăvoință a Mântuitorului, manifestată în favoarea păcătoșilor. El canalizează mințile mai întâi către poziția pe care Hristos a ocupat-o în cer, în sânul Tatălui Său; după aceea, Îl arată lăsându-Și deoparte slava, supunându-Se de bunăvoie condițiilor umiltoare din viața omului, asumându-Și responsabilitățile de rob și devenind ascultător până la moarte, și încă cea mai rușinoasă și mai revoltătoare, cu agonia cea mai lungă – moartea pe cruce. Putem contempla noi această minunată manifestare a iubirii lui Dumnezeu fără recunoștință și iubire și fără simțământul adânc al faptului că nu suntem ai noștri? Un asemenea stăpân nu ar trebui slujit din motive egoiste și nici murmurând. – *Divina vindecare*, p. 501

Cunoștința despre Dumnezeu, așa cum ne este descoperită în Hristos, este cunoștința pe care trebuie să o aibă toți cei care sunt mântuiți. Este acea cunoștință care realizează transformarea caracterului. Odată

primită, ea va re-crea sufletul după chipul lui Dumnezeu. Va da întregii ființe o putere spirituală divină. ...

„Iată de ce îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”, spune Pavel, „din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ, și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:14-19). – *Mărturii*, vol. 8, p. 289

Oricine afirmă că este un urmaș al lui Hristos trebuie să-i prețuiască pe ceilalți mai presus de el însuși. Strângeți-vă laolaltă, strângeți-vă laolaltă! În unitate există putere și biruință, dar în dezbinare și în învrăjpire există slăbiciune și înfrângere. Aceste cuvinte mi-au fost spuse din ceruri. Vi le spun ca trimis al lui Dumnezeu.

Fiecare să caute să răspundă la rugăciunea lui Hristos: „... ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine.” O, ce unitate! Și Hristos a continuat: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei: dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. – *Mărturii*, vol. 5, p. 488

Miercuri, 2 august

Hristos locuiește în inima ta

Viața apostolului Pavel a fost caracterizată de o activitate intensă și de o mare diversitate. El a călătorit din oraș în oraș și din sat în sat, vestind crucea lui Hristos, câștigând suflete pentru Evanghelie și întemeind biserici. Aceste biserici au beneficiat de o grijă continuă din partea lui, iar apostolul Pavel le-a scris multe epistole cu învățături. Uneori a lucrat, practicându-și meseria pentru a-și câștiga pâinea zilnică. Dar, în ciuda faptului că a trăit o viață foarte activă, nu a pierdut niciodată din vedere marele său scop – să înainteze fără șovăire spre ținta înaltei sale chemări.

Apostolul Pavel ducea cu el pretutindeni atmosfera cerului. Toți cei care erau asociați cu el simțeau influența unității lui cu Domnul Hristos. Faptul că propria viață exemplifica adevărul pe care îl proclama conferea o putere convingătoare lucrării sale de predicare. În aceasta constă puterea adevărului. Influența naturală și neconștientizată a unei vieți sfinte constituie cea mai convingătoare predică în favoarea creștinismului. Argumentele, chiar și atunci când sunt incontestabile, pot provoca doar

opozitie, dar un exemplu evlavios are o putere întru totul irezistibilă. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 58-59

Locuirea lui Hristos în suflet dă putere spirituală și ne face să fim niște canale de lumină. Cu cât avem mai multă lumină, cu atât le putem oferi și celor din jur. Cu cât suntem mai aproape de Isus, cu atât mai clară va fi înțelegerea pe care o avem despre farmecul Lui. Când privim la El, în curăția Lui, discernem mai ușor defectele noastre de caracter. Tânjim după El, după desăvârșirea Lui care strălucește în perfecțiunea caracterului Său ceresc și, privind, suntem schimbați după chipul Său. ...

Inimile noastre trebuie să fie pline de toată plinătatea lui Dumnezeu. ... Să luăm cheia credinței să deschidem cu ea depozitul binecuvântărilor bogate ale lui Dumnezeu. Avem de luat de acolo o plinătate infinită și avem cuvântul Domnului nostru divin: „Facă-ți-se după credința ta”. – *Lift Him Up*, p. 266

În străduința de a înțelege dragostea și puterea Tatălui ceresc, poți să cercetezi Scripturile în mod sincer și stăruitor pentru a le înțelege, poți să faci apel la toată puterea și capacitatea pe care Dumnezeu ți le-a dat, și totuși, dincolo de acestea, rămâne o infinitate. ... Nici veșnicia nu va putea să o descopere pe deplin. Dar, studiind Biblia și meditănd la viața lui Hristos și la planul de mântuire, aceste teme mărețe se vor deschide tot mai mult înțelegerii noastre. Și vom înțelege și binecuvântarea pe care o dorea Pavel pentru biserica din Efes când s-a rugat ca „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui”. – *Mărturii*, vol. 5, p. 740

Joi, 3 august

Slava în biserică și în Hristos

Noi am fost chemați să-L cunoaștem pe Hristos și aceasta este o cunoaștere a slavei și a virtuții. Este o cunoaștere a perfecțiunii caracterului divin, manifestat în Isus Hristos pentru noi, care ne deschide calea comuniunii cu Dumnezeu. Foarte puțin poate mintea omenească să înțeleagă lărgimea și adâncimea și înălțimea culmilor spirituale care pot fi atinse de cei care devin părtași naturii divine. ...

Trăim zile de mari pericole. Numai Domnul Hristos ne poate ajuta și ne poate da biruința. Hristos trebuie să fie totul în toate pentru noi, El trebuie să locuiască în inima noastră, viața Sa trebuie să circule prin noi așa cum circulă sângele prin vene. Spiritul Său trebuie să fie o putere dă-tătoare de viață care ne va face să avem și asupra altora o influență bună, pentru a deveni sfinți și asemenea lui Hristos. – *Our High Calling*, p. 60

Mulți consideră că este imposibil să scape de puterea păcatului, dar făgăduința este că noi putem fi umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu. Noi ne punem ținte prea joase. Adevărata țintă este mult mai sus. Minteaa noastră trebuie să fie mai cuprinzătoare ca să putem înțelege semnificația a tot ce are pregătit Dumnezeu pentru noi. Noi trebuie să reflectăm cele mai înalte atribute ale caracterului lui Dumnezeu. Trebuie să fim recunoscători că nu suntem lăsați să ne purtăm singuri de grijă. ...

Este privilegiul copiilor lui Dumnezeu să fie plini de toată plinătatea lui Dumnezeu. „Iar a Celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespun mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava în biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor” (Efeseni 3:20,21). – *That I May Know Him*, p. 302

În toate trebuie să arătăm bucuria Domnului. ...

David declară: „Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele. Da, El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voi chema în toate zilele mele” (Psalmii 116:1,2). Bunătatea pe care o arată Dumnezeu prin faptul că ascultă și răspunde la rugăciunile noastre ne plasează sub datoria serioasă de a ne exprima recunoștința pentru favorurile revărsate asupra noastră. Ar trebui să Îl lăudăm pe Dumnezeu mult mai mult decât o facem. Binecuvântările primite ca răspuns la rugăciune ar trebui recunoscute imediat. ...

Lasă ca pacea lui Dumnezeu să domnească în sufletul tău! Atunci vei avea putere să înduri toate suferințele și te vei bucura că ai har să rabzi. Laudă pe Domnul, vorbește despre bunătatea Sa, spune despre puterea Lui! Îndulcește atmosfera care înconjoară sufletul tău! ... Laudă-L cu inima, cu sufletul și cu vocea pe Cel care reprezintă sănătatea înfățișării tale, Mântuitorul și Dumnezeul tău! – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 325 (13 nov.)

Trupul unitar al lui Hristos

Sabat după-amiază, 5 august

Membrii bisericii lui Dumnezeu de pe acest pământ sunt la fel ca elementele componente ale unei mașini – toți sunt legați unul de altul și toți în strânsă relație și dependenți de un centru, care este foarte important. Trebuie să existe unitate în diversitate. Niciunul dintre membrii angajați în lucrarea Domnului nu poate lucra cu succes în mod independent, detașat de ceilalți. Toți trebuie să-și folosească darurile și capacitățile în serviciul Său, astfel ca fiecare să poată contribui la perfecționarea întregului. Fiecare trebuie să lucreze sub conducerea și aprobarea lui Dumnezeu.

Prin minunata unire a divinității cu omenescul în Hristos, suntem asigurați că putem fi chiar aici, în această lume, părtași naturii dumnezeiești. Hristos S-a angajat să conlucreze cu aceia cărora El le-a încredințat talente. El S-a angajat să ne învețe ca să devenim împreună-lucrători cu El și ne va ajuta să urmăm exemplul Său, făcând ce este bine și refuzând să facem rău. Noi trebuie să fim canale consacrate prin care dragostea lui Hristos să se reverse asupra acelor care au nevoie de ajutor. – *Our High Calling*, p. 182

Domnul are nevoie de tot felul de lucrători capabili. „El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții, evangheliști, pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea templului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:11-13). Fiecare lucrător din fiecare ramură a lucrării lui Dumnezeu trebuie să aibă o inimă sfințită prin adevăr ca să fie în stare să vadă nu numai partea de lucrare încredințată lui, ci și relația acesteia cu întregul. Când lucrătorii sunt consacrați lui Dumnezeu, ei vor fi pentru frații lor, care lucrează supuși Maestrului

divin nevăzut, o descoperire a iubirii lui Dumnezeu. „Noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9).

Toți suntem parte a marii țesături a omenirii, fire puse împreună potrivit cu modelul țesăturii, pentru ca aceasta să fie un tot frumos. Lasă-te ca un fir în mâna țesătorului divin, pentru a aduce la îndeplinire planul Său. – *That I May Know Him*, p. 323

Planta nu germinează, nu crește și nici nu aduce roade în folosul propriu. ...

Vorbește... despre Domnul Hristos și despre bunătatea Sa! Îndeplinește fiecare îndatorire care se ivește! Poartă în inima ta povara salvării de suflete și caută prin orice mijloace care îți stau în putere să-i mântuiești pe cei pierduți! Pe măsură ce vei primi spiritul lui Hristos – spiritul iubirii neegoiste și al slujirii pentru binele altora – vei crește și vei fi roditor. Roadele Duhului se vor dezvolta în caracterul tău. Credința ta se va mări, convingerile tale vor deveni tot mai profunde, iubirea ta va fi făcută desăvârșită. Vei reflecta din ce în ce mai mult asemănarea cu Hristos în tot ce este curat, nobil și vrednic de iubit. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 67

Duminică, 6 august

Unitatea Duhului

Pavel le cere efesenilor să păstreze unitatea și dragostea: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste și căutați să păstrați unirea Duhului prin legătura păcii”. ...

Prin blândețe și prin bunătate, prin răbdare și prin dragoste, ei trebuiau să exemplifice caracterul lui Hristos și binecuvântările mântuirii Lui. Există un singur trup, un singur Duh, un singur Domn și o singură credință. Ca mădulare ale trupului lui Hristos, toți credincioșii sunt animați de același spirit și de aceeași speranță. Divizările din biserică aduc dezonoare asupra religiei lui Hristos înaintea lumii și le dau dușmanilor adevărului ocazia de a-și justifica purtarea. Învățăturile lui Pavel nu au fost scrise doar pentru biserică din timpul său. Dumnezeu a plănuțit ca ele să ajungă până la noi. Ce facem noi pentru a păstra unitatea în legăturile păcii? – *Mărturie*, vol. 5, p. 239

O unire a credincioșilor cu Hristos va avea ca urmare și o unire unul cu altul, mai trainică decât oricare alta pe pământ. Suntem una în Hristos așa cum Hristos este una cu Tatăl. Numai printr-o unire personală cu Hristos, prin părtășie cu El zi de zi și ceas de ceas putem să aducem roadele Duhului Sfânt. ...

Vița are multe mlădițe, dar, deși sunt diferite una de alta, nu se ceartă. Există unitate în diversitate. Toate mlădițele își trag seva dintr-o singură sursă. Aceasta este o ilustrare a unității care trebuie să existe între urmașii lui Hristos. În diferitele ramuri ale lucrării pe care o fac, toți au același Cap, același Conducător. Prin ei lucrează același Duh, în diferite moduri. Deși darurile sunt diferite, există o acțiune armonioasă. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 211 (22 iul.)

Mulți dintre cei care susțin că-L iubesc pe Mântuitorul neglijează să-i iubească pe cei care sunt uniți cu ei în comunitatea creștină. ...

Nu împotrivirea lumii constituie pericolul nostru cel mai mare, ci răul nutrit în inimile celor care pretind că sunt credincioși constituie cel mai teribil dezastru pentru noi și cel mai mare obstacol în calea progresului lucrării lui Dumnezeu. Nu există o cale mai sigură de a ne slăbi spiritualitatea decât aceea de a fi invidioși și suspicioși unul față de altul, plini de critici și de bănuială. ...

Armonia și unitatea care există între oameni de diferite temperamente reprezintă cea mai puternică mărturie care poate fi dată că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși. Este privilegiul nostru să dăm această mărturie. Dar, pentru a face aceasta, trebuie să ne așezăm sub comanda lui Hristos. – *Mărturii*, vol. 8, p. 242

Luni, 7 august

Împreună ca unul singur în Singurul

Dumnezeu conduce un popor afară din lume, așezându-l pe platforma înaltă a adevărului veșnic: poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El îi va disciplina și îi va educa pe cei ce fac parte din poporul Său. Ei nu vor fi în dezacord, unul crezând ceva, iar altul având o credință și concepții total opuse, așa încât fiecare să lucreze independent de ceilalți. Prin diversitatea darurilor și a responsabilităților pe care Dumnezeu le-a rânduit în biserică, ei vor ajunge cu toții la unitatea credinței. ...

Deși fiecare dintre noi are o lucrare și o responsabilitate personală înaintea lui Dumnezeu, nimeni nu trebuie să-și urmeze propria judecată în mod independent, fără a ține cont de simțămintele și de părerile

fraților lui, deoarece un asemenea comportament ar duce la dezordine în biserică. ... Dacă inima se lasă învățată, nu va exista nicio dezbinare printre noi. – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, p. 29-30

Unitatea în diversitate este planul lui Dumnezeu. Printre urmașii lui Hristos trebuie ca diversele elemente să se amestece frumos, să se adapteze unul la celălalt și fiecare să-și facă lucrarea sa specifică pentru Dumnezeu. Fiecare individ are locul său în completarea unui plan mare, care poartă amprenta chipului lui Hristos. Unul este potrivit să facă o anume lucrare, altul are o alta pentru care este potrivit, iar altul are un domeniu diferit, dar fiecare trebuie să lucreze în armonie cu ceilalți, completându-se unul pe altul. Duhul lui Dumnezeu, lucrând în și prin elemente diverse va aduce armonie în acțiune. Trebuie să fie un singur spirit dominant, Spiritul Aceluia care este infinit în înțelepciune și în care toate elementele diferite se întâlnesc într-o unitate frumoasă, fără seamăn. – *Our High Calling*, p. 169

Mesajul primului înger din Apocalipsa 14, care anunța ceasul judecării lui Dumnezeu și îi chema pe oameni să se teamă de El și să I se închine, a avut scopul de a-i separa de influențele decăzute ale lumii pe cei care declarau că sunt copiii lui Dumnezeu și de a-i face să-și vadă adevărata stare de apostazie și caracterele lumești. Prin acest mesaj, Dumnezeu a trimis bisericii un avertisment care, dacă ar fi fost luat în seamă, ar fi îndreptat relele care o țineau departe de El. Dacă oamenii ar fi primit mesajul ceresc, umilindu-și inimile înaintea Domnului și căutând cu sinceritate să se pregătească pentru a sta în prezența Sa, Duhul și puterea lui Dumnezeu s-ar fi manifestat în mijlocul lor. Biserica ar fi ajuns din nou la acea stare binecuvântată de unire, credință și iubire care exista în zilele apostolice, când credincioșii erau „o inimă și un suflet” (Faptele 4:32).

Dacă pretinsul popor al lui Dumnezeu ar accepta lumina care strălucește din Cuvântul Său, ar ajunge la acea unitate pentru care S-a rugat Hristos și pe care apostolul a descris-o ca fiind „unirea Duhului prin legătura păcii”. „Este”, spune el, „un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez” (Efeseni 4:3-5). – *Tragedia veacurilor*, p. 379

Marți, 8 august**Hristos, Dătătorul darurilor**

A fost spre slava lui Dumnezeu ca Prințul vieții să fie cel dintâi rod. ...

Tocmai acest eveniment, învierea lui Hristos, fusese sărbătorit în simbol de iudei. Când primele spice de grâu se coceau pe câmp, ei le adunau cu grijă, iar când poporul mergea la Ierusalim, acestea erau aduse înaintea Domnului ca jertfă de mulțumire. Poporul legăna snopul înaintea Domnului, recunoscându-L pe El ca Domn al secerișului. Doar după ceremonie aceasta începeau seceratul și adunarea recoltei.

Tot astfel, aceia care fuseseră înviați urmau să fie prezentați înaintea universului, ca fiind o garanție a învierii tuturor celor care cred în Hristos ca Mântuitor personal. Aceeași putere care L-a înviat pe Domnul Hristos va învia biserica Sa și o va proslăvi împreună cu Hristos, ca fiind mireasa Lui, mai presus de toate domniile și de toate stăpânirile, mai presus de orice nume, nu numai din lumea aceasta, ci și din curțile cerești. – *Solii alese*, cartea 1, p. 305

Înainte de a pleca de la ucenicii Săi, Domnul Hristos „a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt!»” (Ioan 20:22). De asemenea, El le-a spus: „Iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu” (Luca 24:49). Totuși, până după înălțarea Domnului Hristos la cer, darul Duhului Sfânt nu a fost primit în plinătatea Lui. Revărsarea Duhului Sfânt nu a fost primită până când ucenicii nu s-au consacrat pe deplin lucrării Sale, cu credință și rugăciune. După aceea, urmașilor lui Hristos li s-au încredințat bunurile cerului într-o manieră specială. „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor” (Efeseni 4:8). „Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos” (Efeseni 4:7). „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte cum voiește” (1 Corinteni 12:11). În Hristos, darurile sunt deja ale noastre, dar posesia lor reală depinde de primirea Duhului lui Dumnezeu. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 327

Duhul Sfânt, pe care a promis că Îl va trimite după ce Se va înălța la Tatăl, lucrează continuu pentru a atrage atenția la marea jertfă de pe crucea Calvarului, pentru a descoperi lumii dragostea lui Dumnezeu față de om, pentru a deschide sufletul omului pocăit spre lucrurile valoroase din Scriptură și pentru a îndrepta mintea întunecată spre razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, spre adevărurile veșniciei, după care tânjește și față de care are acum o nouă înțelegere. ...

Trebuie să meditam cu minuțiozitate la viața lui Hristos și trebuie să o studiem cu dorința de a înțelege motivul pentru care a trebuit să vină El în lume. Noi putem să ne formăm o convingere prin cercetarea Scripturii, așa cum ne-a îndemnat Hristos să facem, pentru că El a spus: „... ele mărturisesc despre Mine”. – *Asemenea lui Hristos*, p. 132 (28 apr.)

Miercuri, 9 august

Darurile lui Isus cel înălțat

Capitolul al patrulea al Epistolei către efeseni conține lecții date nouă de Dumnezeu. În acest capitol vorbește cineva aflat sub inspirație divină, cineva căruia Dumnezeu i-a dat instrucțiuni într-o viziune sfântă. El descrie astfel modul în care Dumnezeu le împarte daruri lucrătorilor Săi: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:11-13). Aici ne este arătat că Dumnezeu îi repartizează fiecărui om o lucrare pe care o are de făcut pentru a-și împlini partea în marele Său plan. ...

Dumnezeu a stabilit instrumentele Sale de lucru în mijlocul unui popor care recunoaște legile guvernării divine. ... Orice dar și orice putere pe care Hristos le-a promis ucenicilor Săi, sunt revărsate asupra celor care Îi vor sluji cu credincioșie. Acela care dă capacități mintale și care le încredințează talente bărbaților și femeilor creați și răscumparați de El așteaptă ca aceste talente și capacități să fie dezvoltate prin folosire. Fiecare talent trebuie folosit pentru binecuvântarea altora și pentru a-I aduce astfel onoare lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 6, p. 243

Trimițându-i pe slujitorii Săi, Mântuitorul nostru le-a dat daruri oamenilor pentru ca, prin ei, să transmită lumii cuvintele vieții veșnice. Acesta este mijlocul rânduit de Dumnezeu pentru desăvârșirea sfinților în cunoștință și în adevărata sfințenie. Lucrarea slujitorilor lui Hristos nu este doar aceea de a predica adevărul, ci ei trebuie să vegheze asupra sufletelor ca unii care trebuie să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu. Ei trebuie să mustre, să certe, să îndemne cu îndelungă răbdare și să dea învățătură. Toți cei care au beneficiat de lucrarea slujitorului lui Dumnezeu trebuie ca, potrivit cu capacitatea lor, să i se alăture în lucrarea de salvare a sufletelor. Aceasta este lucrarea tuturor adevăraților credincioși, pastori și membri deopotrivă. Ei trebuie să păstreze întotdeauna înaintea

lor mărețul obiectiv, fiecare căutând să-și împlinească datoria așa cum se cuvine poziției pe care o ocupă în biserică și lucrând împreună în ordine, în armonie și în dragoste. – *Mărturii*, vol. 5, p. 237-238

În aceste zile din urmă, sunt unii care vor striga: „Spuneți-ne lucruri măgulitoare, prorociți-ne lucruri închipuite”. Dar nu aceasta este lucrarea mea. ... În Numele și în puterea Mântuitorului meu, voi face tot ce pot. Voi avertiza, voi sfătui, voi muștra și voi încuraja, după cum îmi poruncește Duhul lui Dumnezeu, indiferent dacă oamenii vor asculta sau nu. Datoria mea nu este să-mi plac mie însămi, ci să fac voia Tatălui meu ceresc, Cel care mi-a încredințat această lucrare. – *Mărturii*, vol. 4, p. 231

Joi, 10 august

Creșterea în Hristos

După marea dezamăgire de la 1844, Satana și îngerii lui au fost foarte preocupați să întindă capcane pentru a clătina credința grupului de credincioși. El a afectat mintea celor care avuseseră o experiență în ce privește soliiile date și care aveau o aparență de umilință. Unii arătau către viitor pentru împlinirea primelor două solii, în timp ce alții arătau un trecut îndepărtat, susținând că acestea fuseseră împlinite atunci. Ei căștigau o influență asupra minții celor lipsiți de experiență și le zdruncinau credința. Unii cercetau Biblia pentru a-și construi o credință proprie, independentă de grupul credincioșilor. Satana jubila în toate acestea, căci el știa că pe cei care se desprind de ancoră îi putea afecta prin rătăcirii diferite și îi putea purta înapoi și încolo prin multe vânturi de învățătură. ... În tot grupul de credincioși era confuzie și neînțelegere. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, p. 256

Domnul Hristos a intenționat ca biserica Sa să reflecte în lume plinătatea și belșugul pe care le găsim în El. Noi primim mereu din generozitatea lui Dumnezeu și, dând și altora din ce primim, vom arăta lumii iubirea și bunătatea lui Hristos. În timp ce întregul cer este în mișcare, trimițând mesageri pe tot pământul pentru a aduce la îndeplinire lucrarea de răscumpărare, cei care alcătuiesc biserica Dumnezeului celui Viu trebuie, de asemenea, să colaboreze cu Hristos. Noi suntem mădulare ale corpului Său spiritual. El este capul, controlând toate mădulele trupului. Isus Însuși, în mila Sa infinită, lucrează la inimile oamenilor, realizând transformări spirituale atât de uimitoare, încât îngerii privesc la ele cu uimire și cu bucurie. Aceeași iubire neegostă care-L caracterizează pe

Învățătorul nostru este văzută și în caracterul și în viața adevăraților Săi urmași. – *Mărturii*, vol. 5, p. 731

Mulți cunosc atât de puțin Biblia, încât credința le este tulburată. Ei îndepărtează vechile pietre de hotar, iar ideile false și vânturile de învățătură îi poartă înapoi și înapoi. Știința, pe nedrept numită astfel, înlătură temelia principiului creștin, iar aceia care au fost cândva în credință, ajung să se îndepărteze de vechile pietre de hotar ale Bibliei și se despart de Dumnezeu, în ciuda faptului că încă pretind că sunt copiii Săi.

Membrii bisericii trebuie să fie avertizați și să înțeleagă puterile subtile ale slujitorilor lui Satana, cu care vor trebui să se confrunte. Dacă nu vor fi îmbrăcați cu întreaga armură, nu vor fi în stare să biruiască toți vrăjmașii pe care îi vor întâlni, dintre care unii încă nici nu au apărut. ...

Apostazia va crește. „Unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor.” Oamenii s-au unit pentru a se împotrivi Domnului Dumnezeuului cerurilor, iar biserica este numai pe jumătate conștientă de situația aceasta. În mijlocul celor care declară că sunt credincioși este necesar să fie mai multă rugăciune și un efort mult mai stăruitor. – *Evanghelizare*, p. 362-363

Viața modelată de Hristos și vorbirea inspirată de Duhul

Sabat după-amiază, 12 august

Să ne ținem întotdeauna ochii ațintiți la Hristos și El ne va apăra. Privind la Hristos, noi suntem în siguranță. Nimic nu ne va smulge din mâna Sa. Astfel, dacă vom privi mereu la El, vom fi „schimbați în același chip al Lui, din slavă, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3:18).

În felul acesta au ajuns primii ucenici să fie asemenea scumpului lor Mântuitor. ... Ucenicii erau și ei niște oameni supuși „acelorași slăbiciuni ca și noi” (Iacov 5:17). Ei aveau de dus aceeași luptă cu păcatul ca și noi și aveau nevoie de același har pentru a trăi o viață sfântă.

Chiar Ioan, ucenicul iubit, cel care a reflectat cel mai mult asemănarea cu Mântuitorul, nu avea din fire un caracter plăcut. El nu numai că era încrezut și ambițios după mărire, ci și violent și răzbunător când era ofensat. Dar, pe măsură ce îi era descoperit caracterul divin al Mântuitorului, el își recunoștea slăbiciunile și această cunoaștere îl făcea smerit. Tăria și răbdarea, puterea și bunătatea, maiestatea și blândețea pe care le-a văzut zilnic în viața Fiului lui Dumnezeu au umplut sufletul său de admirație și iubire. Zi de zi inima sa a fost atrasă spre Hristos, până când, din iubire pentru Învățătorul său, el s-a pierdut din vedere. Temperamentul său răzbunător și ambițios a fost supus puterii modelatoare a Domnului Hristos. Influența regeneratoare a Duhului Sfânt i-a înnoit inima. Puterea iubirii lui Hristos a lucrat transformarea caracterului său. Acesta este rezultatul sigur al unirii cu Hristos. Când Domnul Hristos locuiește în inimă, întreaga natură este schimbată. Spiritul lui Hristos și iubirea Lui înmoaie inima, supun sufletul și înalță gândurile și dorințele noastre către Dumnezeu, către ceruri. – *Calea către Hristos*, p. 72–73

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17). Prin puterea lui Hristos, bărbați și femei au sfărâmat lanțurile obiceiurilor păcătoase. Ei au renunțat la egoism. Cel profan a ajuns evlavios, bețivul, cumpătat, cel desfrânat, curat. Sufletele care au purtat asemănarea cu Satana au fost schimbate după chipul lui Dumnezeu. Această schimbare este în ea însăși minunea minunilor. O schimbare săvârșită prin Cuvânt este una dintre cele mai profunde taine ale Cuvântului. Noi nu o putem înțelege; nu putem decât să credem, așa cum spun Scripturile, că ea este „Hristos în voi, nădejdea slavei”. – *Faptele apostolilor*, p. 476

Duminică, 13 august

Spirala păcatului

Israelii au fost ispitiți să păcătuiască într-un moment în care se aflau într-o stare de tihnă și siguranță. Au pierdut din vedere faptul că trebuie să caute fără încetare fața lui Dumnezeu, au uitat să se mai roage și s-au lăsat în voia unei prea mari încrederi în ei înșiși. Comoditatea, lenevia și înclinația către petreceri au lăsat nesupravegheată citadela sufletului și gândurile josnice și-au făcut intrarea. Trădătorii de dincoace de ziduri au fost aceia care au dărâmat întăriturile principiilor și l-au lăsat pe Israel pradă puterii lui Satana. În felul acesta caută Satana să nimicească sufletele și în zilele noastre. Un lung proces pregătitor, necunoscut lumii, se desfășoară în minte înainte ca un creștin să săvârșească fățiș păcatul. Mintea nu coboară deodată de la curăție și sfințenie la viața de rând, la patimi și fărădelege. E nevoie de timp, pentru ca aceia care sunt făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu să ajungă niște brute sau să aibă chipuri demonice. Privind, noi suntem schimbați. Omul care nutrește în inimă gânduri necurate ajunge în cele din urmă să aibă plăcere de păcatele pe care altădată la privea cu scârbă. ...

Mintea este învățată să se deprindă cu păcatul ... conștiința, care odată era foarte sensibilă ... ajunge să se înăsprească și să se ocupe cu foarte mult interes de asemenea lucruri. – *Patriarhi și profeți*, p. 459

A urî și a muștra păcatul și, în același timp, a arăta milă și blândețe față de păcătos este un lucru greu de realizat. Cu cât vom fi mai stăruitori în străduințele noastre de a atinge sfințirea inimii și a vieții, cu atât vom recunoaște mai ușor păcatul și cu atât mai hotărâtă va fi dezaprobarea noastră față de orice abatere de la dreptate. Noi trebuie să ne ferim să avem o asprime nepotrivită față de un făptuitor de rele; dar, în același

timp, trebuie să avem grijă să nu pierdem din vedere păcătoșenia nespuse de mare a păcatului. Este nevoie să se arate răbdare și iubire, o răbdare și o iubire așa cum a arătat Hristos față de păcătos, însă, de asemenea, este primejdios să arătăm o atât de mare îngăduință față de greșeala sa, încât acesta să ajungă să socotească că nu merită mustrarea și să o respingă ca fiind neîntemeiată și nedreaptă.

... Cel care și-a tocit simțurile spirituale, printr-o îngăduință păcătoasă față de aceia pe care Dumnezeu îi osândește, peste puțin timp va săvârși un păcat mai mare, fiind aspru și necruțător față de aceia pe care Dumnezeu îi aprobă.

Datorită mândriei omenești, disprețuirii influenței Duhului Sfânt și dezgustului față de adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu, mulți care mărturisesc a fi creștini și se socotesc în măsură să-i învețe pe alții vor ajunge să se îndepărteze de la cerințele lui Dumnezeu. Pavel îi spunea lui Timotei: „Va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă, ci îi vor gădila urechile să audă lucruri plăcute și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisirii închipuite”. – *Faptele apostolilor*, p. 503-504

Luni, 14 august

Schimbarea majoră a hainelor

Apostolul îi îndeamnă pe frați, în Numele și prin autoritatea Domnului Isus, ca, după ce și-au mărturisit credința în Evanghelie, să nu se mai comporte ca neamurile, ci să arate prin purtarea lor de fiecare zi că au fost cu adevărat convertiți.

„Să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare, și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul.” Cândva, erau corupți, degradați, sclavi ai patimilor păcătoase; erau otrăviți de narcoticele lumești, orbiți, duși în confuzie și trădați de șiretlicurile lui Satana. Acum, pentru că au fost învățați și au primit adevărul așa cum este el în Isus, trebuie să aibă loc o schimbare hotărâtă în viața și în caracterul lor. – *Mărturie*, vol. 5, p. 171-172

Harul lui Dumnezeu lucrează prin înnoirea inimii pentru a transforma viața. Numai o schimbare exterioară nu este de ajuns pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu. Există mulți care încearcă o lucrare de reformă corectând un obicei rău sau altul și speră că în felul acesta devin creștini, dar nu încep de unde ar trebui. Prima noastră lucrare este asupra inimii.

... Dacă este studiat și împlinit, Cuvântul lui Dumnezeu lucrează în inimă supunând orice trăsătură de caracter nesfântă. Duhul Sfânt vine ca să ne facă să fim conștienți de păcat și credința care izvorăște atunci din inimă lucrează din iubire pentru Hristos, făcându-ne să ne supunem cu trup, suflet și spirit voinței Lui. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 223 (3 aug.)

Noi trebuie să Îl primim pe Domnul Hristos ca Mântuitor personal, altfel nu vom reuși în eforturile noastre de a deveni biruitori. Nu ne va fi de folos să rămânem străini de El, să credem că vecinii sau prietenii noștri pot să Îl aibă ca Salvator personal, dar noi nu avem nevoie de experiența pe care ne-o oferă iubirea Sa iertătoare. Noi trebuie să credem că Dumnezeu ne-a ales să fim mântuiți prin credință, prin harul lui Hristos și prin lucrarea Duhului Sfânt și trebuie să Îl laudăm și să Îl glorificăm pe Dumnezeu pentru manifestarea atât de minunată a harului Său pe care nu-l merităm. Iubirea lui Dumnezeu atrage sufletul la Hristos, pentru a fi primit cu bunăvoință și prezentat Tatălui. Prin lucrarea Duhului Sfânt, relația divină dintre Dumnezeu și păcătos este refăcută. Tatăl spune: „Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu, le voi ierta păcatele și voi turna peste ei bucuria Mea. Îmi vor fi o comoară deosebită, pentru că acest popor pe care Eu Însumi l-am alcătuit va proclama slava Mea”. – *Our High Calling*, p. 77

Marți, 15 august

Vorbirea cu har

Domnul Hristos ... este exemplul nostru nu numai în ce privește caracterul Său nepătat, ci și în ce privește răbdarea, duioșia și starea Sa de spirit cuceritoare. Viața Sa este o ilustrare a adevăratei curtoazii. El avea întotdeauna o privire binevoitoare și un cuvânt de mângâiere pentru cei asupriți și nevoiași. ... Când vedea oameni oboșiți, Se învoia să poarte poverile lor grele. El lua parte la poverile lor și le repeta învățăturile pe care li le dăduse din natură, despre iubirea, bunătatea și bunăvoința lui Dumnezeu. Domnul Hristos a căutat să le inspire speranță celor mai aspri și mai nepromițători oameni, asigurându-i că pot atinge un asemenea caracter, încât să se vadă că sunt copii ai lui Dumnezeu. – *Slujitorii Evangheliei*, p. 121

Religia lui Isus sensibilizează orice temperament dur și aspru și șlefuește manierele necizelate și tăioase. Ea face așa încât cuvintele rostite să fie blânde și comportamentul să fie cuceritor. Să învățăm de la Domnul

Hristos cum să combinăm un înalt simț al curăției și integrității morale cu o dispoziție voioasă. Un creștin amabil și curtenitor este cel mai puternic argument care poate fi adus în favoarea creștinismului.

Pentru suflet, cuvintele amabile sunt ca roua și ca ploile blânde. Sfânta Scriptură spune despre Hristos că harul a fost turnat pe buzele Sale, ca să poată ști cum să învieze „cu vorba pe cel doborât de întristare” (Isaia 50:4). Și Domnul ne îndeamnă: „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har”, „ca să dea har celor ce aud” (Coloseni 4:6; Efeseni 4:29). – *Slujitorii Evangheliei*, p. 122

Apostolul, văzând înclinația de a se abuza de darul vorbirii, dă îndrumări pentru folosirea lui. „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie...” Expresia „stricat” înseamnă aici orice cuvânt care ar lăsa o impresie defavorabilă principiilor sfinte și religiei neîntinate, orice exprimare care l-ar împiedica pe cel ce aude să Îl vadă pe Hristos și ar îndepărta din minte adevărata simpatie și iubire. Ea include aluziile necuviincioase care duc la păcate mari dacă nu ne împotrivim lor imediat. ...

În toate învățăturile Sale, Hristos a prezentat principii curate, clare. El nu a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit minciună. De pe buzele Sale curgeau continuu adevăruri sfinte și înobilatoare. El a vorbit cum nu mai vorbise niciun om, cu o sensibilitate care atingea inima. ... Cultivați obiceiul de a avea mintea îndreptată spre rugăciune și educați-vă limba să rostească numai cuvinte curate, care să aducă vindecare, nu descurajare. Vorbiți despre bunătatea, despre mila și iubirea lui Dumnezeu. Lăsați la o parte cuvintele care exprimă necredință și tot ce este ieftin și vulgar. Lăsați cuvintele să fie curate, ca să nu fie nimic de condamnat, și, cu siguranță, pacea lui Dumnezeu va veni în suflet. – *In Heavenly Places*, p. 175

Miercuri, 16 august

Duhul Sfânt în viața credinciosului

Duhul Sfânt a fost făgăduit să fie cu aceia care luptă pentru biruință, ca o demonstrare a întregii măreții, înzestrându-i pe oameni cu putere supranaturală și învățându-i pe cei neștiutori tainele Împărăției lui Dumnezeu. Faptul că Duhul Sfânt urmează a fi marele nostru ajutor este o făgăduință minunată. La ce ne-ar fi folosit faptul că singurul Fiu al lui Dumnezeu S-a umilit, a suportat ispitele unui vrăjmaș viclan, a luptat cu el pe parcursul întregii Sale vieți pe pământ, apoi a murit, El, Cel neprihănit, pentru cei păcătoși, așa încât omenirea să nu piară, dacă Duhul Sfânt nu ar

fi fost dat cu puterea Lui continuă, lucrătoare, înnoitoare, pentru a face să fie eficientă pentru fiecare dintre noi lucrarea adusă la îndeplinire de Răscumpărătorul lumii?

Împărtășirea cu Duhul Sfânt i-a făcut în stare pe apostoli să stea neclintiti împotriva oricărui fel de idolatrie și să-L înalțe pe Domnul și numai pe El. Cine, dacă nu Isus Hristos, prin Duhul și puterea Sa divină, a călăuzit pana istoricilor sfinți, ca să-i poată fi prezentat lumii raportul prețios al cuvintelor și lucrărilor lui Isus Hristos? – *Solii alese*, cartea 3, p.137-138

În lucrarea din Ziua Cincizecimii, putem vedea ce se poate realiza prin exercitarea credinței. Cei care au crezut în Hristos au fost sigilați cu Duhul Sfânt. Pe când ucenicii erau strânși laolaltă, „a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei”. Iar Petru s-a ridicat în picioare între ei și a vorbit plin de putere. Printre cei care l-au ascultat se aflau iudei devotați, care erau sinceri în credința lor. Dar puterea care însoțea cuvintele vorbitorului i-a convins că Hristos a fost cu adevărat Mesia. Ce lucrare puternică s-a făcut atunci! Trei mii s-au convertit într-o singură zi. ...

În Ziua Cincizecimii s-au convertit mai mulți decât în toți anii lucrării lui Hristos. Cu atât de mare putere va lucra Dumnezeu când oamenii se lasă conduși de Duhul Sfânt. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1055

Duhul Sfânt cel făgăduit, pe care El avea să-L trimită după înălțarea la Tatăl Său, lucrează continuu pentru a atrage atenția la marea jertfă ispășitoare de pe crucea Calvarului și pentru a-i descoperi lumii dragostea lui Dumnezeu față de om, pentru a-i explica sufletului convins lucrurile prețioase ale Scripturii și a le arăta celor cu mintea întunecată razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii, adevărurile care le fac inima să ardă în ei, datorită înțelegerii lucrurilor veșniciei. – *Solii alese*, cartea 3, p. 137

Joi, 17 august

Bunătate (nu amărăciune)

Satana pretinde supremația asupra acestei lumi. El pretinde că noi suntem proprietatea lui. Deci îi vom satisface pretențiile? Nu! Eu sunt proprietatea altei Persoane. Eu am fost cumpărată cu un preț, iar lucrarea mea este să-L slăvesc pe Dumnezeu în trupul și spiritul meu. Eu nu am

timp să vorbesc despre necredință. Eu trebuie să vorbesc despre credință. Trebuie să-mi întăresc credința prin exercitare. Și astfel, în timp ce înaintez pe temeiul făgăduințelor lui Dumnezeu, credința mea se dezvoltă și pot să înțeleg și să cresc tot mai mult. ...

Un singur cuvânt de îndoială, o singură exprimare a unui gând rău pregătesc calea pentru multe altele de acest fel. Este asemenea semănatului care pregătește un seceriș și puțini sunt cei care se pregătesc să-l adune cu grijă.

Cei care sunt tulburați de îndoieli și trec prin dificultăți pe care nu le pot rezolva nu trebuie să învâluie și alte minți vulnerabile în aceeași confuzie. Unii și-au exprimat propria necredință și au transmis-o asupra altora, fără să aibă nici cea mai mică idee despre efectul produs. În anumite situații, semințele necredinței au avut efect imediat, în vreme ce, în alții, au rămas îngropate în minte mult timp, până când aceștia au început să se îndrepte pe o cale greșită și să-i facă loc inamicului. Ca urmare, lumina lui Dumnezeu s-a retras, iar ei au căzut pradă puternicelor ispite ale lui Satana. Atunci, semințele necredinței, care au fost semănate cu atât de mult timp înainte, au început să răsară. Satana le cultivă și aduc roade. – *Minte, caracter, personalitate*, vol. 2, p. 676

Nu uitați că frații voștri sunt ființe la fel de supuse greșelii ca și voi; priviți greșelile și abaterile lor cu aceeași milă și cu aceeași îngăduință care ați dori să fie manifestate față de voi. Ei nu ar trebui urmăriți și defectele lor nu ar trebui trâmbițate pentru ca lumea să jubileze la aflarea lor. Cei care îndrăznesc să facă acest lucru se așază pe scaunul de judecată și se fac singuri judecători ai altora, în timp ce neglijează grădina propriei inimi și lasă să crească în ea buruieni otrăvitoare.

Fiecare dintre noi are un caz aflat pe rol în tribunalul creșterii. Caracterul este cântărit în balanța sanctuarului și trebuie să existe în toți o dorință sinceră de a trăi smerit și atent, ca nu cumva, neglijând să lase ca lumina lor să lumineze în lume, să cadă din harul lui Dumnezeu și să piardă tot ce este de valoare. Toate disensiunile, toate deosebirile și toate tendințele de critică trebuie îndepărtate, împreună cu orice vorbire de rău și orice dușmănie; trebuie cultivate bunătatea, dragostea și compasiunea unul față de altul, pentru ca rugăciunea lui Hristos, ca toți ucenicii Săi să fie una așa cum El este una cu Tatăl, să poată primi răspuns. Armonia și unitatea sunt dovada pe care ei o prezintă lumii că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Convertirea autentică va conduce întotdeauna la o dragoste autentică pentru Isus și pentru toți aceia pentru care a murit El. – *Mărturie*, vol. 5, p. 278-279

Viața trăită înțelept

Sabat după-amiază, 19 august

Dorința apostolului pentru aceia cărora el le adresa epistolele sale de sfătuire și îndemnare era aceea ca ei să nu mai trăiască așa „cum trăiesc păgânii în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu ... în urma împietririi inimii lor”, ci „cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, răscumpărați vremea” (Efeseni 4:14,13,17,18; 5:15,16). El i-a încurajat pe credincioși să privească înainte spre momentul când Hristos, care a iubit „biserica Sa și S-a dat pe Sine pentru ea”, va înfățișa „înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta” – o biserică „sfântă și fără prihană” (Efeseni 5:25,27).

Soliile acestea, scrise nu cu puterea unui om, ci cu puterea lui Dumnezeu, cuprind lecții care ar trebui să fie studiate de toți și care se vor dovedi de folos să fie deseori repetate. În ele este arătată evlavia practică, sunt prezentate principiile care trebuie să fie urmate de fiecare și este în mod clar arătată calea care duce la viața veșnică. – *Faptele apostolilor*, p. 470

Hristos profetizase că se vor ridica mulți amăgitori, prin a căror influență fărădelegea se va înmulți și „dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12). El îi avertizase pe ucenici că biserica va fi într-o mai mare primejdie din cauza acestui rău decât din cauza prigoanei din partea vrăjmașilor. În repetate rânduri, Pavel i-a avertizat pe credincioși împotriva acestor învățători falși. Față de această primejdie, mai presus decât oricare alta, ei trebuiau să se păzească, deoarece, prin primirea învățătorilor falși, ei aveau să deschidă ușa la rătăcirii prin care vrăjmașul avea să întunece simțul spiritual și să clatine încrederea celor nou-veniți la credința Evangheliei. Hristos era măsura prin care ei trebuiau să probeze învățăturile care li se aduceau. Ei trebuiau să respingă tot ce nu era în armonie cu învățăturile sale. Hristos răstignit pentru păcat, Hristos

înviat din morți, Hristos înălțat în slavă – aceasta era știința mântuirii pe care trebuiau să o învețe și să o predice ei. – *Faptele apostolilor*, p. 473

Apostolul Pavel descrie roadele pe care trebuie să le aducă un creștin. El spune că „roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr” (Efeseni 5:9). Și iarăși zice: „Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor” (Galateni 5:22,23). Aceste virtuți prețioase nu sunt decât principiile Legii lui Dumnezeu trăite în viața de toate zilele. ...

Când privim în oglinda divină a Legii lui Dumnezeu, vedem păcătoșenia peste măsură de mare a păcatului și starea noastră pierdută, ca unii care am călcat Legea. Dar, prin căință și credință, suntem îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu și, prin harul divin, ni se dă destoinicia de a fi ascultători de poruncile Sale. – *Sfințirea vieții*, p. 80

Duminică, 20 august

Cuvinte de mulțumire

În epistola „către sfinții și frații credincioși în Hristos, care sunt în Colose”, scrisă pe când era întemnițat la Roma, Pavel amintește despre bucuria sa pentru statornicia lor în credință, despre care aflase din veștile aduse de Epafras, care, după cum scrie apostolul, „ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul. De aceea și noi”, continuă el, „din ziua când am auzit aceste lucruri, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voii Lui în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească; pentru ca astfel să vă purtați într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu, întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie”.

În felul acesta, Pavel a pus în cuvinte dorința sa pentru credincioșii coloseni. Cât de înalt este idealul pe care aceste cuvinte îl înfățișează înaintea urmașului lui Hristos! Ele arată minunatele posibilități ale vieții creștine și face clar că nu este nicio limită pentru binecuvântările pe care copiii lui Dumnezeu le pot primi. Crescând continuu în cunoașterea lui Dumnezeu, ei pot înainta din putere în putere, urcând mai sus și tot mai sus în experiența creștină, până când, prin „tăria slavei Lui”, ei sunt învredniciți să aibă „parte de moștenirea sfinților în lumină”. – *Faptele apostolilor*, p. 471

„Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți.” Creștinii trebuie să fie asemenea lui Hristos. Ei trebuie să aibă același spirit, să exercite aceeași influență și să aibă aceeași desăvârșire morală ca El. Cei idolatri și cu inima coruptă trebuie să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu. Cei care sunt mândri și plini de îndreptățire de sine trebuie să se umilească și să devină blânzi și smeriți cu inima. Cei lumești trebuie să-și desprindă cârceii inimii de gunoiul lumii, în jurul căruia se agață, și să-i înfășoare în jurul lui Dumnezeu; ei trebuie să devină spirituali. Cei necinstiți și nedemni de încredere trebuie să devină corecți și cinstiți. Cei ambițioși și lacomi trebuie să se ascundă în Isus și să caute slava Sa, nu pe a lor. Ei trebuie să-și disprețuiască propria sfințenie și să-și strângă comori în cer. Cei care nu se roagă trebuie să simtă că au nevoie atât de rugăciunea în familie, cât și de rugăciunea tainică, personală, și să-și înalțe cererile spre Dumnezeu cu o mare stăruință.

Ca slujitori ai adevăratului și viului Dumnezeu, noi trebuie să aducem roade corespunzător cu lumina și cu privilegiile de care ne bucurăm. Mulți se închină la idoli, în loc să I se închine Domnului cerului și al pământului. Orice iubesc și în orice se încred oamenii, în loc să-L iubească pe Domnul și să se încreadă pe deplin în El, devine un idol și așa este trecut în cărțile din cer. – *Mărturii*, vol. 5, p. 249-250

Luni, 21 august

Ca niște copii ai luminii

Înconjurați de practicile și de influențele păgânismului, credincioșii ... erau în primejdia de a fi abătuți de la simplitatea Evangheliei, și Pavel, avertizându-i împotriva acestui lucru, le îndreaptă atenția către Hristos, ca singura Călăuză sigură. ...

„Spun lucrul acesta pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare. ... Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Voi aveți totul deplin în El, care este Capul oricărei domnii și stăpâniri.” – *Faptele apostolilor*, p. 473

A umbla în lumină înseamnă să te schimbi, să pui la lucru gândirea, să exerciți puterea voinței, în efortul serios de a-L reprezenta pe Hristos

prin frumusețea caracterului. Înseamnă să îndepartezi orice tristețe. Nu trebuie să te mulțumești doar să declari: „Sunt un copil al lui Dumnezeu.” Privești tu la Hristos și, privind, te schimbi după chipul Lui? A umbla în lumină înseamnă să înaintezi, să progresezi în realizări spirituale. ...

Când lumina cerului strălucește asupra instrumentului omenesc, înfățișarea lui va exprima bucuria lăuntrică a Domnului. Absența lui Hristos din suflet îi face pe oameni triști și cu o minte îndoielnică. Lipsa lui Hristos face înfățișarea tristă și viața, un pelerinaj plin de oftări. Bucuria este nota dominantă a Cuvântului lui Dumnezeu pentru toți aceia care-L primesc. De ce? Pentru că ei au Lumina lumii. Lumina aduce fericire și bucurie și bucuria aceasta este exprimată în viață și în caracter. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 200 (12 iul.)

„Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu” (Efeseni 5:2).

Aceasta este ofranda vieții jertfite pentru noi, pentru ca noi să putem fi tot ce dorește El să fim – reprezentanții Săi, care răspândesc parfumul plăcut al caracterului Său, gândurile Sale curate, atributele Sale divine așa cum s-au manifestat în viața Sa sfântă când a trăit ca om, pentru ca alții să-L poată vedea așa, ca om, și ... să fie conduși să dorească să fie asemenea lui Hristos. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 174 (15 iun.)

Marți, 22 august

„Deșteaptă-te!”

Mulți sunt amăgiți în ce privește starea lor adevărată înaintea lui Dumnezeu. Ei se felicitează pentru faptele rele pe care nu le fac și uită să țină cont de cele bune și nobile pe care Dumnezeu le cere de la ei, dar pe care au neglijat să le facă. Nu este suficient ca ei să fie pomi în grădina lui Dumnezeu. Ei trebuie să răspundă așteptărilor Sale aducând rod. El îi face răspunzători pentru că n-au împlinit tot binele pe care-l puteau face, prin harul Său care i-ar fi întărit. În cărțile cerului, ei sunt trecuți ca unii care încurcă locul. Cu toate acestea, nici cazul acestei categorii nu este fără nicio nădejde. Iubirea infinită, îndelung răbdătoare, încă mijlocește pe lângă aceia care au disprețuit mila lui Dumnezeu și au călcat în picioare harul Său. „De aceea zice: «Deșteaptă-te, tu care dormi, scoală-te din morți, și Hristos te va lumina.» Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă... Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele” (Efeseni 5:14-16). – *Tragedia veacurilor*, p. 601

... Imoralitatea de orice fel și în orice grad se luptă pentru supremație, împotriva și manifestărilor puterii Duhului Sfânt. Ușurătatea în conversație și idei de duzină sunt urzite în țesătura caracterului și pângăresc sufletul.

Reuniunile pentru plăceri mărunte, pentru mâncare și băutură, pentru muzică și jocuri, sunt inspirate de un duh de jos. Ele sunt o ofrandă adusă lui Satana ... pentru că, prin ele, mintea se amețește ca de băutură, fiind deschisă ușa spre asociații vulgare. Lăsați să umble pe unde nu trebuie, în scurtă vreme, gândurile pervertesc toate puterile ființei. ... Toate aceste lucruri au efectul lor asupra caracterului. – *Sfaturi pentru părinți, profesori și elevi*, p. 367

Când suntem uniți cu Hristos, avem gândul lui Hristos. Curăția și dragostea strălucesc în caracter, iar blândețea și adevărul conduc viața. Însăși expresia feței este schimbată. Hristos, care locuiește în suflet, exercită o putere de schimbare, iar aspectul exterior dovedește că în interior domnesc pacea și bucuria. Noi primim din dragostea lui Hristos întocmai cum mlădițele primesc seva nutritivă din viță. Dacă suntem altoiți în Hristos, dacă suntem uniți fibră cu fibră cu Vița divină, vom dovedi faptul acesta aducând ca roade ciorchini îmbelșugați. Dacă suntem în legătură cu Lumina, vom fi niște mijloace de răspândire a luminii, iar cuvintele și faptele noastre vor reflecta lumina aceasta în lume. Aceia care sunt creștini cu adevărat sunt legați cu lanțul iubirii care face legătura între pământ și cer și îl pune pe omul limitat în legătură cu Dumnezeu în infinit. Lumina care strălucește pe fața lui Hristos strălucește în inima urmașilor Săi, spre slava lui Dumnezeu. – *Solii alese*, cartea 1, p. 337

Miercuri, 23 august

Căutarea chilipirurilor

Hristos a venit în lumea noastră să Se angajeze să lupte singur cu dușmanul omului și astfel să smulgă neamul omenesc din strânsoarea lui Satana. Pentru aducerea la îndeplinire a acestui obiectiv, El nu Și-a precupețit nici viața. Iar acum, în puterea pe care i-o va da Hristos, omul trebuie să stea în picioare ca o santinelă credincioasă împotriva planurilor viclene ale vrăjmașului. Apostolul spune: „Umblați cu băgare de seamă”, păziți fiecare cale a sufletului, priviți neîncetat la Isus, Modelul adevărat și desăvârșit, și căutați să imitați exemplul Său nu doar într-o privință sau în alta, ci în toate lucrurile! Atunci vom fi pregătiți pentru orice situație de urgență. Acela care se bucură ca mintea lui să zăbovească

asupra lui Dumnezeu are o apărare puternică. El va discerne imediat pericolul care îi amenință viața spirituală și simțământul acesta al primejdiei îl va face să ceară de la Domnul ajutor și protecție. – *That I May Know Him*, p. 240

Dacă ajungem să confundăm înțelepciunea unui om cu înțelepciunea lui Dumnezeu, vom fi duși în rătăcire de nebunia înțelepciunii omului. Acesta este pericolul în care se află mulți ... Ei nu au o experiență personală. Nu și-au format obiceiul de a se a ruga și de a analiza singuri, fără prejudecăți și în mod obiectiv, întrebări și subiecte noi, care pot să apară oricând. Ei așteaptă să vadă mai întâi ce gândesc ceilalți. Dacă aceștia nu sunt de acord, nu au nevoie de mai mult ca să se convingă că subiectul respectiv nu are, oricum, nicio importanță. ...

Dacă nu vor deveni conștienți de caracterul lor instabil și nu îl vor corecta, vor pierde viața veșnică. Ei nu vor fi în stare să facă față pericolelor zilelor din urmă. ... Ei nu sunt înțelepți în lucrurile care au legătură cu Împărăția lui Dumnezeu. ... În experiența și în lupta creștină este nevoie de o nobilă independență. – *Mărturii*, vol. 2, p. 129

... Simpla cunoaștere intelectuală, fără marile adevăruri aflate în Hristos, nu înseamnă nimic. „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, ... ci ... că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul care fac milă, judecată și dreptate pe pământ” (Ieremia 9:23,24). ...

Înainte de a fi cu adevărat înțelepți, oamenii trebuie să-și dea seama că sunt dependenți de Dumnezeu și să se umple de înțelepciunea Lui. Dumnezeu este izvorul puterii intelectuale și spirituale. Oamenii cei mai mari, care au atins ceea ce lumea consideră minunate culmi ale științei, nu se pot compara cu Ioan, ucenicul iubit, sau cu apostolul Pavel. Când puterea intelectuală și cea spirituală se împletesc, atunci este atins cel mai înalt standard omenesc. Cei care fac acest lucru vor fi admiși de Dumnezeu ca împreună-lucrători cu El. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, p. 66

Joi, 24 august

Închinarea plină de Duhul

Dumnezeu este slăvit prin cântări de laudă înălțate dintr-o inimă plină de dragoste și de devotament față de El. Atunci când credincioșii consacrați se adună, ei nu trebuie să discute despre defectele altora și nici să-și găsească plăcerea în murmurare sau în nemulțumiri; mila și dragostea, legătura desăvârșirii, aceasta trebuie să îi țină laolaltă. Dragostea față de

Dumnezeu și față de semeni se revarsă de la sine în cuvinte de afecțiune, de simpatie și de respect față de frații lor. Pacea lui Dumnezeu domnește în inima lor; cuvintele lor nu sunt deșarte, lipsite de valoare și ușurate, ci sunt rostite spre mângâierea și zidirea celorlalți. ... Recunoștința pe care ei o simt și pacea lui Dumnezeu, care domnește în ei, le îndeamnă inima să înalțe melodii către Domnul, iar prin cuvintele lor, ei amintesc datoria de dragoste și de recunoștință pe care o au față de Mântuitorul lor scump, care i-a iubit atât de mult, încât a murit pentru ca ei să poată avea viață. Niciun om în inima căruia locuiește Mântuitorul nu-L va dezona în fața altora prin acorduri ale unor instrumente muzicale care abat mintea de la Dumnezeu și de la cer către lucruri superficiale și fără valoare. – *Mărturii*, vol. 1, p. 509

Hristos i-a învățat pe urmașii Săi să nu se roage ca să fie auziți de oameni. ... Hristos ne arată că El nu privește cu mulțumire o evlavie de felul celei obișnuite printre farisei. Învățăturile rostite de El pe Muntele Fericii arată că faptele de binefacere trebuie să fie asumate cu noblețe și că actele de închinare răspândesc cel mai plăcut parfum atunci când sunt îndeplinite cu modestie, într-un spirit pocăit și smerit. Gândurile curate sfințesc fapta.

Adevărata sfințire înseamnă supunere deplină față de voința lui Dumnezeu. Gândurile și sentimentele de răzvrătire sunt atunci biruite, iar glasul lui Isus trezește o nouă viață, care pătrunde întreaga ființă. Aceia care sunt cu adevărat sfințiți nu-și vor pune propria părere ca măsură pentru ce e bine și ce nu e bine. Ei nu sunt nici bigoți, dar nici drepti în ochii lor; ei sunt atenți la ei înșiși, temând-se mereu să nu lase neîmplinite condițiile pe care se sprijină făgăduințele. – *Sfințirea vieții*, p. 8-9

Niciodată nu ne rugăm prea mult, dar suntem foarte zgârciți atunci când trebuie să mulțumim. Noi suntem continuu primitivi ai darului lui Dumnezeu și, cu toate acestea, cât de puțină recunoștință Îi arătăm, cât de puțin Îi aducem laudă pentru ceea ce a făcut și face pentru noi! ...

Ființa noastră poate fi mai aproape de cer pe aripile imnurilor de laudă. În curțile cerești, Dumnezeu este adorat cu cântări de laudă și, atunci când Îi aducem mulțumirile noastre, serviciul nostru de închinare se aseamănă cu adorarea oștilor cerești. „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește” (Psalmii 50:23), spune Domnul. Să venim deci înaintea Creatorului nostru cu bucurie și adâncă închinare, cu „mulțumiri și cântări de laudă” (Isaia 51:3). – *Calea către Hristos*, p. 102, 104

26 august – 1 septembrie

Soți și soții, împreună la cruce

Sabat după-amiază, 26 august

Dumnezeu a făcut din bărbat o femeie, care să-i fie tovarăș și ajutor, care să fie una cu el, să-l învelească, să-l încurajeze, să-i fie o binecuvântare, iar el, la rândul lui, să-i fie un ajutor puternic. Toți cei care pășesc în relația de căsătorie cu un scop sfânt – soțul de a scoate la iveală sentimentele curate din inima unei femei, soția de a înmuia și îmbunătăți caracterul soțului ei și de a-l desăvârși – îndeplinesc scopul lui Dumnezeu pentru ei.

Domnul Hristos nu a venit să distrugă această instituție, ci s-o readucă la sfințenia și noblețea sa originală. El a venit să restaureze chipul moral al lui Dumnezeu în om, și a început această lucrare punându-și aprobarea asupra căsătoriei. – *Căminul adventist*, p. 99

Cel care i-a dat-o pe Eva ca ajutor lui Adam a făcut prima Sa minune la o nuntă. În locul unde se sărbătorea și unde prietenii și rudele se vedeau împreună, Hristos Și-a început lucrarea publică. În felul acesta, El a aprobat căsătoria, recunoscând-o ca instituție pe care El Însuși o stabilise. El a hotărât ca bărbații și femeile să fie uniți prin căsătorie sfântă, pentru a forma familii ai căror membri, încununați cu cinste, să fie recunoscuți ca membri ai familiei de sus.

Hristos a onorat relația de căsătorie, făcând-o și un simbol al unirii dintre El și cei răscumparați ai Săi. El Însuși este Mirele; mireasa este biserică, despre care, ca aleasă a Sa, El spune: „Ești frumoasă de tot, iubito, și n-ai niciun cusur” (Cântarea cântărilor 4:7). ...

Legătura familială este cea mai strânsă, mai gingașă și mai sfântă dintre câte există pe pământ. A fost destinată să fie o binecuvântare pentru

omenire. Și este o binecuvântare ori de câte ori legământul căsătoriei este încheiat cu înțelepciune, în frică de Dumnezeu și cu responsabilitate. – *Divina vindecare*, p. 356

Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii dintre Hristos și biserica Sa. Spiritul pe care îl manifestă Domnul Hristos față de biserica Sa este spiritul pe care trebuie să-l manifeste soțul și soția unul față de celălalt. Dacă ei Îl iubesc pe Dumnezeu în cel mai înalt sens, se vor iubi unul pe altul în Domnul, tratându-se întotdeauna cu amabilitate, fiind atrași unul de celălalt prin legături neschimbătoare. Prin tăgăduirea de sine și sacrificiul de sine, manifestate reciproc, ei vor fi o binecuvântare unul pentru celălalt. ...

Bărbații și femeile pot atinge un standard înalt doar dacă Îl recunosc pe Domnul Hristos ca Mântuitor al lor personal. Vegheați și rugați-vă, supunând totul lui Dumnezeu! Cunoașterea pentru care vă luptați pentru dobândirea vieții veșnice vă va întări și mângâia pe amândoi. În gând, cuvânt și faptă, voi trebuie să fiți lumini în lume. ... Domnul Hristos să fie modelul vostru. El să fie pentru voi Acela care vă poate da putere să biruiți. Distrugeți cu totul rădăcinile egoismului! Dați-I slavă lui Dumnezeu, căci sunteți copiii Lui. – *Căminul adventist*, p. 95-96

Duminică, 27 august

Sfaturi pentru soțiile creștine

Cât necaz și ce revărsare de nenorociri și nefericire ar fi evitate dacă bărbații și femeile ar continua să cultive deopotrivă respectul, atenția, cuvintele amabile de apreciere și micile gesturi de curtenie pentru a păstra iubirea, așa cum au simțit că sunt necesare atunci când și-au cucerit partenerul de viață! Dacă soțul și soția vor continua să cultive aceste atenții care mențin dragostea, vor fi fericiți unul în compania celuilalt și vor avea o influență sfințitoare asupra familiilor lor. Ei vor avea în ei înșiși o mică lume de fericire. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 335 (22 nov.)

Domnul a hotărât ca bărbatul să fie capul femeii, să fie protectorul ei; el e cel care ține familia împreună, pe membrii ei strânși laolaltă, așa cum Domnul Hristos este capul bisericii și Salvatorul ei, ca trup al Său. Fiecare soț care susține că Îl iubește pe Dumnezeu să studieze cu atenție cerințele lui Dumnezeu cu privire la poziția sa. Autoritatea lui Hristos este exercitată cu înțelepciune, cu toată blândețea și delicatețea; tot așa să-și exercite și soțul puterea, imitând pe Acela care este Capul bisericii. ...

Nici soțul, nici soția nu trebuie să tindă să aibă un control arbitrar asupra celuilalt. Nu încercați să-l faceți pe celălalt să se supună dorințelor voastre. Nu puteți să faceți aceasta și să păstrați totuși iubirea celuilalt. Fiți blânzi, răbdători, iertători, atenți și curtenitori. Prin harul lui Dumnezeu puteți reuși să vă faceți fericiți unul pe celălalt, așa cum ați promis că veți face când ați rostit jurământul căsătoriei. – *The Faith I Live By*, p. 259

Evreii nu erau dispuși să se supună restricțiilor și îndrumărilor date de Domnul. Ei voiau să-și urmeze propria cale, să asculte de îndemnurile minții lor și să nu fie conduși decât de judecata lor. Dacă ar fi fost lăsați să facă astfel, lui Moise nu i-ar mai fi fost adresată nicio plângere; dar, atunci când li se puneau restricții, nu-și găseau liniștea.

Dumnezeu dorește ca aceia care sunt poporul Lui să fie disciplinați și să acționeze în armonie, să vadă cu aceiași ochi și să aibă același gând, aceeași judecată. Pentru a ajunge la această stare de lucruri, sunt multe de făcut. Inima firească trebuie să fie supusă și transformată. ... Domnul nu dorește ca noi să renunțăm la individualitatea noastră. Dar care om poate să aprecieze corect cât de departe trebuie dusă această chestiune a independenței personale? ...

... Pavel își îndeamnă frații: „Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia”. Scriindu-le efesenilor, el spune: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos”. – *Mărturii*, vol. 3, p. 360

Luni, 28 august

Biserica, mireasa lui Hristos (1)

Noi trăim scenele finale ale acestor timpuri pline de pericole. Domnul a prevăzut necredința care domină acum cu privire la venirea Sa și, în repetate rânduri, a dat avertizări în Cuvântul Său că acest eveniment va avea loc pe neașteptate. Ziua cea mare va veni „ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului” (Luca 21:35). Dar există două categorii de oameni. ... Unii vor fi gata când Mirele va veni și vor merge împreună cu El la nuntă. Cât de prețios este gândul acesta pentru cei care așteaptă și veghează în vederea arătării Sale! Hristos „a iubit ... biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă, prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”

(Efeseni 5:25-27). Cei pe care îi iubește Dumnezeu se bucură de această favoare, deoarece au un caracter frumos. – *Mărturii*, vol. 6, p. 129

În rugăciunea Sa de mijlocire pentru ucenicii Lui, Domnul a declarat: „Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu [caracterul], pentru ca ei să fie una cum și Noi suntem una – Eu în ei și Tu în Mine – pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:22,23).

Și astăzi, scopul Lui este să-Și sfințească și să-Și curățească biserica „ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta...” (Efeseni 5:26,27). Hristos nu putea să Îi ceară Tatălui să reverse asupra celor care cred în El un dar mai mare decât acela al caracterului pe care El Însuși l-a descoperit. Ce bogăție este cuprinsă în cererea Sa! Ce plinătate a harului are privilegiul să primească fiecare urmaș al lui Hristos! Oh, dacă am putea aprecia mai mult cinstea pe care ne-o face Hristos! Purtând jugul Lui și învățând de la El, noi devenim asemenea Lui în aspirații, în blândețe și smerenie, în farmecul caracterului. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 322 (10 nov.)

Legătura dintre Hristos și biserica Sa este foarte strânsă și sfântă – El fiind Mirele, iar biserica, mireasa; El, Capul, iar biserica, trupul. Legătura cu Hristos, prin urmare, presupune legătura cu biserica Sa.

Biserica este organizată pentru slujire, iar într-o viață în care Îi slujim lui Hristos, legătura cu biserica este unul dintre primii pași. Loialitatea față de Hristos pretinde împlinirea cu credincioșie a îndatoririlor din biserică. Aceasta este o parte importantă din pregătirea noastră, iar într-o biserică inspirată de viața Stăpânului, ea va determina în mod direct efortul pentru lumea din afară. – *Educație*, p. 268

Mărti, 29 august

Biserica, mireasa lui Hristos (2)

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, legătura căsătoriei este folosită pentru a reprezenta unirea sfântă și iubitoare dintre Hristos și poporul Său. Pentru Isus, bucuria sărbătorii de nuntă vorbea despre desfătarea ce va domni în ziua când El Își va aduce mireasa în casa Tatălui și când cei răscumparați și Răscumpărătorul vor sta la masa de la nunta Mielului. ... Când i s-a dat o viziune despre lucrurile cerești, apostolul Ioan a scris: „Am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca buibuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aleluia! Domnul, Dumnezeul

nostru Cel Atotputernic, a început să împărățească. Să ne bucurăm! Să ne veselim și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit». „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului” (Apocalipsa 19:6,7,9).

Pavel a stăruit cu multă căldură de aceia care cunoscuseră cândva puterea lui Dumnezeu în viața lor, să se întoarcă la iubirea lor dintâi față de adevărul Evangheliei. Cu dovezi de nezdruccinat, el le-a prezentat privilegiul pe care-l aveau de a deveni bărbați și femei liberi în Hristos, prin al cărui har ispășitor toți aceia care se predau pe deplin sunt îmbrăcați cu mantia neprihănirii Sale. El a susținut adevărul că orice suflet care va fi mântuit trebuie să aibă o experiență sinceră și personală în lucrurile lui Dumnezeu.

Cuvintele apostolului, pline de un călduros apel, nu au rămas fără rod. Duhul Sfânt a lucrat cu mare putere și mulți ale căror picioare rătăciseră pe căi străine au revenit la credința lor de la început în Evanghelie. De aici încolo, ei au rămas statornici în libertatea prin care Hristos îi făcuse liberi. În viața lor se dădeau pe față roadele Duhului – „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor”. Numele lui Dumnezeu era proslăvit și mulți din toată regiunea aceea au fost adăugați la numărul credincioșilor. – *Faptele apostolilor*, p. 388

Pentru urmașii Săi credincioși, Hristos a fost un tovarăș de zi cu zi, un prieten apropiat. Ei au trăit într-o strânsă și constantă comuniune cu Dumnezeu. Asupra lor a răsărit slava Domnului. Ei reflectau lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu de pe fața lui Isus. Acum ei se bucură sub razele puternice ale strălucirii și slavei Împăratului în toată maiestatea Sa. Ei sunt pregătiți pentru comuniunea cu cerul, pentru că ei au cerul în inimă.

Cu capetele ridicate, cu razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii asupra lor, cu bucuria că mântuirea lor este gata să se arate, ei ies să-L întâmpine pe Mire.

Încă puțin și Îl vom vedea pe Împărat în toată frumusețea Lui. Încă puțin și El va șterge orice lacrimă din ochii noștri. Apoi, nenumărate glasuri vor intona cântarea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor” (Apocalipsa 21:3). – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 358 (16 dec.)

Miercuri, 30 august

Iubește-ți soția ca pe tine însuși!

Dumnezeu personal i-a dat lui Adam un tovarăș. El i-a făcut ajutorul „potrivit pentru el”, un ajutor care să-i corespundă, unul care era potrivit să fie tovarășul său și care putea fi una cu el în iubire și simpatie. Eva a fost creată dintr-o coastă luată de la Adam, aceasta însemnând că ea nu trebuia să-l controleze, să-l stăpânească pe el, care era capul, dar nici să fie călcată în picioare, ca fiind inferioară, ci să stea lângă el, ca fiind egali, să fie iubită și ocrotită de el. O parte din om, os din oasele lui și carne din carnea lui, ea era cel de-al doilea eu al său, înfățișând unitatea și atașamentul plin de afecțiune care trebuie să existe în această legătură. „Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește și îl îngrijește” (Efeseni 5:29). ...

Dumnezeu a fost Acela care a oficiat prima căsătorie. Astfel, această instituție Îl are ca întemeietor pe Creatorul universului. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea” (Evrei 13:4); ea a fost unul dintre primele daruri pe care i le-a dat Dumnezeu omului și este una dintre cele două instituții pe care, după căderea în păcat, Adam le-a luat dincolo de poarta Paradisului. Când principiile divine sunt recunoscute și urmate în această legătură, căsătoria este o binecuvântare, ea ocrotește curăția și fericirea neamului omenesc, satisface nevoile sociale ale omului și îi înalță natura fizică, intelectuală și morală. – *Patriarhi și profeți*, p. 46

Când desconsideră sănătatea și fericirea soției, sporind poverile și grijile ei prin nașterea unui număr mare de copii, soțul calcă legământul căsătoriei și datoriile care îi sunt lămurite prin poruncile din Cuvântul lui Dumnezeu. „Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos biserica și S-a dat pe Sine pentru ea. Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos biserica” (Efeseni 5:25-29).

Vedem că acest îndemn sfânt este foarte mult desconsiderat chiar de către așa-ziiși creștini. – *Solii alese*, cartea 2, p. 425

Din fiecare cămin creștin ar trebui să strălucească o lumină sfântă. Iubirea ar trebui să se vadă în fiecare faptă. Ar trebui să se reverse în toate relațiile dintre cei ai casei, să se vadă în preocuparea de a fi amabil, să se manifeste prin gesturi de curtenie și delicatețe, fără nicio urmă de egoism. Există familii în care aceste principii sunt trăite, case în care oamenii

I se închină lui Dumnezeu și în care domnește cea mai adevărată iubire. Din aceste cămine se ridică în fiecare dimineață și seară rugăciuni către Dumnezeu ca o tămâie plăcut mirositoare, iar bunătatea și binecuvântările lui Dumnezeu cad ca roua dimineții asupra celor care se roagă. – *My Life Today*, p. 33

Joi, 31 august

Căsnicia de tipul „un singur trup”

Dacă în familiile noastre inimile ar fi păstrate pline de delicatete, dacă ar mai fi un respect nobil și o înțelegere plină de generozitate față de gusturile și părerile celuilalt, dacă soția ar căuta ocazii de a-și exprima iubirea prin gesturi de curtenie față de soțul ei, iar soțul ar manifesta aceeași considerație și un respect amabil față de soție, copiii s-ar împărtăși de același spirit. Influența aceasta ar umple căminul și câte valuri de nenorocire ar fi evitate! Bărbații nu ar pleca de acasă în căutarea fericirii și femeile nu ar tânji după iubire, nu și-ar pierde curajul și respectul de sine, devenind nefericite pe viață. Ne este dăruită o singură viață care, cu grijă, cu efort și stăpânire de sine, poate fi făcută suportabilă, plăcută și chiar fericită. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 335 (22 nov.)

Adevărata iubire nu este o pasiune puternică și năvalnică. Din contră, este liniștită și profundă prin natura ei. Ea vede dincolo de exterior și este atrasă numai de calități. Este înțeleaptă și are discernământ, iar devotamentul ei este real și durabil.

Inimile care sunt pline de iubirea lui Hristos nu vor stărui în ideile lor fixe. Religia este iubire și căminul creștin este locul unde domnește iubirea care se exprimă prin cuvinte și fapte de grijă atentă, de amabilitate delicată și curtoazie. ...

Domnul Isus vrea să vadă căsătorii fericite, case fericite.

Oamenii, bărbați și femei, pot să atingă idealul lui Dumnezeu pentru ei dacă Îl iau pe Domnul Hristos ca ajutor. Pentru aceia care I se predau Lui cu o încredere plină de iubire, harul Său va împlini ce nu poate înțelepciunea omenească. Providența Sa poate să lege inimile cu legături de origine cerească. Iubirea nu va fi numai un schimb de cuvinte dulci și lingușitoare. În ghergheful cerului, se face o urzeală mult mai fină și mai trainică decât pot realiza meșterii pământului. Rezultatul nu este o bucată de pânză, ci o împletitură care va rezista la teste și încercări. Inimă va fi legată de inimă cu legăturile de aur ale iubirii care rezistă. – *The Faith I Live By*, p. 255

Cei doi, care își unesc interesele pentru o viață întreagă, au trăsături caracteristice distincte și responsabilități individuale. ... Soția trebuie să împodobească cercul familiei, în calitate de soție și companie pentru un soț înțelept. La fiecare pas, ea trebuie să se întrebe: „Este acesta standardul pe care trebuie să-l ating ca femeie? Cum Îl pot reprezenta pe Hristos în căminul meu?” Soțul trebuie să-i facă cunoscut soției că el apreciază lucrul ei.

Soția trebuie să-și respecte soțul. Soțul trebuie să-și iubească soția, să aibă grijă de ea; după cum prin legământul căsătoriei au devenit una, la fel prin credința în Hristos vor fi una în El. Ce ar putea fi mai plăcut pentru Dumnezeu decât să vadă că aceia care pășesc în relația de căsătorie caută să-L cunoască pe Domnul Hristos și să fie umpluți tot mai mult cu Duhul Său? – *Căminul adventist*, p. 114

Vineri, 1 septembrie: Studiu suplimentar

Cugetări de pe Muntele Fericirilor, „Oare îi este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?”, p. 63-65.

2 – 8 septembrie

Loialitate supremă față de Hristos

Sabat după-amiază, 2 septembrie

Pretențiile părinților trebuie să fie întotdeauna rezonabile. Bunătatea trebuie manifestată nu printr-o indulgență nesăbuită, ci printr-o înțeleaptă conducere. Părinții trebuie să-i învețe pe copiii lor cu blândețe, fără ci-căleală sau vânăre de greșeli, căutând să-și lege inima de inima lor prin șnururile de mătase ale iubirii.

Frâul conducerii în familie poate fi ținut cu hotărâre și bunătate, prin influența unită a autorității și iubirii. Dacă aveți în vedere numai slava lui Dumnezeu și ceea ce copiii noștri Îi sunt datori, acest lucru ne va feri de pierzare și de încurajarea răului. – *The Faith I Live By*, p. 266

Dumnezeu vede inimile și caracterele oamenilor atunci când ei nu își văd starea în care se află. El vede că lucrarea și cauza Sa vor suferi dacă ei nu văd și nu își corectează greșelile. Hristos ne numește slujitorii Lui dacă facem ce ne poruncește El. Fiecărui om îi este atribuit un anumit domeniu, un anume loc și o lucrare, iar Dumnezeu nu cere nici mai mult, nici mai puțin, atât de la cel mai neînsemnat, cât și de la cel mai de frunte, decât ca fiecare să-și îndeplinească chemarea. Noi nu suntem ai noștri. Am devenit slujitori ai lui Hristos prin har. Suntem cumpărați cu sângele Fiului lui Dumnezeu. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 166 (6 iun.)

Domnul ne cunoaște pe fiecare, individual. Fiecărui om născut în lume i se încredințează o lucrare pentru a face ca lumea să fie mai bună. Fiecare are sfera sa de acțiune și, dacă omul Îl ia pe Dumnezeu ca sfătuitor, atunci nu va lucra niciodată împotriva planurilor lui Dumnezeu. El i-a desemnat fiecăruia un loc și o lucrare și, dacă ne supunem să fim prelucrați de Dumnezeu, oricât de confuză și încurcată ar părea viața

noastră pentru noi, Dumnezeu are un scop în toate acestea și mașinăria umană, supusă sub mâna conducătoare a înțelepciunii divine, va aduce la îndeplinire planurile lui Dumnezeu. După cum într-o armată bine disciplinată, fiecare soldat are poziția sa bine fixată și fiecăruia i se cere să își facă partea pentru a contribui la forța și perfecțiunea întregului, tot așa cel care lucrează pentru Dumnezeu are o parte care i-a fost desemnată anume în marea lucrare a lui Dumnezeu. ...

Tatăl nostru ceresc este conducătorul nostru și trebuie să ne supunem disciplinei. Suntem membri ai familiei Sale. El are dreptul ca noi să-I slujim și, dacă unul dintre membrii familiei Sale stăruie să meargă pe drumul lui, să facă ce îi place, aceasta va aduce dezordine și va încurca lucrurile. Noi nu trebuie să căutăm să mergem pe calea noastră, ci pe calea arătată de Dumnezeu și să facem așa cum dorește El.

Să ascultăm ce spune Domnul și să zicem: „Facă-se nu voia mea, ci voia Ta, Doamne!” – *In Heavenly Places*, p. 228

Duminică, 3 septembrie

Sfaturi pentru copii

„Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. «Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta» este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință” (Efeseni 6:1,2).

Copiii sunt sfătuiți de apostol să asculte de părinții lor în Domnul, să îi ajute și să asculte de ei. Aceia care Îl iubesc pe Dumnezeu cu adevărat nu se vor lupta să facă numai cum vor ei și astfel să își aducă nefericire atât lor înșiși, cât și altora. Ei se vor strădui să Îl reprezinte pe Hristos prin caracterul lor. Cât de prețios este gândul că tinerii care se împotrivesc păcatului, care cred și veghează așteptând venirea Domnului, care se supun autorității părinților lor și care Îl iubesc pe Domnul Isus, vor fi printre aceia care iubesc venirea Lui și Îl vor întâmpina cu bucurie și în pace.

Aceștia vor fi găsiți fără pată sau zbârcitură înaintea tronului lui Dumnezeu și se vor bucura de favoarea Lui pentru veșnicie. Ei și-au format caractere frumoase, ei au avut grijă de felul lor de vorbire, în gura lor nu s-a găsit minciună, au avut grijă să nu facă niciun lucru rău și primesc cununa vieții veșnice. – *In Heavenly Places*, p. 216

Nu uitați, copiii au drepturi care trebuie respectate.

Copiii au drepturi pe care părinții trebuie să le recunoască și să le respecte. Ei au dreptul la acea educație și instruire care să-i facă membri utili, respectați și iubiți în societatea de aici și prin care să fie corespunzători

pentru societatea curată și sfântă viitoare. Tinerii trebuie învățați că bunăstarea lor, atât prezentă, cât și viitoare, depinde într-o mare măsură de obiceiurile pe care și le formează în copilărie și tinerețe. Ei trebuie să se obișnuiască încă de la o vârstă fragedă cu supunerea, tăgăduirea de sine și căutarea fericirii celorlalți. Ei trebuie învățați să-și supună temperamentul repezit, să-și rețină cuvântul pătinaș, să dovedească în mod constant bunătate, curtoazie și stăpânire de sine. – *Căminul adventist*, p. 306

Cei care cultivă iubirea în viața de cămin vor forma caractere după asemănarea divină și vor fi constrânși să exercite o influență folositoare dincolo de cercul familiei pentru a le putea aduce binecuvântare altora prin servicii amabile și atente, prin cuvinte plăcute, prin simpatie creștină și prin fapte bune. Ei îi vor observa repede pe cei care au inimi flămânde și vor da un ospăț pentru cei nevoiași și suferinzi. Cei care au discernământ ceresc și care manifestă atenție gingașă față de fiecare membru al familiei, făcându-și toată datoria, vor deveni corespunzători pentru o lucrare ce va lumina alte familii și-i vor învăța pe alții, prin teorie și exemplu, ce face un cămin fericit.

Prin înțelepciunea și judecata lor, prin curăția și mărinimia vieții lor de fiecare zi, prin dedicarea lor față de interesele poporului – și acesta idolatru – Iosif și Daniel s-au dovedit credincioși față de principiile educației lor din copilărie și față de Cel ai cărui reprezentanți erau. – *Lucrarea de binefacere*, p. 299

Luni, 4 septembrie

Sfaturi pentru părinți

Un tată creștin este centura casei, cel care îi ține laolaltă pe membrii familiei, legându-i strâns de tronul lui Dumnezeu. Interesul pentru copiii lui nu trebuie să slăbească niciodată. Un tată care are băieți în familie nu ar trebui să îi lase pe băieții fără astâmpăr cu totul numai în grija mamei. El ar trebui să se facă prietenul și companionul lor. Ar trebui să se străduiască să îi ferească de prietenii rele. Ar trebui să ia mai mult din povară asupra sa, făcând tot ce poate pentru a-i conduce pe băieții lui la Dumnezeu.

Când copiii își pierd autocontrolul și spun cuvinte pătinașe, părinții ar trebui să tacă un timp. Tăcerea este de aur și va aduce părerea de rău mai degrabă decât orice cuvânt care ar putea fi spus. Satana este foarte mulțumit când părinții îi enervează pe copii prin cuvinte aspre și

mânioase. „Părinți, nu întărâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea” (Coloseni 3:21). Intervenți cu calm, pentru că liniștea voastră îi ajută să revină la o stare sufletească potrivită. – *The Faith I Live By*, p. 265

Unii părinți stârnesc furtuni prin lipsa lor de stăpânire de sine. În loc să le ceară frumos copiilor un anumit lucru, ei le poruncesc pe un ton cicălit și pe buzele lor sunt cuvinte de critică și de ocară, pe care copiii nu le merită. Părinților, o astfel de purtare față de copiii voștri le distruge optimismul și ambiția. Ei nu fac din dragoste ce le porunciți voi, ci pentru că nu îndrăznesc să facă altfel. Ei nu pun inimă în ce fac. Pentru ei este sclavie, și nu plăcere, și acest fapt îi determină adesea să nu vă asculte în totalitate, lucru care vă sporește și mai mult iritabilitatea, iar pentru copii situația devine și mai rea. Din nou se caută greșeli, purtarea lor rea le este prezentată în culori vii, până ce îi cuprinde descurajarea și nu le mai pasă dacă lucrurile pe care le fac vă sunt sau nu pe plac. Sunt cuprinși de un spirit de nepăsare și vor căuta departe de părinți plăcerea și bucuria pe care ar fi trebuit să le găsească acasă. – *Îndrumarea copilului*, p. 281

O purtare amabilă, cuvintele plăcute și faptele de iubire vor lega inimile copiilor de părinții lor cu legăturile de argint ale afecțiunii și vor face mai mult pentru atractivitatea căminului decât cele mai rare podoabe care se pot cumpăra cu aur.

O afecțiune plină de duioșie ar trebui să fie cultivată mereu între soț și soție, părinți și copii, frați și surori. Fiecare cuvânt aspru va fi ținut minte și urmarea nu va fi numai o aparentă pierdere a iubirii unul față de altul. ... Copiii trebuie să-și respecte și să-și stimeze părinții, iar părinții trebuie să fie răbdători, buni, amabili și iubitori cu copiii lor. Fiecare trebuie să caute ca, pe orice cale, să le fie pe plac și să îi facă fericiți pe ceilalți din cercul familiei. – *The Faith I Live By*, p. 267

Marti, 5 septembrie

Sclavia în Scriptură și în istorie

Printre cei care își predaseră inimile lui Dumnezeu în urma lucrării lui Pavel în Roma era și Onisim, un sclav păgân care păgubise pe stăpânul său, Filimon, un credincios creștin din Colose, și fugise la Roma. În bună-tatea inimii sale, Pavel a căutat să ușureze sărăcia și nenorocirea sărmanului fugar și apoi s-a străduit să facă să strălucească lumina adevărului în mintea lui întunecată. Onisim a ascultat cuvintele vieții, și-a mărturisit păcatele și a fost convertit la credința lui Hristos. ...

Pavel i-a încredințat lui Onisim o scrisoare către Filimon, în care, cu tact și bunătatea lui obișnuită, apostolul a intervenit, pledând cauza sclavului pocăit. ...

Pavel ar fi putut insista față de Filimon asupra datoriei lui de creștin, însă el a ales mai bine limbajul rugămintii. ...

Apostolul îi cerea lui Filimon ca, având în vedere convertirea lui Onisim, să îl primească pe sclavul pocăit ca pe copilul său, dovedindu-i o asemenea iubire, încât acesta să aleagă să locuiască împreună cu stăpânul lui de mai înainte, care îl primea acum „nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât un rob, ca pe un frate preaiubit”. ...

Apostolul știa bine asprimea cu care stăpânii se purtau față de sclavii lor și mai știa, de asemenea, că Filimon era foarte mânios din pricina purtării servului său. El îi scrisese într-un fel care să-i trezească cele mai adânci și mai calde simțăminte de creștin. Convertirea lui Onisim făcuse din el un frate de credință și orice pedeapsă aplicată acestui nou-convertit avea să fie privită de Pavel ca și cum i s-ar fi aplicat lui. – *Faptele apostolilor*, p. 456-457

Unii stăpâni, mai omenoși decât alții, erau mai îngăduitori față de servii lor; însă marea majoritate a bogaților și nobililor, dedați fără frâu satisfacerii plăcerilor desfrânate, pasiunilor și mâncării, făceau din sclavii lor victimele nenorocite ale capriciului și tiraniei. Tendința întregului sistem era deznădăjduit de degradatoare.

Nu era lucrarea apostolului aceea de a răsturna în chip nejudecat sau dintr-o dată ordinea statornicită a societății. A fi încercat aceasta ar fi însemnat să împiedice succesul Evangheliei. Însă el a învățat anumite principii care loveau chiar la temelia sclaviei și care, dacă ar fi fost puse în practică, cu siguranță că ar fi subminat întreg sistemul. „Unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Corinteni 3:17), a declarat el. Odată convertit, sclavul devenea un membru al trupului lui Hristos și deci trebuia să fie iubit și tratat ca un frate, un împreună-moștenitor cu stăpânul său al binecuvântărilor lui Dumnezeu și al privilegiilor Evangheliei. Pe de altă parte, servilor le era dat sfatul să-și împlinească datoriile față de stăpânii lor „nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu” (Efeseni 6:6).

Creștinismul face o legătură de strânsă unire între stăpân și sclav, împărat și supus, slujitor al Evangheliei și păcătos decăzut care a găsit în Hristos curățirea de păcat. Ei au fost spălați în același sânge, înviorați de

același Duh și sunt făcuți să fie una cu Isus Hristos. – *Faptele apostolilor*, p. 459- 460

Miercuri, 6 septembrie

Robi ai lui Hristos

Convertirea adevărată ne face cinstiți până la cel mai mic amănunt în tranzacțiile noastre cu cei din jur. Ne face credincioși în munca noastră de zi cu zi. Fiecare urmaș sincer al lui Hristos va arăta că religia Bibliei îl califică să-și folosească talentele în slujba Stăpânului.

„În sângruință, fiți fără preget.” Aceste cuvinte vor fi împlinite în viața oricărui creștin adevărat. Chiar dacă munca voastră pare a fi o corvoadă, o puteți înnobila prin modul în care o executați. Faceți-o ca și cum Dumnezeu S-ar afla în fața voastră. Faceți-o cu voieșie și cu demnitatea unor fii ai cerului. Principiile nobile sunt cele care, aduse în lucrare, o fac în întregime bine primită înaintea lui Dumnezeu. Lucrarea adevărată îl leagă pe cel mai de jos slujitor al lui Dumnezeu de pe pământ cu cel mai de sus dintre slujitorii lui Dumnezeu din locurile cerești. – *Solii pentru tineret*, p. 72

În general, există printre cei care servesc dispoziția de a face totul cât mai bine posibil? Nu este mai degrabă obiceiul de a te strecura și a face lucrul cât mai repede, mai ușor și a obține răsplata (salariul) cu un efort care să coste cât mai puțin? Obiectivul nu este să fii cât mai conștiincios cu putință, ci să primești răsplata.

Aceia care susțin că sunt slujitori ai lui Hristos nu ar trebui să uite în demnul lui Pavel: „Robilor, ascultați în toate lucrurile pe stăpânii voștri pământești nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii care vă temeți de Domnul. Orice faceți să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos”.

Cei care își fac lucrul „de ochii lumii”, vor descoperi că lucrarea lor nu va suporta examinarea făcută de îngeri și nici controlul oamenilor. Pentru o lucrare de succes este esențial să-L cunoaștem pe Hristos, deoarece această cunoaștere ne va da principiile clare ale dreptății și binelui, ne va aduce un spirit neegoist, așa ca al Mântuitorului pe care spunem că Îl slujim. Corectitudinea, economia, grija și meticulozitatea vor caracteriza tot ce facem, oriunde ne-am afla – în bucătărie, în atelier, în redacție, în spital, la colegiu sau oriunde ne-am afla ca lucrători în via Domnului.

„Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari, și cine este nedrept în cele mai mici lucruri este nedrept și în cele mari.” – *The Review and Herald*, September 22, 1891

Tot ce găsește mâna să facă trebuie făcut cu conștiinciozitate și cu promptitudine. Credincioșia și integritatea în lucrurile mici, îndeplinirea responsabilităților mărunte și micile fapte de amabilitate vor înveseli și bucura calea vieții, iar când lucrarea noastră pe pământ se va încheia, fiecare dintre aceste mici îndatoriri împlinite cu credincioșie va fi prețuită ca o adevărată nestemată înaintea lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 4, p. 591

Joi, 7 septembrie

Stăpâni care sunt sclavi

Poporul [din Atena] era copleșit de admirație față de prezentarea plină de căldură și logică a lui Pavel cu privire la însușirile adevăratului Dumnezeu – la puterea Lui creatoare și la existența providenței Sale atotconducătoare. Cu o elocvență zeloasă și fierbinte, apostolul a declarat: „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile”. Cerurile nu sunt îndestulător de mari pentru a-L cuprinde pe Dumnezeu, cu atât mai puțin erau templele făcute de mâini omenești.

În acea epocă a castelor, când drepturile oamenilor erau deseori nelese în seamă, Pavel a reprezentat marele adevăr al frăției omenești, declarând că Dumnezeu „a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului”. Înaintea lui Dumnezeu, toți sunt egali și fiecare ființă omenească îi datorează Creatorului o supunere totală. Apoi, apostolul a arătat cum, prin toată purtarea lui Dumnezeu cu omul, planul Său plin de har și îndurare trece ca un fir de aur. El „le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bătând, măcar că nu este departe de fiecare din noi”. – *Faptele apostolilor*, p. 237-238

... Când Hristos a părăsit cerul pentru a veni în ajutorul lumii noastre, El a văzut omenirea afundată în ticăloșie și păcat. Știa că oamenii, bărbați și femei deopotrivă, erau depravați și degradați și că aveau cele mai dezgustătoare vicii. Îngerii au fost uimiți la gândul ca Hristos să ia asupra Sa

o misiune care li se părea fără speranță. Ei erau surprinși că Dumnezeu putea să tolereze o rasă atât de păcătoasă. Nu puteau să vadă niciun loc pentru dragoste. Dar „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Hristos a venit pe acest pământ cu un mesaj de har și de iertare. El a pus temelia unei religii prin care iudei și neamuri, negri și albi, liberi și robi sunt legați laolaltă, într-o frăție comună, recunoscuți ca egali înaintea lui Dumnezeu. Mântuitorul are o dragoste nemărginită pentru fiecare ființă omenească. În fiecare dintre ele, El vede posibilitatea de creștere, de progres. El îi întâmpină cu energie divină și cu speranță pe toți aceia pentru care Și-a dat viața. În tăria Lui, ei pot trăi o viață bogată în fapte bune, plină de puterea Duhului. – *Mărturii*, vol. 7, p. 225

Vineri, 8 septembrie: Studiu suplimentar

Slujitorii Evangheliei, „O vreme de încredere și privilegii” p. 267-268.

Chemați să ne ridicăm

Sabat după-amiază, 9 septembrie

„Nu te teme”, a fost răspunsul prorocului, „căci mai mulți sunt cei ce sunt cu noi decât cei cu ei.” Și, pentru ca slujitorul să-și dea seama, Elisei s-a rugat și a zis: „Doamne, deschide-i ochii să vadă.» Și Domnul a deschis ochii slujitorului, care a văzut muntele plin de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei.” Între slujitorul lui Dumnezeu și oștile vrăjmașilor înarmați era o oaste de îngeri cerești care-l înconjurau. Ei se coborâseră cu o putere mare, nu să distrugă, nici să ceară închinare, ci să tabere în jurul celor slabi și neajutorați ai Domnului și să le slujească.

Când copiii lui Dumnezeu sunt aduși în situații dificile și în aparență nu este scăpare, ei trebuie să se bizuie numai pe Domnul. – *Profeți și regi*, p. 256-257

Dar biserica lui Hristos este reprezentanta lui Dumnezeu pentru vestirea adevărului; ea este împuternicită de El să facă o lucrare specială și, dacă Îi este credincioasă lui Dumnezeu și ascultă de poruncile Lui, în ea va locui desăvârșirea puterii divine. Dacă va fi devotată îndatoririlor ei, nu există putere care să i se împotrivescă. Forțele vrăjmașului nu vor fi în stare s-o biruiască, așa cum pleava nu este în stare să reziste furtunii.

Înainte bisericii sunt zorii unei zile strălucite, glorioase, dacă ea va îmbrăca haina neprihănirii lui Hristos, renunțând la tot ce este lumesc.

Dumnezeu îi cheamă pe cei care Îi sunt loiali, care cred în El, să îi îmbărbăteze pe cei care sunt necredincioși și fără speranță. Întoarceți-vă la Domnul, voi, prizonieri ai nădejzii! Căutați putere la Dumnezeu, la Dumnezeu cel viu! Manifestați o credință umilă, neclintită în puterea și în dispoziția Sa de a ne mântui! Când, prin credință, primim puterea Sa, El va schimba în mod minunat perspectivele cele mai deznădăjduite, cele mai descurajatoare. El va face aceasta pentru slava Numelui Său. – *Profeți și regi*, p. 259-260

Satana urmărește cu mare atenție să-i surprindă pe creștini cu garda jos. Urmașii lui Hristos ar trebui să nu uite că, pentru a avea viața veșnică, este nevoie de veghere continuă. Mulți au o credință adormită. Dacă nu sunt întăriți, treziți, impulsionați să treacă la acțiune, sufletele lor se vor pierde.

Eul trebuie să moară și Hristos trebuie să fie așezat pe tronul inimii ca totul în toate. Gândurile trebuie să rămână mereu la El. Atunci, viața va fi trăită spre slava Numelui Lui. Sufletul va primi putere de sus pentru a rezista născocirilor înșelătoare ale lui Satana.

Oare adventiștii de ziua a șaptea au uitat avertismentul dat în capitolul 6 din Efeseni? Suntem angajați într-o luptă împotriva armatelor întunericului. Dacă nu Îl urmăm îndeaproape pe Conducătorul nostru, Satana va câștiga victoria asupra noastră. – *The Upward Look*, p. 200

Duminică, 10 septembrie

Discursul de luptă

Hristos nu le-a spus ucenicilor Săi că lucrarea lor avea să fie ușoară. El le-a prezentat vasta alianță a răului aliniată împotriva lor. Ei aveau să lupte „împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Însă ei nu aveau să fie lăsați să lupte singuri. El i-a asigurat că avea să fie cu ei și că, dacă vor merge înainte în credință, se vor mișca sub pavăza Celui Atotputernic. El i-a îndemnat să fie curajoși și tari, căci în rândurile lor avea să fie Cineva mai puternic decât îngerii – Comandantul oștirilor cerului. El a luat toate măsurile pentru aducerea la îndeplinire a lucrării lor și a luat asupra Sa răspunderea pentru succesul lor. Atâta timp cât aveau să asculte de Cuvântul Său și să lucreze în legătură cu El, nu puteau să dea greș. – *Faptele apostolilor*, p. 29

Toți cei care vor să fie soldați ai crucii lui Hristos trebuie să se încingă cu armura și să se pregătească de luptă. Ei nu trebuie să se lase intimidați de amenințări, nici înspăimântați de pericole. Ei trebuie să fie prudenți în pericol și totuși tari și curajoși când trebuie să dea piept cu dușmanul și să poarte bătăliile Domnului. Consacrarea urmașilor lui Hristos trebuie să fie totală. Tată, mamă, soție, copil, case, pământuri, totul trebuie să treacă pe locul doi față de lucrarea și cauza lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie gata să sufere cu răbdare, cu dragă inimă și cu bucurie orice ar fi chemați, în Providența lui Dumnezeu, să sufere. Răsplata finală va fi

faptul că vor fi invitați să stea împreună cu Hristos pe scaunul Său veșnic de slavă [Judecători 7:4 citat].

Domnul vrea să facă lucruri mari pentru noi. Nu vom câștiga biruința prin numărul mare, ci printr-o supunere deplină a sufletului față de Domnul Isus. Noi trebuie să mergem înainte în puterea Sa, punându-ne încrederea în Puternicul lui Israel. ...

Domnul este și astăzi la fel de dornic să lucreze prin eforturile umane și să realizeze lucruri mari prin instrumente slabe. Este esențial să avem o înțelegere logică a adevărului; altfel cum am putea să le stăm împotrivă împotrivorilor săi vicleni? Biblia trebuie studiată nu numai pentru doctrinele pe care le învățăm din ea, ci, mai ales, pentru învățăturile ei practice. Nu trebuie să fiți niciodată luați prin surprindere, nu trebuie să lăsați jos armura niciodată! Fiți pregătiți pentru orice situație de criză, pentru orice chemare a datoriei! Fiți treji, vegheați pentru fiecare ocazie de a prezenta adevărul, de a vă familiariza cu profețiile și cu lecțiile date de Hristos. Dar nu vă încredeți în argumente bine pregătite. Numai argumentele nu sunt de ajuns. Trebuie să Îl căutați pe Dumnezeu stând pe genunchi, trebuie să mergeți înainte pentru a sta înaintea oamenilor prin puterea și influența Duhului lui Dumnezeu. – Comentariile lui Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 2, p. 1003

Luni, 11 septembrie

Putere prin Hristos

Fără iluminarea Duhului lui Dumnezeu noi nu vom fi în stare să deosebim adevărul de minciună și vom cădea sub ispitele meșteșugite pe care Satana le va aduce asupra lumii. Acum suntem aproape de sfârșitul luptei dintre Prințul luminii și prințul întunericului și, în curând, înșelătoriile vrăjmașului vor pune la încercare credința noastră, făcând să se vadă cum este de fapt.

Dacă a fost vreodată un timp în care să fie nevoie de credință și de iluminare, acest timp este acum. Cei care veghează în vederea rugăciunii și cercetează zilnic Scripturile, cu o dorință arzătoare de a cunoaște voia lui Dumnezeu și a o împlini, nu vor fi lăsați să fie duși în rătăcire de niciuna dintre înșelătoriile lui Satana. ... Noi trebuie să cunoaștem adevărul punct cu punct. Avem nevoie de el neamestecat cu erori și neîntinat prin învățăturile, obiceiurile și părerile lumii. Noi vrem adevărul așa cum este, oricât de incomod ar fi. Întotdeauna, acceptarea adevărului implică o cruce. Dar Domnul Isus Și-a dat viața ca jertfă pentru noi, iar noi să nu-I

oferim sentimentele noastre cele mai alese, aspirațiile noastre cele mai înalte, servirea noastră totală? – *In Heavenly Places*, p. 350

Din zilele lui Adam până astăzi, marele nostru adversar și-a exercitat puterea distructivă. În prezent, el se pregătește pentru ultima lui campanie împotriva bisericii. Toți cei care Îl urmează pe Isus vor intra în conflict cu acest dușman nemilos. Cu cât creștinul imită mai fidel Modelul divin, cu atât mai sigur va deveni o țintă a atacurilor lui. Toți cei angajați în mod activ în vestirea adevărului lui Dumnezeu, căutând să demaște înșelăciunile celui rău și să-L prezinte pe Hristos înaintea oamenilor, vor putea declara, ca și Pavel, că I-au slujit Domnului cu toată umilința, în multe lacrimi și ispite.

Satana L-a asaltat pe Hristos cu cele mai aprige și mai subtile ispite, dar a fost respins de fiecare dată. Acele victorii, repurtate în contul nostru, fac posibilă biruința noastră. Hristos le va da putere tuturor celor care o caută. Fără propriul consimțământ, niciun om nu poate fi învins de Satana. Ispititorul nu are putere să ne controleze voința sau să ne forțeze sufletul să păcătuiască. Ne poate produce suferință și agonie, dar nu ne poate corupe și mânji. Faptul că Hristos a învins ar trebui să le inspire urmașilor Lui curajul de a lupta bărbătește împotriva păcatului și împotriva lui Satana. – *Tragedia veacurilor*, p. 510

Copiii lui Dumnezeu sunt înțelepți atunci când se încred doar în înțelepciunea care vine de sus și când nu au nicio altă putere, în afară de cea care vine de la Dumnezeu. Dacă vrem să ne unim cu Domnul și să rămânem în El, este necesar să ne despărțim de prietenia și de spiritul lumii. Puterea și prosperitatea noastră stau în a fi legați de Domnul, în a fi aleși și acceptați de El. – *Mărturii*, vol. 2, p. 689

Mărți, 12 septembrie

Marea luptă, în epistolele lui Pavel

Dumnezeu va conlucra cu fiecare ostaș sincer și devotat al crucii. Dar niciun om care consideră că trebuie să lucreze independent de tovarășul său de lucru, care privește judecata lui ca fiind cea mai bună nu poate să fie un bun soldat. Lucrătorii lui Dumnezeu trebuie să se unească, fiecare acoperind lipsurile celuiilalt.

Ne pregătim noi, potrivit cu privilegiul pe care îl avem de a face această pregătire, pentru a putea să stăm împotriva vicleniilor vrăjmașului? Înțelegem noi caracterul sacru al lucrării lui Dumnezeu și necesitatea de

a veghea asupra sufletelor ca unii care vor trebui să dea socoteală pentru ele? Trebuie să fim vigilenți „și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii și să ne îmbrăcăm cu armele luminii” (Romani 13:11,12). – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 125 (26 apr.)

Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit să i se împotrivescă dușmanului viclean. Satana se teme de această împotrivire. El știe mai bine decât noi care sunt limitele puterii lui și cât de ușor poate fi învins dacă noi rezistăm și îl înfruntăm. Prin puterea divină, cel mai slab dintre sfinți este mai mult decât un egal pentru el și îngerii lui în luptă și, dacă este pus la încercare, va fi în stare să facă dovada unei puteri superioare. De aceea, Satana înaintează fără zgomot, se furișează și armele lui sunt camuflate. ...

În sine însuși, omul nu are putere să i se împotrivescă în mod eficient răului. Dar, dacă Hristos locuiește în el prin credință, influențându-i dorințele și întărindu-l cu putere de sus, doar așa omul poate să îndrăznească să înfrunte un dușman atât de îngrozitor. Oricare alte mijloace de apărare sunt cu totul zadarnice. – *The Faith I Live By*, p. 318

Satana apare deseori ca un înger de lumină, îmbrăcat în veșmântul cerului; își ia un aer prietenesc, afișând o mare sfințenie a caracterului și o înaltă considerație pentru victimele lui, pentru sufletele pe care intenționează să le înșele și să le distrugă. Pe calea pe care le invită să meargă se află multe pericole, dar el reușește să le ascundă vederii lor și să le prezinte doar atracțiile. Marea Căpetenie a mântuirii noastre a biruit pentru noi, astfel încât, dacă vrem, și noi să putem birui prin El, în dreptul nostru. ...

Dar, ca să fii mântuit, trebuie să accepți jugul lui Hristos și să dai jos jugul cu care ți-ai obișnuit grumazul. Biruința pe care Isus a câștigat-o în pustie este o garanție a biruinței pe care și tu o poți câștiga în Numele Său. Singura ta speranță și mântuire stă în a birui așa cum a biruit Hristos. – *Mărturii*, vol. 3, p. 456-457

Miercuri, 13 septembrie

Câmpul de luptă din vechime

În fiecare generație de la căderea lui Adam, împotrivirea agenților răului a făcut ca viața acelor care au vrut să rămână credincioși poruncilor

lui Dumnezeu să fie o continuă luptă. Cei care vor fi biruitori la sfârșit trebuie să învingă puterile lui Satana, vrăjmașul care se împotrivesc cu înverșunare fiecărui pas de înaintare. Ei trebuie să lupte împotriva unui vrăjmaș vigilent și iscusit care nu doarme niciodată și care se străduiește neobosit să submineze credința slujitorilor lui Dumnezeu. ...

Aș vrea să pot exprima în cuvintele cele mai potrivite acest subiect așa cum este. Dumnezeu așteaptă ca fiecare dintre luptătorii Săi să fie la post. Ei nu trebuie să cedeze niciodată ispitei, să nu fie niciodată incorecți. Nu trebuie să i se supună vrăjmașului, nici să o ia la fugă. Sprijinindu-se pe puterea lui Dumnezeu, ei trebuie să-și păstreze integritatea. Cu o fermitate care nu va ceda nici măcar un centimetru de teren, ei trebuie să se țină strâns de un „Este scris”. – *In Heavenly Places*, p. 260

Creștinul trebuie să fie „bine înrădăcinat și întemeiat” în adevăr, ca să poată sta neclintit împotriva ispitelor vrăjmașului. El trebuie să își înnoiască puterea fără încetare și să rămână ferm de partea adevărului Bibliei. Vor fi prezentate tot felul de povești pentru a-i amăgi pe cei credincioși și pentru a-i face să renunțe la supunerea lor față de Dumnezeu, dar ei trebuie să privească în sus, să creadă în Dumnezeu și să rămână bine înrădăcinați și întemeiați în adevăr.

Rămâneți neclintiți alături de Domnul Isus și nu renunțați niciodată! Trebuie să aveți convingeri ferme cu privire la credința voastră. Adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu să vă determine să vă dedicați inima, mintea, sufletul și puterea pentru a împlini voia Sa. Rămâneți cu hotărâre la un clar „așa zice Domnul”. Argumentul vostru să fie: „Stă scris”. Prin urmare, noi va trebui să luptăm pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Credința aceasta nu și-a pierdut nimic din caracterul ei sfânt, oricât de discutabilă ar putea împotrivorii ei să creadă că este.

Aceia care își urmează propria gândire și merg pe propriile căi își vor forma caractere denaturate. Învățăturile inutile și ideile subtile vor fi prezentate ca fiind ceva acceptabil, pentru a-i înșela, dacă este cu puțință, chiar și pe cei aleși. Oare clădesc membrii bisericii pe Stâncă? Furtuna vine și va pune la încercare credința fiecărui om, pentru a se vedea ce fel de credință este. Credincioșii trebuie să rămână acum bine înrădăcinați în Hristos, pentru că, altfel, vor fi duși în rătăcire de o minciună sau alta. Credința voastră să fie susținută prin Cuvântul lui Dumnezeu. Atașați-vă cu fermitate de mărturia vie a adevărului! Credeți în Hristos ca Mântuitor personal! El a fost și va fi întotdeauna pentru noi Stâncă

veacurilor. Mărturia Duhului lui Dumnezeu este adevărată. Nu vă schimbați credința pentru nicio altă învățătură care vă va ademeni sufletul, oricât de plăcută ar părea. – *Evanghelizare*, p. 361

Joi, 14 septembrie

Lupta corp la corp cu răul

Conflictul dintre biserica lui Dumnezeu și aceia care se găsesc sub stăpânirea îngerilor răi va continua până la încheierea timpului.

Primii creștini erau deseori chemați să înfrunte puterile întunericului față către față. Prin amăgiri meșteșugite și prin prigoană, vrăjmașul s-a străduit să-i abată de la dreapta credință. În vremea de acum, când sfârșitul tuturor lucrurilor pământești se apropie cu pași iuți, Satana depune eforturi disperate să prindă lumea în cursă. El născocoște multe planuri pentru a ocupa mințile și a abate atenția de la adevărurile absolut necesare mântuirii. În fiecare loc, uneltele lui se grupează cu sânguință alături de aceia care sunt potrivnici Legii lui Dumnezeu. Arhi-amăgitorul este la lucru pentru a introduce elemente de confuzie și răscoală și oamenii sunt plini de un zel care nu este în armonie cu cunoștința pe care o au. ...

Dar solii credincioși ai lui Dumnezeu trebuie să meargă înainte cu lucrarea lor. Îmbrăcați cu întreaga armură a cerului, ei trebuie să înainteze fără teamă și biruitori, neîncetând niciodată lupta până când solia adevărului pentru timpul acesta n-a ajuns și la ultimul suflet la care se putea ajunge. – *Faptele apostolilor*, p. 219-220

Scriptura vorbește clar despre legătura dintre lumea văzută și cea nevăzută, despre îngerii lui Dumnezeu și despre spiritele rele, și unii, și alții jucând un rol în istoria omenirii. Există o tendință crescândă de a nu crede în existența spiritelor rele, în timp ce îngerii sfinți, care îndeplinesc „o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea” (Evrei 1:14), sunt priviți de mulți ca fiind spirite ale morților. Însă Scripturile nu numai că vorbesc despre existența îngerilor buni și răi, ci prezintă și dovezi indiscutabile că aceștia nu sunt spirite imateriale aparținând morților. – *Tragedia veacurilor*, p. 511

Am fi îndreptățiți să ne alarmăm în fața puterii și răutății lui Satana și ale îngerilor lui dacă n-am găsi scut și eliberare în puterea mai mare a Răscumpărătorului nostru. Ne încuiem cu grijă casele cu zăvoare și lacăte pentru a ne proteja proprietatea și viața de oameni răi, dar rareori ne

gândim la îngerii răi, care caută continuu o modalitate de a ne controla și împotriva atacurilor cărora, în puterea noastră, nu avem niciun mijloc de apărare. Dacă îi lăsăm, ei ne pot tulbura mintea, ne pot îmbolnăvi și chinui trupul și ne pot distruge bunurile și viața. Singura lor plăcere este să aducă nenorocire și distrugere. Teribilă este starea celor care se opun cerințelor divine și cedează în fața ispitelor lui Satana, până când Dumnezeu îi lasă sub controlul spiritelor rele. Însă cei care Îl urmează pe Hristos sunt întotdeauna în siguranță sub grija Lui ocrotitoare. Îngeri cu o putere mult mai mare sunt trimiși din cer ca să-i protejeze. Cel rău nu poate străpunge garda pe care Dumnezeu a pus-o în jurul poporului Său.
– *Tragedia veacurilor*, p. 517

Vineri, 15 septembrie: Studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „O predare totală”, p. 128 (29 apr.).

În căutarea păcii

Sabat după-amiază, 16 septembrie

Atunci când slujitorii lui Hristos iau scutul credinței ca să se apere și sabia Duhului, ca să ducă lupta, în tabăra dușmanului este pericol și trebuie să se întreprindă ceva. Persecuția și ocara de-abia așteaptă să treacă la acțiune împotriva acelor care sunt înzestrați cu putere de sus. Atunci când adevărul, în simplitatea și în puterea lui, va domni în mijlocul celor credincioși și va fi înălțat ca mărturie împotriva spiritului lumii, atunci va fi evident că nu există nicio legătură între Hristos și Belial. Ucenicii lui Hristos trebuie să reflecte viața și spiritul Învățătorului lor. – *Mărturii*, vol. 1, p. 407

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” Dumnezeu S-a îngrijit de o abundență de mijloace pentru o luptă biruitoare împotriva răului care este în lume. Biblia este arsenalul unde ne putem echipa pentru luptă. Coapsele noastre trebuie să fie încinse cu adevărul. Platoșa noastră trebuie să fie neprihănirea. Scutul credinței trebuie să-l avem în mână, iar coiful mântuirii pe fruntea noastră și, cu sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să ne croim drum printre piedicile și încurcăturile păcatului. – *Faptele apostolilor*, p. 502

Deoarece Îl căutase pe Domnul în zilele de prosperitate, regele [Asa] se putea sprijini pe El și acum, în ziua necazului. Cererile lui dovedeau că el nu era străin de puterea minunată a lui Dumnezeu. „Doamne, numai Tu poți veni în ajutor celui slab ca și celui tare, vino în ajutorul nostru, Doamne, Dumnezeul nostru! Căci pe Tine ne sprijinim și în Numele Tău

am venit împotriva acestei mulțimi. Doamne, Tu ești Dumnezeu nostru: să nu iasă biruitor omul împotriva Ta!”

Rugăciunea lui Asa este potrivită pentru orice credincios creștin. Noi suntem implicați într-un război și luptăm nu „împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor..., împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). În lupta vieții trebuie să dăm piept cu agenții răului, care s-au aliat împotriva dreptății. Speranța noastră nu este un om, ci viul Dumnezeu. Prin deplina asigurare a credinței putem aștepta ca El să unească atotputernicia Lui cu străduințele uneltelor omenești pentru slava tronului Său. Îmbrăcați cu armura neprihănirii Sale, putem câștiga biruința asupra oricărui dușman. – *Profeți și regi*, p. 111

Duminică, 17 septembrie

Biserica, o armată unită

Acum, ochiul Mântuitorului pătrunde viitorul. El privește la câmpul mai întins în care, după moartea Lui, ucenicii aveau să mărturisească pentru El. Privirea Lui profetică cercetează toate experiențele slujitorilor Săi de-a lungul veacurilor, până va veni El a doua oară. El le arată urmașilor Săi luptele pe care aveau să le întâmpine. El descoperă caracterul și planul luptei. El le prezintă pericolele cu care aveau să se confrunte, sacrificiul de sine care urma să li se ceară. El dorește ca ei să știe cât vor avea de suferit, ca să nu fie luați pe neașteptate de către vrăjmași. Lupta lor nu trebuia să fie dusă „împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva stăpânilor în întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Ei aveau să se lupte cu forțe supranaturale, dar au fost asigurați de ajutor supranatural. Toate ființele inteligente cerești se află în oștirea aceasta. Și în rândurile ei nu sunt numai îngeri. Duhul Sfânt, reprezentantul Conducătorului oștirii Domnului, Se coboară pentru a conduce lupta. Slăbiciunile noastre pot fi multe, păcatele și greșelile noastre pot fi urâte, dar harul lui Dumnezeu este pentru toți cei ce-l caută cu pocăință. Tăria Atotputerniciei este rânduită să le dea ajutor celor care se încred în Dumnezeu. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 352

Biserica lui Hristos poate foarte bine să fie comparată cu o armată. Viața fiecărui soldat este una de efort, de greutate și de pericol. La fiecare pas sunt dușmani vigilenți, conduși de prințul puterilor în întunericului, care nu doarme niciodată și nici nu dezertează de la postul său. Ori de câte ori un creștin nu este atent și nu veghează, acest adversar puternic

lansează un atac brusc și violent. Dacă nu sunt activi și vigilenți, membrii bisericii vor fi învinși de înșelăciunile lui. – *Mărturie*, vol. 5, p. 394

Stăpânul face apel pentru lucrători ai Evangheliei. Cine va răspunde? Nu toți cei care intră în armată vor fi generali, căpitani, sergenți sau chiar caporali. Nu toți vor avea grija și responsabilitatea de conducători. Sunt alte lucruri greu de făcut. Unii trebuie să sape tranșee și să ridice fortificații, alții trebuie să stea ca santinele, alții să ducă mesaje. Ofițeri sunt foarte puțini, dar este nevoie de mulți soldați de rând care să alcătuiască trupele, iar succesul armatei depinde de credințioșia fiecărui soldat. Lașitatea sau trădarea unui singur om poate fi un dezastru pentru întreaga armată.

Dacă vrem să luptăm lupta cea bună a credinței, fiecare dintre noi, în mod individual, are de făcut o lucrare serioasă. Sunt în joc interese veșnice. Trebuie să îmbrăcăm întreaga armură a neprihănirii, să ne împotrivim Diavolului și avem făgăduința sigură că va fi pus pe fugă. Biserica trebuie să ducă o luptă înverșunată, să obțină biruințe pentru Hristos, să salveze suflete de sub puterea dușmanului. Dumnezeu și îngerii sfinți sunt angajați în această luptă. Să împlinim voia Celui care ne-a chemat să fim soldați! – *Mărturie*, vol. 5, p. 394-395

Luni, 18 septembrie

Centura și platoșa

[După înălțarea Domnului Hristos la cer] Satana s-a sfătuit iarăși cu îngerii lui și, cu o ură cumplită împotriva conducerii lui Dumnezeu, le-a spus că, atâta vreme cât el avea putere și autoritate asupra pământului, eforturile lor aveau să fie de zece ori mai puternice împotriva urmașilor lui Isus. Nu reușiseră nimic împotriva lui Hristos, dar trebuiau să-i învingă pe urmașii Lui, dacă era posibil. Ei urmau ca, în fiecare generație de oameni, să-i prindă în capcană pe cei care aveau să creadă în Isus. Satana le-a spus îngerilor lui că Isus le dăduse ucenicilor Săi puterea de a-i muștra și de a-i alunga pe demoni, dar și puterea de a-i vindeca pe cei pe care demonii aveau să-i îmbolnăvească. Apoi îngerii lui Satana au plecat ca niște lei care răcnesc, căutând să-i distrugă pe urmașii lui Isus. – *Scieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, p. 191

„Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul” (Efeseni 6:14).

Nu există absolut nicio protecție sigură împotriva răului în afară de adevăr. Niciun om în a cărui inimă nu locuiește adevărul nu poate să ia

o poziție fermă de partea binelui. Nu există decât o singură putere care ne poate păstra statornici – puterea lui Dumnezeu, dată nouă prin harul lui Hristos.

În biserică sunt mulți care consideră a fi de la sine înțeles că știu ce cred, dar, până când nu începe controversa, nu-și cunosc slăbiciunea. Când vor fi despărțiți de cei care au aceeași credință ca ei și vor fi obligați să-și explice singuri credința, vor fi surprinși să vadă cât de confuze le sunt ideile cu privire la ceea ce au acceptat ca adevăr.

Domnul îi cheamă pe toți cei care cred Cuvântul Său să se trezească din somn. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 30 (22 ian.)

Trebuie să ne punem toate piesele care alcătuiesc armura și apoi să rezistăm cu putere. Domnul ne-a făcut onoarea de a ne alege să fim soldați pentru El. Să luptăm pentru El plini de curaj, rămânând mereu, în orice situație, pe calea cea dreaptă. Puneți-vă ca platoșă acea neprihănire apărută de cer, căci este un privilegiu pentru oricine să o poarte. Ea vă va apăra viața spirituală. ...

Toți aceia care îmbracă haina neprihănirii lui Hristos vor sta înaintea Lui ca aleși, sinceri și credincioși. Satana nu are putere să-i smulgă din mâna Mântuitorului. Hristos nu va îngădui să treacă sub puterea vrăjmașului niciun suflet care, în pocăință și credință, a cerut ocrotirea Sa.

Fiecare va avea de dus o luptă strânsă pentru a birui păcatul din propria inimă. Uneori, această luptă este o lucrare foarte dureroasă și descurajatoare, pentru că, atunci când ne vedem defectele de caracter, rămânem cu privirea ațintită asupra lor, în loc să privim la Isus și să ne îmbrăcăm cu haina neprihănirii Sale. Toți aceia care vor intra pe porțile de mărgăritar ale cetății lui Dumnezeu vor intra ca biruitori și cea mai mare biruință a lor va fi fost biruința asupra eului. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 31 (23 ian.)

Marti, 19 septembrie

Încălțăminte: Biserica poartă pacea

Evangelhia este o solie de pace. Creștinismul este un sistem care, dacă ar fi primit și respectat, ar răspândi pacea, armonia și fericirea pe întregul pământ. Religia lui Hristos îi va uni într-un mănunchi al frăției pe toți cei care îi acceptă învățăturile. ...

Oamenii nu pot să producă pace. Planurile omenești pentru înnobilarea și înălțarea oamenilor sau a societății nu vor fi în stare să producă

pace, deoarece ele nu pot atinge inima. Singura putere care creează sau care perpetuează adevărata pace este harul lui Hristos. Când este sădit în inimă, el va îndepărta patimile care provoacă cearta și dezbinarea.

Chipul bărbaților și al femeilor care merg și lucrează cu Dumnezeu exprimă pacea cerului. Ei sunt înconjurați de atmosfera cerului. Pentru aceștia, Împărăția lui Dumnezeu a început.

Domnul vine curând. Vorbiți despre acest lucru, rugați-vă și credeți! Faceți din venirea Sa o parte din viața voastră. Puneți-vă armura creștină și asigurați-vă că aveți picioarele încălțate cu „râvna Evangheliei păcii”. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 32 (24 ian.)

Frați și surori, veți îmbrăca voi armura lui Hristos? Cu „picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii” veți fi pregătiți să mergeți din casă în casă, ducându-le oamenilor adevărul. Uneori veți vedea că nu este ușor să faceți lucrarea aceasta, dar, dacă mergeți înainte în credință, Domnul va păși înaintea voastră și va lăsa ca lumina Lui să strălucească pe calea voastră. Când veți intra în casele vecinilor să le vindeți sau să le oferiți literatură și, în smerenie, să le prezentați adevărul, veți fi însoțiți de lumina cerului care va rămâne în aceste case. – *The Review and Herald*, May 24, 1906

Acela care are picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii se va comporta așa cum S-a comportat Domnul Hristos. El va fi în stare să adreseze cuvinte potrivite și să le rostească plin de dragoste. Un astfel de lucrător nu va încerca să oblige pe cineva să primească solia adevărului lui Dumnezeu. El va trata cu duioșie fiecare inimă, înțelegând faptul că Duhul Sfânt va întipări adevărul în mintea celor ce sunt sensibili față de influența divină. Modalitatea lui de predicare nu va fi niciodată vehementă. Fiecare cuvânt rostit va avea o influență sensibilizatoare și cuceritoare. – *Evanghelizare*, p. 174

Sunt multe suflete de mântuit. ... Fiți înțelepți în vederea mântuirii, atât în cuvinte, cât și în fapte, reprezentându-L pe Hristos înaintea tuturor aceluia cu care intrați în legătură. Faceți ca toți să vadă că picioarele voastre sunt încălțate cu râvna Evangheliei păcii și că doriți binele tuturor oamenilor. Dacă ne angajăm în lucrare plini de Duhul lui Hristos, vom vedea rezultate minunate. Când ducem mai departe lucrarea cu neprihănire, milă și dragoste, ajutorul va veni în vreme de nevoie. Adevărul va triumfa și va fi biruitor. – *Evanghelizare*, p. 563

Miercuri, 20 septembrie

Scut, coif și sabie

Toți aceia care se încolonează sub stindardul însângerat al Prințului Vieții, îl vor considera prin urmare pe Satana vrăjmaș și i se vor împotrivi, prin puterea lui Dumnezeu, ca unui dușman de moarte. Ei vor lua coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Și ce vor face pentru a se menține pe o poziție avantajoasă? [Scriptura îndeamnă]: „Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința” (Efeseni 6:18).

Ar trebui să fim ageri și să discernem repede pericolul. Ar trebui să vedem caracterul odios al păcatului și să-l scoatem cu totul din suflet. Împlinatorii Cuvântului știu că în Hristos este putere, care devine a lor numai prin credință. Ei sunt îmbrăcați cu neprihănirea acceptată de Dumnezeu, pentru că este neprihănirea lui Hristos. Îmbrăcați cu această armură a lui Dumnezeu, armura completă a cerului, ei rezistă cu succes amăgirilor șarpelui. – *In Heavenly Places*, p. 48

L-am întrebat pe înger de ce nu mai era credință și putere în Israel. El a spus: „Voi vă desprindeți prea repede de brațul Domnului. Ar trebui să stăruiti cu cererile voastre înaintea tronului și să vă prindeți bine, prin credință puternică. Făgăduințele sunt sigure. Credeți că primiți lucrurile pe care le cereți și le veți avea”. Atenția mi-a fost apoi atrasă asupra lui Ilie. Și el era supus acelorași slăbiciuni ca și noi, dar s-a rugat cu hotărâre. Credința lui a trecut cu bine încercarea. De șapte ori s-a rugat Domnului și, în cele din urmă, norul s-a arătat. Am văzut că noi ne-am îndoit de făgăduințele sigure și L-am rănit pe Mântuitorul prin lipsa noastră de credință. Îngerul a spus: „Pune-ți armura și, mai presus de orice, ia-ți scutul credinței, căci el îți va apăra inima, chiar viața, de săgețile arzătoare ale celui rău”. Dacă vrăjmașul îi poate face pe cei disperăți să-și ia ochii de la Isus, să privească la ei înșiși și să se îngrijoreze de propria nevrednicie, în loc să se gândească la vrednicia lui Isus, la dragostea, meritele și marea Sa îndurare, el le va lua scutul credinței și își va atinge scopul; vor fi expuși, fără apărare, în fața ispitelor lui aprinse. De aceea, cei slabi ar trebui să privească la Isus și să creadă în El; atunci ei își exercită credința. – *Scrieri timpurii*, p. 73

Familiarizarea cu Scripturile ascute puterea de discernământ și întărește sufletul împotriva atacurilor lui Satana. Biblia este sabia Duhului, care nu va da niciodată greș când va trebui să fie înfrânt adversarul. Ea

este singurul ghid în toate lucrurile legate de credință și de practică. Satana deține un control atât de mare asupra minții și inimii oamenilor pentru că ei nu au făcut din Cuvântul lui Dumnezeu sfătuitoarea lor și căile lor nu au fost verificate prin testul adevărului. Biblia ne va arăta ce cale trebuie să urmăm ca să devenim moștenitori ai slavei. – *Our High Calling*, p. 31

Joi, 21 septembrie

Rugăciunea pe câmpul de luptă

Credința adevărată cere și se prinde de binecuvântarea promisă înainte de a o primi și simți. Cererile noastre trebuie să fie înălțate cu credință, dincolo perdea, în a doua despărțitură a sanctuarului; trebuie să lăsăm credința să se prindă de binecuvântarea promisă și să cerem împlinirea acelei făgăduințe. Atunci trebuie să credem că primim binecuvântarea, întrucât credința noastră s-a prins de ea și, conform Cuvântului, ea este a noastră. „Orice lucru veți cere când vă rugați să credeți că l-ați și primit și-l veți avea” (Marcu 11:24). Iată credința, credința simplă, fără nimic altceva – să credem că am primit binecuvântarea chiar înainte de a simți aceasta. Când binecuvântarea promisă este primită și ne bucurăm de ea, credința își găsește împlinirea. Dar mulți gândesc că au mai multă credință când se bucură într-o mare măsură de Duhul Sfânt și spun că nu pot avea credință dacă nu simt puterea Duhului. Asemenea persoane confundă credința cu binecuvântarea care vine prin credință. Momentul cel mai potrivit pentru a ne exercita credința este atunci când ne simțim lipsiți de Duhul Sfânt. Când norii groși ai întunericului par să se adune deasupra minții, atunci este momentul în care credința vie trebuie să străpungă negura și să risipească norii. Adevărata credință se întemeiază pe făgăduințele cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu și numai cei care se supun aceluia Cuvânt pot cere împlinirea făgăduințelor lui glorioase. „Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da” (Ioan 15:7). – *Scrieri timpurii*, p. 72

Noi avem de îndeplinit o datorie ostășească, să câștigăm victorii, pentru că nu trebuie să fim necunoscători în ce privește viclurile lui Satana. Noi ne rugăm și veghem ca Satana să nu ne fure inima și să ne facă să uităm nevoia noastră de rugăciune, de vigilență și de veghere la aceasta.

În lupta creștină, dacă nu există o privire pătrunzătoare asupra vrăjmașului și o privire atentă asupra noastră înșine, putem să fim

conduși în cursele lui Satana. Siguranța noastră depinde de starea inimii. Dumnezeu ne ajută să luăm seama la noi înșine sau, altfel, în mod sigur vom pierde cerul. Puțină abatere de la dreptate și îngăduințe mici pot să pară în prezent lucruri fără însemnătate, dar Satana ne va duce pe o cale care ne va despărți de neprihănire și de Dumnezeu. Noi avem nevoie să mergem nu pe căile noastre, ci pe căile lui Dumnezeu. Avem nevoie să ne luptăm cu toate puterile ființei pentru a-l zdrobi pe Satana sub picioarele noastre și să fim siguri că stăm bine cu Dumnezeu, că avem parte sigur de moștenirea noastră nepieritoare. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 27 (19 ian.)

Rugăciunile noastre trebuie să fie tot atât de insistente și de stăruitoare ca rugăciunea aceluia prieten care cerea câteva pâini în miez de noapte. Cu cât vom cere mai stăruitor și mai statornic, cu atât legătura noastră spirituală cu Domnul Hristos va fi mai strânsă. Noi vom primi tot mai multe binecuvântări, pentru că vom avea o credință tot mai mare.

Partea noastră este să ne rugăm și să credem. Vegheați în rugăciune! Vegheați și cooperați cu Dumnezeu care ascultă rugăciunile! Păstrați mereu în minte faptul că „noi suntem împreună-lucrători cu Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9). – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 146

Efesenii în inimă

Sabat după-amiază, 23 septembrie

Două puteri se luptă asiduu în fiecare suflet pentru a câștiga. Necredința își pune în mișcare forțele, conduse de Satana, pentru a ne deconecta de Sursa puterii noastre. Credința își pune și ea forțele în mișcare, conduse de Hristos, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. Ceas după ceas, în fața universului ceresc, conflictul acesta merge înainte. Este o luptă corp la corp și marea întrebare este cine va obține supremația. La această întrebare trebuie să răspundă fiecare în dreptul lui. În acest război, fiecare om trebuie să ia parte, luptând într-o tabără sau alta. De acest conflict nu poate fi nimeni scutit. Suntem somați să ne pregătim pentru acest conflict. „Întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor Diavolului.” Avertizarea este repetată: „De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul”.

Acela căruia I-a fost dată toată puterea în cer și pe pământ, le va veni în ajutor celor care se încred în El. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 328 (17 nov.)

Cea mai mare eroare a minții omenești în zilele lui Hristos era aceea că o simplă cunoaștere a adevărului constituie neprihănirea. În toată experiența omenească s-a dovedit că o cunoaștere teoretică a adevărului nu este îndestulătoare pentru mântuire. Ea nu produce roadele neprihănirii. Zelul pentru ceea ce se numește adevărul teologic este adeseori însoțit de o ură față de adevărul curat, așa cum se manifestă în viață. Capitolele cele mai întunecate ale istoriei sunt împovărate de crimele săvârșite de bigoți religioși. ...

Același pericol există și astăzi. Mulți se socotesc adevărați creștini pentru faptul că subscriu la anumite declarații teologice. Dar ei n-au adus

adevărul în viața de toate zilele. Ei nu l-au crezut și nu l-au iubit, de aceea nu au primit puterea și harul aduse de sfințirea prin adevăr. Oamenii își pot mărturisi credința în adevăr, dar, dacă adevărul nu-i face sinceri, amabili, răbdători, îngăduitori și cu un caracter ceresc, el este un blestem pentru ei și, prin influența lor, este un blestem pentru lume. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 309

Să lăsăm să se înalțe spre Dumnezeu ruga: „Zidește în mine o inimă curată”, pentru că un suflet pur, curățat, Îl are pe Hristos locuind în el și din inimă ies izvoarele vieții. Voința omului trebuie să Îi fie supusă lui Hristos. În loc să mergem înainte cu inima închisă în egoism, este nevoie să ne deschidem inima față de glasul blând al Duhului lui Dumnezeu. Religia adevărată își răspândește mireasma ca o adiere peste tot. Este o mireasmă de la viața spre viață. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1157

Duminică, 24 septembrie

Suntem binecuvântați în Hristos

Pericolele care aveau să asalteze biserica din Efes i-au fost descoperite apostolului. „Știi bine”, a spus el, „că, după plecarea mea, se vor vâri între voi lupi răpitori care nu vor cruța turma și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” Pavel tremura pentru biserică, căci, privind în viitor, a văzut atacurile pe care biserica trebuia să le îndure atât din partea vrăjmașilor din afară, cât și a celor dinăuntru. Cu o stăruință solemnă, el i-a îndemnat pe frații săi să păzească în mod vigilent învățătura sacră pe care o primiseră. ...

„Și acum, fraților”, a continuat el, „vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufletește și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.” ...

„După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți. Și au izbucnit cu toții în lacrimi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat. Căci erau întristați mai ales de vorba pe care le-o spusese el că nu-i vor mai vedea față. Și l-au petrecut până la corabie.” – *Faptele apostolilor*, p. 395-396

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale” (Efeseni 1:4,5).

În sfatul Cerului s-a asigurat posibilitatea ca oamenii, deși păcătoși, să nu trebuie să piară în neascultarea lor, ci, prin credința în Hristos ca înlocuitor și garant al lor să poată deveni aleșii lui Dumnezeu. Dumnezeu vrea ca toți oamenii să fie salvați, pentru că El a asigurat tot ce era necesar pentru aceasta, dându-L pe singurul Său Fiu să plătească răscumpărarea omului. Cei care vor pieri vor pieri din cauză că nu au vrut să fie adoptați, să devină copii ai lui Dumnezeu prin Isus Hristos. ... Ceea ce face ca un om să fie plăcut lui Dumnezeu este harul lui Hristos care îi este atribuit prin credința în Numele Lui. ... [Pentru că] cei aleși sunt aleși prin Hristos. – *Our High Calling*, p. 78

Scopul lui Dumnezeu în toate lucrările Sale cu noi este sfințirea noastră. El ne-a ales din veșnicie să fim sfinți. Hristos Însuși S-a dat pe Sine pentru răscumpărarea noastră așa încât, prin credința în puterea Sa de a elibera de păcat, noi să putem fi făcuți desăvârșiți în El. Când ne-a dat Cuvântul Său, El ne-a dat pâinea din cer. ...

... Trebuie să doriți plinătatea harului lui Hristos; da, să flămânziți și să însetați după neprihănire. Făgăduința este: „Veți fi umpluți”. Îngăduiți ca inima voastră să fie umplută cu o dorință puternică după această neprihănire, după lucrarea despre care Cuvântul lui Dumnezeu declară că este pace și că are ca rezultat o liniște și o siguranță neîncetate. – *Solii alese*, cartea 3, p. 202

Luni, 25 septembrie

Răscumpărați pentru comunitate

Domnul nostru zice: Când ești convins de păcat, adu-ți aminte că Eu am murit pentru tine. ... Când inima ta se strânge de teama celor ce-i stau în față, amintește-ți că Răscumpărătorul tău trăiește ca să mijlocească pentru tine. ...

Acestea sunt lucrurile pe care niciodată nu trebuie să le uităm. Iubirea lui Hristos, cu puterea ei constrângătoare, trebuie să fie păstrată vie în mintea noastră. ... Nu poate fi nicio unire între sufletele noastre și Dumnezeu decât prin Hristos. Iubirea și unirea dintre frați trebuie să fie cimentate și făcute veșnice prin iubirea lui Isus. Și n-a trebuit nimic altceva decât moartea lui Hristos pentru a face ca iubirea Lui să aibă efect asupra noastră. Numai prin faptul că El a murit putem noi să privim cu bucurie la a doua Lui venire. Jertfa Lui este centrul nădejzii noastre. De ea trebuie să ne prindem credința. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 659-660

Unitatea cu Hristos stabilește o legătură a unității unuia cu celălalt. Această unitate este cea mai convingătoare dovadă pentru lume a maiestății și a virtuții lui Hristos, precum și a puterii Sale de a îndepărta păcatele.

Puterile întunericului au slabe șanse de a li se împotrivi credincioșilor care se iubesc unii pe alții așa cum i-a iubit Hristos pe ei, care refuză să producă înstrăinare și ceartă, care stau laolaltă, care sunt buni, curtenitori și blânzi, cultivând credința care lucrează prin dragoste și curățește sufletul. Noi trebuie să avem spiritul lui Hristos, altfel nu suntem ai Lui. ...

Cu cât este mai strânsă unirea noastră cu Hristos, cu atât mai strânsă va fi și unirea noastră unul cu altul. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 286 (6 oct.)

Harul lui Hristos îl îndreptățește pe păcătos fără plată, fără vreun merit sau drept din partea lui. Îndreptățirea este iertarea deplină, completă de păcat. Păcătosul este iertat chiar în clipa în care Îl primește pe Hristos prin credință. Neprihănirea lui Hristos îi este atribuită și nu trebuie să se mai îndoiască de harul iertător al lui Dumnezeu. ...

Păcătosul nu poate să se bazeze pe faptele lui bune pentru a fi îndreptățit. El trebuie să ajungă în punctul în care să renunțe la toate păcatele lui și să primească lumină după lumină, după cum strălucește aceasta pe cărarea lui. Prin credință, el acceptă asigurarea fără plată și amplă, oferită prin sângele lui Hristos. El crede făgăduințele lui Dumnezeu care, prin Hristos, devin pentru el sfințire, neprihănire și răscumpărare.

Și, dacă Îl urmează pe Isus, el va umbla cu smerenie în lumină, bucurându-se de ea și răspândind-o asupra celor din jur. Fiind îndreptățit prin credință, el ascultă cu bucurie și supunere toată viața. Iar ca urmare a ceea ce este Hristos pentru el, are pace cu Dumnezeu. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 6, p. 1071

Marți, 26 septembrie

Suntem biserica Viului Dumnezeu

Dumnezeu m-a învățat să spun poporului Său, pastori și membri ai bisericii: „Pășiți o treaptă mai sus. Mergeți mereu înainte și în sus, pe calea pe care a mers Isus. Nu vă încredeți în părerile voastre. Sfințirea prin adevăr este unica voastră siguranță”. Domnul Dumnezeu lui Israel vrea ca poporul Său să stea în picioare prin puterea Sa, în tăria Sa, primind ca să dea. El îi va încuraja și îi va susține pe aceia care Îi slujesc cu mintea, cu inima și puterea. ...

Vorbind despre „taină ținută ascunsă din veșnicii” în Dumnezeu, Pavel spune: „Mie, care sunt cel mai neînsemnat dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc neamurilor bogățiile nepătrunse ale lui Hristos și să pun în lumină înaintea tuturor care este isprăvnicia acestei taine ... pentru ca domniile și stăpânirile din locurile cerești să cunoască azi, prin biserică, înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu”.

Dumnezeu a ales dintre neamuri niște oameni care să fie ai Săi și le-a dat numele de creștini. Este un nume regal, dat aceluia care se unesc cu Hristos. – *Lift Him Up*, p. 291

Scopul pe care Dumnezeu dorește să-l realizeze prin poporul Său de astăzi este același cu cel pe care a dorit să-l realizeze prin Israelul din vechime, când l-a scos din Egipt. Văzând bunătatea, mila, dreptatea și dragostea lui Dumnezeu descoperite în biserică, lumea va avea o reprezentare a caracterului Său. Iar atunci când Legea lui Dumnezeu va fi astfel exemplificată în viață, chiar și lumea va recunoaște superioritatea celor care Îl iubesc pe Dumnezeu, se tem de El și Îi slujesc mai presus decât oricare alt popor de pe pământ. Domnul are privirea îndreptată asupra oricărui om care face parte din poporul Său; El are planurile Lui cu fiecare. Scopul Său este ca aceia care pun în practică preceptele Sale sfinte să fie un popor deosebit, distinct. Cuvintele scrise de Moise prin Duhul Inspirației îi sunt adresate poporului lui Dumnezeu de astăzi în aceeași măsură în care i-au fost adresate Israelului din vechime: „Căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul, Dumnezeul tău; Domnul, Dumnezeul tău, te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe fața pământului” (Deuteronomul 7:6). ...

Nici măcar aceste cuvinte nu reușesc să exprime măreția și slava scopului pe care vrea să-l realizeze Dumnezeu prin poporul Său. Noi trebuie să demonstrăm principiile Împărăției Sale nu doar în fața acestei lumi, ci în fața întregului univers. – *Mărturii*, vol. 6, p. 12-13

Miercuri, 27 septembrie

Unitatea credinței

În capitolul 4 al Epistolei către efeseni, planul lui Dumnezeu este atât de clar și de simplu descoperit, încât toți copiii Săi să poată sta înrădăcinați în adevăr. Aici sunt clar arătate mijloacele pe care El le-a stabilit pentru a fi păstrată unitatea bisericii, pentru ca membrii să poată descoperi lumii o experiență religioasă sănătoasă. ...

Sfințenia este darul lui Dumnezeu prin Hristos. Aceia care Îl primesc pe Mântuitorul devin fii ai lui Dumnezeu. Ei sunt copiii Săi spirituali, născuți din nou, înnoiți în neprihănire și adevărată sfințenie. Mintea lor este transformată. Ei privesc realitățile eterne având o vedere mai clară. ...

Ar trebui să avem ca țință să aducem tot ce este mai frumos în viața noastră și să facem tot binele posibil pentru cei din jurul nostru. Cuvintele amabile nu se pierd niciodată. Domnul Isus le înregistrează ca fiindu-I adresate Lui. Semănați semințele bunătății, ale iubirii, ale delicateței și ele vor înflori și vor aduce rod. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1117-1118

Nu este un lucru neînsemnat ca o minte lumească, o minte care iubește păcatul să fie transformată și făcută să înțeleagă iubirea de nespus a lui Hristos, frumusețea harului Său și măreția lui Dumnezeu, astfel încât sufletul să ajungă plin de iubirea lui Dumnezeu și captivat de misterele cerului. ... Un astfel de om are o gândire nouă, sentimente noi, interese noi, o voință nouă; necazurile, dorințele și iubirea sa sunt toate reînnoite. Cerul, care altădată nu prezenta niciun interes pentru el, este văzut acum în toată bogăția și gloria lui, iar el îl contemplă ca fiind viitorul său cămin, locul unde Îl va vedea, Îl va iubi și Îl va lăuda pe Acela care l-a răscumpărat prin sângele Său prețios. – *The Faith I Live By*, p. 139

Unitatea creștină este o forță. Ea vorbește cu putere despre faptul că aceia care o au sunt copii ai lui Dumnezeu. Ea are o influență irezistibilă asupra lumii arătând că omul, în natura sa omenească, poate fi făcut părtaș naturii divine, după ce a fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. Noi trebuie să ajungem să fim una cu frații noștri și cu Hristos și, prin Hristos, una cu Dumnezeu. Atunci se va putea spune despre noi: „Voi aveți totul deplin în El” (în engl.: sunteți desăvârșiți în El). ...

Fiecare trebuie să-și ocupe poziția care i-a fost desemnată și să facă lucrarea care i-a fost repartizată. Dumnezeu vrea ca membrii bisericii Sale să primească Duhul Sfânt, să meargă înainte împreună, în unitate și iubire frățească și să-și unească interesele unii cu alții în iubire.

Nimic nu slăbește mai mult o biserică decât dezbinarea și certurile. Nimic nu duce un război mai aprig împotriva lui Hristos și împotriva adevărului decât un astfel de spirit. – *My Life Today*, p. 276

Joi, 28 septembrie

Suntem primitori și dătători de har

Nici clasa socială, nici nașterea, nici naționalitatea, nici vreun privilegiu religios nu pot fi o dovadă că suntem membri ai familiei lui Dumnezeu, ci adevărata dovadă este iubirea, o iubire care îmbrățișează întreaga omenire. Chiar păcătoșii ale căror inimi nu sunt cu totul închise față de Duhul lui Dumnezeu vor răspunde la bunătate; așa cum sunt gata să arate ură pentru ură, vor fi gata să dea pe față și iubire pentru iubire. Dar numai Duhul lui Dumnezeu răspunde cu iubire la ură. Să fii amabil față de cel nemulțumitor și față de cel rău, să faci binele fără să nădăduiești că vei fi răsplătit este deviza casei regale cerești, semnul sigur prin care copiii Celui Preaînalt își descoperă poziția lor înaltă. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 75

Purtarea creștinilor este ca aceea a Domnului lor. El a înălțat stindardul și a lăsat la latitudinea noastră să spunem dacă vrem sau nu să ne adunăm în jurul lui. Domnul și Mântuitorul nostru Și-a lăsat deoparte suveranitatea, bogățiile și slava și a venit să ne caute ca să ne salveze din starea nenorocită în care ne aflăm și să ne facă asemenea Lui. S-a smerit și S-a făcut asemenea nouă, pentru ca noi să putem să învățăm de la El, să urmăm exemplul vieții Lui de generozitate și de tăgăduire de sine, să Îl urmăm pas cu pas, pe calea către cer. Nu puteți să egalați Modelul, dar puteți ajunge să vă asemănați cu El și, atât cât vă stă în putere, să faceți la fel. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău, ca pe tine însuși.” O astfel de dragoste trebuie să sălășluiască în inimile voastre, astfel încât să fiți gata să renunțați la toate comorile și onorurile acestei lumi dacă, prin aceasta, puteți influența chiar și un singur suflet să se angajeze în slujirea lui Hristos. – *Mărturie*, vol. 2, p. 169-170

Cine dintre noi urmează cu credințioșie Modelul? Cine dintre noi a început și a continuat războiul împotriva mândriei? Care dintre noi a luptat cu toată seriozitatea împotriva egoismului până acolo, încât acesta să nu mai locuiască în inimă și nici să nu se mai manifeste în viață? Să ajute Dumnezeu ca lecțiile pe care ni le dă, atunci când privim la crucea lui Hristos și când vedem semnele care ne aduc mai aproape de judecată, să fie atât de bine întipărite în inimile noastre, încât să ne facă mai smeriți decât suntem astăzi, mai dispuși la tăgăduire de sine, mai amabili unul cu altul, mai puțin preocupați de propria persoană, mai puțin înclinați spre critică și mai dispuși să ne purtăm poverile unii altora.

Mi s-a arătat că noi, ca popor, ne îndepărtăm de simplitatea credinței și de curăția Evangheliei. Mulți se află într-un mare pericol. Dacă nu își schimbă purtarea, vor fi tăiați din Adevărata Viță așa cum sunt tăiate mlădițele nefolositoare. Frați și surori, mi s-a arătat că noi stăm pe pragul lumii veșnice. Acum trebuie să câștigăm victorii la fiecare pas. – *Mărturii*, vol. 5, p. 17-18

Vineri, 29 septembrie: Studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Să ne împotrivism ispitei”, p. 79 (13 mart.).